

Len krásne spomienky

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Peter Štec	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	Peter Štec/Taisiia Stupak

O knihe

Len krásne spomienky je dobrodružnou knihou, hovoriacom o patáliach Ronaldsa, človeka, ktorý stratil pamäť a ktorý zisťujúc, že sa mu dejú zvláštne veci a že ho prenasledujú akísi zločinci, vezme zákon do vlastných rúk. Na svojej ceste sa zoznámia s Emou, bláznivou kráskou, s ktorou zažije nejednu, život ohrozujúcu udalosť. Veľmi sa zblížia a navzájom si pomôžu zbaviť sa svojho strachu. Proti nim stojí Kaspars, nebezpečný vodca skupiny zločincov, ktorý im ide po krku. Je však na Ronaldsovi, aby zistil, preto po ňom Kaspars ide a čo vykonal ešte predtým, než stratil pamäť. Nakoniec to nebudú tak krásne spomienky...

1. kapitola

Posadil som sa. Dych a tep sa zrýchlili, očné zrenice sa rozšírili a krv valila sa v žilách ako horúca láva. Premkol ma strach a paplón som v momente odkopol dvomi svižnými kopancami, akoby to bol sériový vrah. Zase čudné miesto. Pozriem sa na svoje telo, čo to mám na sebe? Oblečený som do bieleho, mäkkého froté pyžama. Stále ťažko dýchajúc, hodil som okom do všetkých kútoch miestnosti. Kde to, dočerta, som? Odkrytý a šokovaný sedím na akomsi ležadle v divnej, bielej miestnosti. Všetko odeté dobiela, akoby všetok nábytok pokrývala vrstva snehu. No, nábytok... Vlastne jedna škatuľa, možno sa dá do nej schovať a ujsť pred týmto bielym strašiacom. Pokojne na zemi ležali studené kachličky a mriežka, vpísaná do všetkých medzier medzi biele tabuľky keramiky, dávala celej podlahe prekliatu symetriu. Potom sa tu nachádzali len samé biele drobnosti, nočný stolík po mojej lavici, po pravici taký istý pre ďalšiu posteľ. Tú som si sprvu ani nevšimol, že je tam. Snažil som sa upokojiť a premýšľať. Siahol som si rukou na hrud'. Srdce búši, akoby chcelo z hrude vyskočiť. Ťažko sa dá takto rozmýšľať, keď počuješ tlkot vlastného srdca a svoj dych a všetko navôkol teba mlčí ani ryba. Myšlienky mám, no sú nesprávne a nezmyselné. Prečo som tu? A čo je toto za izbu? Nič sa nedozvieš, keď nezačneš konať, hovorím si.

A tak prestal som s namáhaním svojej defektnej hlavy. Chcem vstať a ísť. Ale nebude to také ľahké. Kolená som mal ani z pudingu, tak som sa aspoň pridržiaval o posteľ. Napokon som sa postavil. V mojich slabých nohách som ešte zacítil známe vibrácie z akéhosi zlého sna, potom prestali. Ťažko som dýchal. Obklopený bielou farbou som len tak stál pri posteli. Bosými nohami som sa krátko nato pomaličky posunul k dverám. Ťažkopádne stisnúc kľučku som vykukol von. Aj za tými bielymi dvermi bol biely svet. Dlhá biela chodba, lemujúca sa pozdĺž mojich dverí, biela podlaha, na strope biele štvorcové svetlá a v nich svietiace žiarovky. Aspoň tie svietili slabožlto. Len čo som sa stihol zoznámiť s týmto prostredím, všimol si ma jeden muž, zvrchol sa a začal sa približovať k mojim dverám. BUM! Akoby ma z tej diaľky tresol s kameňom po hlave. Tá začala hrozne, šialene bolieť. Dám ju do dlane. Moja hlava bez minulosti mi radí: „Uteč!“ Dnes sa na tom smejem, no sprvoti to tak smiešne nebolo. Zrak mi padol na toho muža a potom naspäť na veľký obdĺžnik vysoko v stene v izbe. Dnes to celé vnímam ako jeden vírus, ktorý sa mi votrel do mozgu, dvomi príkazmi chcel zo mňa spraviť mŕtvolu, v tom lepšom prípade kaliku. A

ja hlupák, naletel som, bez rozmýšľania, bez prehodnotenia tlačím kľučku... ale nie, neurobím to! Je to predsa vysoko, podo mnou len sivý asfaltový koberec. Z tej výšky som dostal závrat a sklátil som sa do izby ako vreca zemiakov. Vtom otvorili sa dvere a stál tam ten muž.

„Nebláznite, človeče, čo ste to dostali za nápad!“

Zočiac bezpečnú podlahu som konečne získal rovnováhu a istotu. Nevieam, čo sa ma to tak zmocnilo.

„Volám sa Lauris a som doktor. Nechcem vám ublížiť, pomôžem vám.“

„Skutočne?“

Len na to som sa zmohol. A ten človek je čo zač? Biely je od hlavy po päty, mal čudnú, skrčenú postavu, bol nízky a nie príliš pri sebe, taký priemerný. Tvár sa okrúhlila, na nej svietili dve prenikavé modré oči, malý nos, pod ním sa schovávali pery, tie ale boli druhoradé oproti krásnym, udržiavaným pieskovým fúzikom. Krátke vlasy sa mu strieborne beleli ako jeho plášť. Nevyzeral v ňom však veľmi vierohodne. Len či na mne nerobí nejaké pokusy?

„Ako sa voláte?“ opýtal sa ma pokojným hlasom. Čo má byť toto za otázku? Na čo mu to bude? Ale keď to chce vedieť... dočerta, ale naozaj! Ako sa volám? Lovil som v pamäti, ale nič neprichádzalo.

„Nevieam“ vyhŕklo zo mňa. Snažil som sa prísť tomu na koreň, ale nenapadalo mi žiadne meno, nebodaj priezvisko. Ani len neviem, v ktorom štáte či meste som.

„Viete, prečo ste tu?“ opýtal sa ten muž, doktor.

„Ja neviem, neviem ani kde som to.“

„Zatvorte okno. Odporom na nič neprídete. Povieam vám všetko, ale nie tu, pôjdeme von, dobre?“

Voviedol ma von medzi bielych ľudí, do toho bieleho sveta, k bielym schodom. Keď je tu všetko tak biele, až mám pocit, že zošaliam. To sa tí maliari išli ozaj pretrhnúť! Zase ma zabořela hlava. Rukou som si ju pridržiaval. Mysľou mi pohýnalo mnoho otázok, možno je od nich taká ťažká. Chodba nebola dlhá, len mi bolo na tých kachličkách zima. Bosé nohy trpeli. Pri schodisku stála akási skrinka, doktor ju otvoril a vybral z nej papuče. Aleluja, aspoň niečo, čo nie je biele! Z tých obyčajných sýtomodrých, dovolil by som si povedať, kráľovsky modrých, teplučkých papúč akoby vyžarovala jemná symfónia pohody a neuveriteľnej mäkkosti. A hneď sa mi dole schodmi kráčalo vedľa doktora lepšie. Prišli sme k malej spoločenskej miestnosti. Určite sa tu prijímajú návštevy. I keď bola nevelká, tislo sa v nej veľa ľudí, viacerí v bielych nemocničných plášťoch. Vydĺždená

podlaha hnedými dlaždicami s pieskovým motívom mi dali už iný pocit. Istejší. Doktor stisol kľučku na presklených dverách do kaviarne. Vošli sme dnu. Niektorí sa pozreli našim smerom, ale hneď to nechali a pokračovali vo svojich rozhovoroch. Posadil ma na chladnú, kovovú stoličku. Myklo so mnou. I ten chladný kov ma môže popáliť. Mal som na sebe froté, no bola mi zima. Vzal som teda podušku z prázdnej vedľajšej stoličky a plnohodnotne som si na ňu sadol.

Doktor sa na chvíľu niekam stratil, no čochvíľa bol tu a ponúkol mi čaj z mäty. Mal som ho rád, pomyslel som si, keď som si prvý raz chlipol. Žiadny iný čaj nemá takú prenikavú vôňu a chuť. Jeho príchuť mi bola teraz ale čímisi povedomá. Aspoň niečo. Plný očakávania som sľkal ten čaj zo šálky, vychutnával si ho a uprene sa díval na oproti sediaceho doktora. Jeho tvár sa zmenila na ustarostenú. Z jeho súmernej, pokojnej tváre už nevyžarovali príjemné myšlienky. Mal tak neusporiadané veci, čo mi chcel povedať, že nevedel, odkiaľ začať.

„Voláte sa Ronalds Kiršs, ste z Daugavpilsu a máte 31 rokov.“

„Som Lotyš?“

„Áno.“

„A prečo potom hovoríme rusky?“

„Zvolil som si ruštinu, lebo som si nebol istý, či si pamätáte na lotyštinu a možno neviete, že najviac Rusov v Lotyšsku je tuná. Zareagovali ste na ňu dobre a to je fajn.“

„A prečo si na nič nepamätám?“

„Amnézia.“

„Prečo?“

„Pokúsili ste sa spáchať samovraždu.“

ČOŽE? Bol som na tom naozaj tak zle, že som si myslel, že vziať si život by bol najlepší nápad? Nikdy by som si nepomyslel, že si čosi takéto vypočujem! Tak to je snáď zázrak, že tu som. A zrazu sa mi akoby vyplo periférne videnie. Akoby zrazu doktor sedel odo mňa na päťdesiat metrov. Zamrazilo ma. Chvíľu som sedel ako prilepený, nevydal zo seba ani hlásku, ani zvuk. Musím si spomenúť na veci, čo boli a prísť na koreň tomu, prečo som sa rozhodol, tak, ako som sa rozhodol. Keby to nebolo tak stokilové... Stále som sa snažil vrátiť do dôb minulých, no bol som ako robot, ktorý si pamätá možno toľko, ako dážd'ovka v zemi. Kašle na minulosť, nech bola akákoľvek. Nekladie otázky typu kto a prečo ho vyrobil. Nemá pamäť na veci, ktoré sa udiali pred jeho vyhotovením. Nech je to akokoľvek, či moja minulosť bola taká, či onaká, musím o nej vedieť stoj čo stoj. Nie som predsa robot. Nové fakty o minulosti mi len pomôžu pochopiť súčasnosť. I keď to bude bolieť. Bolieť! Nuž ale tak mi napadlo, že keď som sa pokúsil vziať si život, podarilo sa mi i zraniť sa? To predsa bolí, či nie? Reflexívne som si siahol na čelo, no nič som nenahmatal.

„Nie som zranený?“

„Ste celkom fit. Je to už dlho, čo ste tu.“ poznamenal doktor a ušiel mi pohľadom. Vedel som, že toho sa najviac obával. Buď mi klame, alebo mi čosi chce zamlčať. Koľko času som strávil na tejto poondiatej bielej klinike kdesi v zapadákov? Jednoznačne som pochopil jeho gesto. A túto otázku z mojich úst určite očakával: „Ako dlho som tu?“

Doktor sa pomrivil na stoličke, trochu váhal, možno rátal. Alebo len mi chcel niečo zatajiť?

„Tri mesiace.“ vyšlo z neho.

V tej chvíli ma tie slová nemilosrdne zasiahli rovno do srdca. Zase mi vyplo periférne videnie. Tak to je teda so mnou vážne. Som ja vážne taký idiot, že som si chcel takto skomplikovať život? Chcem ja vlastne vedieť o mojej minulosti? Je to naozaj potrebné hrabať sa v troch mesiacoch, čo som bol v umelom spánku? To by som teda skôr bol radšej, keby sa mi ten pokus i podaril... Fúj, prestaň takto rozmýšľať! Nuž ale čo mám robiť, som už zúfalý. Len zlé správy. Keď som sa trochu spamätal, spýtal som sa ho: „Skutočne?“

„Je to fakt, pán Kiršs. Stalo sa to asi tak pred tromi, či štyrmi mesiacmi, vo februári, ste sa rozhodli, že z daugavpilského Mostu jednoty, Vienības tilts, skočíte priamo do rieky. Bol vtedy vcelku teplý mesiac, Daugava nebola zamrznutá ako obvykle.“

„Takto dlho som tu ležal len pre jeden skok?“

„Vlastne nie,“ pokračoval doktor, „jedno si nevieme vysvetliť. Amnézia je výsledkom silného úderu do hlavy. Ale nevieme si to vysvetliť. Možno ste sa pošmykli a udreli hlavu o most. Nemali ste vôbec síl plávať. Človek, čo vás vyťahol tvrdil, že vás už videl mŕtveho, lebo vraj ste stratili veľa krvi a napili sa veľa vody. Ale my sme stále verili v zázrak. Ten sa stal tu v daugavpilskej klinike. Tri dni ste spali, potom ste upadli do hlbokéj kómy. Vyčakávali sme dlho, no zobudili ste sa. Mozgová činnosť bola stále na vysokej úrovni, čo je sám o sebe veľký zázrak. A že vydržala takú dlhú dobu. Pred polhodinou to s vami vyzeralo najlepšie, vaše životné funkcie sa vzkriesili. Preto sme vás odpojili a čakali, kedy sa zobudíte. Prepáčte, že som nebol pri vás, pán Kiršs, prišiel naliehavý prípad, je to moja chyba.“

Tento monológ bol jeden veľký šok. Taký, že som takmer omdlel, ale podložil som si hlavu rukou. Neklame mi ten človek? Mám mu dôverovať? Taký labilný som v tej chvíli bol, že mi bolo jedno, či to je pravda, alebo si len zo mňa strieľa ako z M-16-tyky. Aj tak z tých informácií mi bolo zle a ďalšie fakty už aj tak neprehltnem. Zase mi treští v hlave. Je mi hrozne. Naoko som pobledol, no mozog sa mi takmer varil v hlave, plný čudných a nezmyselných myšlienok.

Doktor pobádal, že som akosi zbledol, vstal zo stoličky a pomohol mi vstať.

„Pán Kiršs, pomôžem vám do izby. Zajtra zavolám vašej susedke, sama sa ponúkla, že príde, aby si vás vyzdvihla. Dnes ste tu celý deň na pozorovaní. Po takej dlhej dobe je pre telo šok, že sa krvný i telový obeh opäť zrýchlili a tak prichádzajú nevoľnosti. Inak ste telesne v poriadku. Ak by ste tu pobudli ešte mesiac, stratili by ste najzákladnejšie schopnosti: hovoriť a chodiť. Buďte rád.“

Mne však bolo skutočne zle. Hlava vážila snáď tonu a ako kamión zaradila vyšší prevodový stupeň a začala sa točiť po celej miestnosti. Doktor ma chytil v podpazuší, čaká, kedy prenesiem váhu, ale... padám.

„Ja neviem chodiť!“ najprv potichu, potom krikom snáď na celú kliniku. Pacienti i doktori sediaci vôkol, ma sledovali a určite si pomysleli, že som zrelý prípad pre psychiatra, oddelenie samovrahovia. Päšťami búcham po hnedých dlaždiciach s pieskovým vzorom. Nevládal som sa postaviť a v ďalšom takom bezvýchodiskovom pokuse sa moje telo zase vyvalilo na podlahu, ako dlhé bolo. Pritom sa mi takmer podarilo zvaliť celý okrúhly stôl. Doktor bol bleskurýchly, ani

neviem odkiaľ, priniesol invalidný vozík a teperí sa so mnou na izbu.

„Ja som kalika! Bože, prečo si mi to urobil?“ jačal som. Ja sa už na vlastné nohy nepostavím! Jačal som. Hlava bolela, praskne mi! Panikárim. Doktor sa ma snažil upokojiť, no ja som sa čoraz viac menil na hysterika. Až keď ma došikoval do izby, pritom mi ešte nechtiac stúpil na nohu, som sa upokojil. Uložil ma do postele, prikryl ma paplónom. S nepričítaným pohľadom, skoro opitým som napokon usnul. Aj keď bolo ešte ráno. Predtým ešte vošli do jeho uší dve slová v cudzom jazyku: „Paldies jums, ďakujem pekne.“

2. kapitola

Pokojne som spal veľmi kratučko. Potom som sa neustále prebúdzal, prehadzoval z jednej strany na druhú, nedokázal som zavrieť oči a v tej hlave mi bubnovalo aspoň tisíc hladných domorodcov z Novej Guiney rituálnu pieseň pri žiadaní bohov o jedlo. Neskôr som striedavo spal, striedavo sníval, ale okolo obeda som si znova vyžiadal lieky na spanie. Bolela ma hlava neustále. Až po tom, čo mi ich odobril primár, som konečne tvrdo zaspal. A konečne to bol výborný, výdatný spánok.

Zdá sa mi? Sníva sa mi? Ocitol som sa na vzhľadnej piesočnatej pláži. V diaľke bolo počuť čajky, slnko zapadajúc vytváralo nádhernú scenériu, plnú žltej a prenikavej červenej farby. More bolo v prílive a žiarivo sa od jeho hladiny odrážali posledné lúče teplučkého slnka. Lúče sa mihali na vodnej hladine rýchlo a svižne, sfaby malé rybičky a vlnky vody si ich hravo podávali medzi sebou. Pláž ako z rozprávky, pomyslí si, len škoda, že som tu sám. Poobzeral som sa po okolí. Vtom som zočil kohosi stojaceho na skalnom útese, ktorý som v opise krátkozrako vynechal. More zanechalo na mne dojem, skalný útes až vtedy, keď som sa riadne poobzeral. Ten neznámy bol celý v bielom a ďaleko asi stoosemdesiat metrov. Nedáte pokoj s tou bielou? Prizrel som sa lepšie a vidím, dlhé vlasy mu vejú v príjemnom, teplom, podvečernom vánku. Je to nejaká dáma. Otočená je k slnku, mňa zatiaľ nevidí. Útes je maličký, pôjdem za ňou. Pod bosými nohami cítim sypký piesok, za mnou sa jasne na piesku črtali moje šľapaje.

Vyšiel som po vápencových schodoch na bralo a už ju vidím priamo predou mnou. Je otočená chrbtom, zatiaľ ma nevníma. Sleduje západ a jej vlasy vlnia sa ešte viac vo vetre. Blížim sa, no spomalil som. Čo mám povedať? Vôbec nič nevnímala. Je to socha? Ale nebolo tomu tak. Otočila sa mi čelom. To, čo som videl ma takmer podlomilo a zapísalo sa mi hlboko, až na dno mojej čerstvo resetovanej pamäte. Priam som spadol z kolien. Takú krásu moje oči snáď ešte nikdy nevideli. Predou mnou stála žena z mäsa a kostí, no mal som pocit, že je z čokolády a marcipánu. Postavou ma ohromila prv. Oči som váľal na jej telo a nenašiel som nič, čím by ma neokúzľovala. Bola oblečená v dvojdielnom bielom vzdušnom akoby pyžamku, ale s nedlhým tričkom na ramienka. Štíhly driek, dlhé nohy a sladké ruky ma omráčili zakaždým, čo som sa na ne podíval. Podišiel som ešte bližšie a pritom okúsil ten pravý pôžitok. Jej hriešne anjelskú tváričku. Prekrásne tmavé očičká sa nežne trblietali, kým jej pery usmiali sa tajomne, ale i tak veľkolepo. Uprostred pekný noštek, celý by som ho vybozkával. Oči mala rovnakej farby,

ako jej dlhé rovné, neposlušné vlasy, ktoré z nej robili dračicu v anjelskom tele.

„Ahoj.“ nesmelo som sa pozdravil, stále hľadiac jej do očí, hrajúce len pre mňa všetkými farbami.

„Ahoj.“ odpovedala mi jemným medovým hlasom. Áno, z čokolády, marcipánu a medu bola táto bytosť, predou mnou stojaca zhotovená. Bol som z nej preč, bezmála som nevnímam, či žijem, či som mŕtvy, či len snívam. Bola tak roztomilá, šarmantná, krehká, zvodná a ešte kopec iného, ťažko len vysloviteľného. Roztápal som sa. A to veru nie zo slnka. To len svietilo priezračným svetlom a kázalo vetru, nech ovieva jej vlasy.

„Čakala som ťa.“ prekvapuje ma.

„Skutočne? Ale ja neviem, kto si.“

Mykla pohľadom k slnku.

„Hlavne že ja ťa poznám. A tak, či onak, spoznáš ma, keď to bude najnutnejšie.“

Čo trepe? Jej krása teraz zanikla v týchto podivných rečiach. Že najnutnejšie? Do skladačky jej reči nezapadol ani jeden dielik.

„Kedy to bude?“

„To spoznáš.“

Podišiel som bližšie k nej. Tváril som sa, že sa dívam na slnko a nie na môjho anjela.

„Mám ťa brať vážne?“

Pozrela na mňa. Nemohol som urobiť to isté, to by som asi neodolal pokušeniu.

„Prečo pochybuješ?“

„Sny beriem vážne ako život na Mesiaci.“

„Ale Ronalds, to nie je sen!“

„Odkiaľ vieš moje meno?“ už som sa musel pozrieť jej smerom. Čosi nedávalo zmysel.

„A prečo to nie je sen? Veď spím, nie?“ Pozrel som radšej preč.

Zasmiala sa. Dobré, že som to nevidel, asi by som sa išiel zblázniť. „Rony, Rony, kladieš veľa otázok.“

„Ale veď musím. Inak sa nič nedozviem.“

Neodpovedala mi, len sa usmiala. Asi.

Chvíľu sme sa pozerali na západ slnka. Ponáral som sa do hlbokých dúm, vychutnávajúc si vietor. Ale nedalo mi povedať, čo si myslím.

„Si akási pokojná.“

Opätovne mi pohľad a zamyslela sa. Čokoľvek urobí, musím sa odvrátiť, aby som nepodľahol.

„Mala by som byť iná?“

„Nie... ale,“ jachtal som, „prečo mám pocit, že sa čosi nepekného chystá?“

Nech urobila čokoľvek, nevidel som to.

„Nuž, možno máš pravdu, možno nie.“

Naštval som sa. Prudko som vstal, nechal ju tak a zvýšil som hlas: „Ja viem, že snívam, ty si len sen a chcem sa prebrať!“

Vstala. Pozrel som inam.

„Pozri sa na mňa.“ povedala mi pokojným hlasom, len čo vstala a otočila sa ku mne čelom.

Chtiac-nehtiac som sa pozrel do jej tváre. Mal som pocit, že vybuchnem, ale snažil som sa to držať v sebe.

„Prečo si taký?“

„Pozri, slečna Neznáma, ja spím a nevnímam, čo mi hovoríš. Si príliš záhadná a rozprávaš v hádankách.“

„Pekný kľúčik.“

No počkať...

„Pán Kiršs?“ pootočil som sa. Stál tam lekár. Dievčina zmizla.

Budím sa. Zase som v nemocnici na lôžku. Prečo ma budí ten doktor? Koľko som toho zas naspal? Ďalšie tri mesiace? Akoby prejdený kamiónom som zbadal pri posteli po ľavici doktora a ešte jedno dievča. Nebolo zo sna. Obaja sa usmievali, akoby ich za to boli platili. Len ja, úplne neviem, čo má byť toto za teáter.

„Pán Kiršs, toto je vaša susedka a známa, Ajna.“

Ach, tak!

„Dá na vás pozor. Viac času teraz strávite doma, aby ste sa rozpamätali. Síce ste boli veľmi dlho v kóme a my sme očakávali poškodenie mozgu, no som rád, že naše obavy sa nenaplnili a vy ste v plnej sile, i keď vás vystríham, aby ste sa ešte aspoň týždeň šetrili.“

Otočil sa k Ajne.

„Našťastie sa mu nič vážne nestalo, len si bude dlhšie rozpamätávať. Potrvá to možno týždeň. Dnes je druhý deň, takže na prvý deň budúceho týždňa by sa amnézia mala stratiť.“

Ajna len mlčky prikývla.

Ale teraz sa musím hľadať v rozbehnutom živote. Odkiaľ mám začať, čo mám robiť, čo ma čaká? Ešteže mám pri sebe Ajnušku a priateľov! Musel som mať nejakých! Pravdupovediac som sa tešil, keď vypadnem z tejto nudnej kliniky. Von medzi ľudí. Prezliekol som sa do civilu. To bola krása! Dal som si modro-červenú kockovanú košeľu, ako vravela Ajna, hoci bola stará, stále bola na mne. A k tomu nohavice hodné Armaniho. To bola krása. A ešte vyleštené topánky. Cítil som sa ako kráľ na krku s retiazkou, možno zlatou, neviem. S kľúčom.

Vyšli sme z nemocnice. Doktor s Ajnou išli celý čas trošku vpredu a potichu debatovali. Ja som si až neskôr všimol, že ma obchádzajú v rozhovoroch. Žeby hovoril Ajne taktiku, ako obnoviť moju pamäť? Ajna sa ma opýtala, či viem, že je MS v hokeji. Povedal som, že nie, ale vytušil som niečo: „Sú tam naši?“

Ajna významne pozrela na doktora.

„Sú, pravdaže. Dnes hráme s Českom, dôležitý zápas, ak vyhráme, máme postup.“

Zamyslel som sa. Naši hokejisti sú talentovaní, stačí niečo vymyslieť a možno nám to pomôže položiť českých hokejistov na lopatky. Aspoň si to myslím.

„Nikdy som sa s ním ne bavila o hokeji.“ stihla pošeptať doktorovi. Ja som to počul, ale nevedel, čo to znamená. Čakal som, kedy príde domov.

Pred nemocnicou je menšie parkovisko. Ajna zaparkovala na kraji. Je to biele šesťmiestne kombíčko s asi dvojlitrovým dieselovým motorom. Ajna je pekná, dvadsaťdeväťročná dievčina, veselá, strašne uvravená a milá. Celú cestu ma oboznamovala s mojou minulosťou. Boli sme určite dobrí priatelia. Naštartovala a vyrazili sme. Všade

naokolo stromy a pomaly nič iné. Išli sme asi pol minúty, míňali sme inú nemocnicu, špecifikovanú na tuberkulózu, vravela Ajna. Po lotyšsky som totiž zatiaľ nevedel ani ceknúť, nebodaj ešte čítať. Ale už mi pomaly zapínalo i v lotyštine! Prudko sme zabočili na rovnú, dlhú cestu. To je ulica 18. novembra. Ajna ako správna študentka histórie mi urobila prednášku, ako to prebiehalo 18. novembra 1918, keď sme sa osamostatnili od Ruska. Pozeral som na oba strany dlhej ulice. Cintorín nemeckých i lotyšských vojakov, pamätník, ďalší cintorín. Samý smútok. Odpudzujúce miesto. Jediný plus, čo som si všimol, boli koľajnice, hneď vedľa ulice, práve vyrazil krásny, farbený, menší vláčik našim smerom. Prešli sme len tri kilometre, keď sme dorazili k reštaurácii Sunrise a potom domov. Ajnuška zabočila doľava na vedľajšiu cestu a sme doma. Toto je ulica Klusā iela, na ktorej bývam. Hneď prvý dom sprava, ten je môj. Ajna býva hneď vedľa. Blízko je vraj firma - preprava kamióňmi. Náš dom sa honosne vynímal na ulici v porovnaní s tými ostatnými. Bol trochu v americkom štýle, ale farba bola typická lotyšská. Slabofialová, nie taká výrazná, skôr slabo bordová.

„Tak a sme tu,“ nadhodila veselo Ajna. Bol som zaskočený. Dom síce nebol veľký, no interiér bol prekrásny. Priestranné izby, obývačka bola trochu rustikálna, ale ináč priestranná a svetlá. Ale tá staromódnosť z nej ale pomaly vychádzala s prichádzajúcimi plávajúcimi podlahami a moderným televízorom. Je tu ten špica televízor, pohodlný gauč, na stene visiace obrazy boli umelecké diela. Krásny luster, kopa kvetín, najrôznejších farieb a aróm. Kuchyňa tiež stála za to. Pekná nová linka, veľký kuchynský stôl s háčkovým prestieraním. Jednoducho celý byt čistý a nádherný. Pozrel som si ešte moju izbu. Musel som vystúpiť po drevených schodoch v predsieni. Otvárajúc dvere som oproti zbadal moju prezlečenú posteľ s tromi vankúšmi, pri nej stál nočný stolík s mojím neporiadkom a skriňa na šaty. Ešte v rohu počítačový stolík a otáčacie kreslo.

„Čí to je byt?“

„Tvoj.“ tajuplne sa usmiala Ajna a vyzula sa.

„Ako to? M... môj?“

„Tak, tak!“ Ajna sa presunula do kuchyne, ja za ňou ako malý pes. „Ale nechci vedieť, ako to tu vyzeralo, keď si tu býval!“

„Prečo?“

Ajna si sadla k stolu, ja som stál pri dreze. „Poviem Ti to na rovinu, Ron. Trošičku si nezvládol, keď ti odišli rodičia a zviezol si sa.“

„Odišli?“

„No, žiaľbohu, navždy.“

To je na huby s octom.

„Čo sa im stalo?“

„Vracali sa z hlavného mesta, obaja pracovali na vysokých postoch, často neboli doma a kdesi len tu pri Krauji už na konci cesty, si koniec môžeš domyslieť. Búral do nich opitý vodič kamiónu z Ruska.“

Oprel som sa o linku a už naozaj som nevedel, kam s konopí. Ajna hneď vstala prišla ku mne a položila si ruky na moje plecia.

„Ron, viem, že to bolí, ale nie si sám. Máš tu mňa!“

„Cením si to Ajnuš.“ pobožkal som ju na líce. „Možno je to dobre, že si na to nespomínam. Ale keď to príde, bude som mnou zase zle...“

Objali sme sa.

„Kto to dal do poriadku?“ rýchlo som zmenil tému predtým, než si náhodou spomeniem na temnú minulosť, ktorá sa zatiaľ nechcela ukázať.

„Trikrát hádaj.“

„Nebodaj ty.“ doberal som si ju.

Široký úsmev ju prezradil. Niečo kutrala v chlebníku.

Začal som si obzerať ten poriadok. Všade plávajúce podlahy, pár jednoduchých koberčekov, krásne stolíky. Vošiel som do obývačky.

„Je to raj.“ vravel som si. „Toto je skutočný raj. Si skutočne anjel, poviem ti.“

Ajna mi doniesla pár obložených chlebíkov: „Chceš aj saldskábsmaize, sladkokyslý chlebiček?“

„Jasné, takúto pochúťku som mal vždy rád. Aspoň na niečo som si spomenul. Viem lotyšsky!“ Akoby ma treslo.

„Saprotu beidzot, konečne rozumiem!“

Odvtedy som rozprával len lotyšsky! Toto bolo jediné, na čo som si spomenul vlastne ihneď. Na tú našu skvelú lotyštinu.

„Robíš pokroky.“ poznamenala, hneď tiež lotyšsky, kým som zapol televízor. Potom ešte priniesla tácku obložených chlebíkov, pivo Tervetes a saldskábsmaize. „Labu apetiti, dobrú chuť!“ zaželala mi a sadla si vedľa mňa. Sladko som sa na ňu pozrel.

„Čo sa tak dívaš?“ veselo sa usmiala.

„Vieš, že si úžasná?“

„Viem.“ predstierala povýšenectvo.

„Ale nie, vážne. Tak veľa si pre mňa spravila.“

„Pre teba čokoľvek!“

„Si zlatá.“

„Dobre, už toľko nekomplimentuj, ide hokej.“

Dlho sa nič nedialo, len sme sedeli, jedli a pozerali hokej. Naším sa dosť nedarilo, premárnili dve presilovky a Česi nám dali gól v presilovke 5 na 3! Ešteže dal Indrašis vyrovnávajúci gól. Ale aj tak sme prehrali. V poslednej minúte druhej časti dal gól do šatne Hertl a boli sme nahratí. Potom sa už len hokejisti hľadali po ľade, no nenašli sa a inkasovali sme ešte dva razy. Nevie, prečo, ale zdal sa mi ten hokej akýsi cudzí. Asi som ho v živote takto nepozeral a určite nie s Ajnou. Myslím tým, že za normálnych okolností by som robil niečo iné. Ajna ako správna fanatička do hokeja rozhadzovala rukami, nadávala na obranu, na českých hokejistov, i na našich a zhodnocovala situáciu.

„Kam to pozeráš, nevidíš, že ti nakorčuľoval sprava?“ hromžila nad nepodareným protiútokom. A to ani nehovorím, ako prežívala tú presilovku: „Tak strieľaj! No, videl si, ako vystrelil? Toto má prejsť do bránky? Ani na dorážku to nestačí.“

Večer sme prehodili s Ajnou zopár slov. Ale i tak stále o sebe veľa neviem. Doktor hovoril, že to príde samo, tak dúfam, že sa nemýlil. Mal som prácu. Keďže som však dlho chýbal, vyhodili ma.

„Pracoval si v cestovnej kancelárii v centre. Sama som tam zašla, asi týždeň pred tým, než si sa prebral. Dosť som sa hnevala, že som ti tú robotu znova nevymodlikala, ale potom som si uvedomila, že pri našich zákonoch veľa nezmôžem.“

Popri tej robote si ešte vypomáhal jednému päťdesiatnikovi. Bol si zámočník. Ale on si našiel tiež náhradu.“

„Ajna, si fakt poklad, teraz i tak potrebujem oddych. Niečo si už nájdem.“

Ajna posmutnela. Priplazil som sa k nej.

„Povedz, niečo ťa trápi?“

Ajna len mlčky sedela na gauči a ani sa nepohla.

„Štve ma len to, že vôbec riešime celú túto situáciu.“

Hneď mi prišlo na um, že ona toto celé vlastne ani nemusela pre mňa robiť, ak by som neskočil do Daugavy. Zamyslel som sa.

„Ajnuš, pozri, ja viem, že som ti narobil problémy a viem, že tie mesiace ti nevrátim, ale ja zistím, prečo sa to stalo.“

Usmiala. „Hovoriš, akoby som bola tvoja frajerka.“

Ostal som prekvapený: „A nie si?“

„Nie, Rony, nie,“ schuti sa zasmiala, „hoci nevravím, že by si ten hriech nestál.“

„A ja som si myslel...“

„Hej, je mi to jasné.“ znova sa usmiala. „Ja mám snúbenca.“

„Aha.“ teraz som posmutnel ja.

„Vieš, Rony, poznáme sa od detstva. Stále sme si boli nablízku. Zažili sme super veci, dokonca si ma raz zachránil, keď som nedávala pozor a dobre že som nevypadla z vlaku!“

„Nevrav!“

„No, zachytil si ma v poslednej chvíli. Bol natrieskaný vlak ako neviem čo, nemali sme ani kde sedieť, tak sme stáli pri dverách a to bol pomerne starý vlak. Zrazu sa v zákrute tie dvere otvorili, boli poruchové a ja som na zlomok sekundy pocítila, že ozaj padám cez ne von. Ale ty si bol úžasne pohotový. Vôbec sa nepamätám, ako som mala blízko k tomu, aby som bola vypadla. Ale ty si mi vravel, že to bolo ozaj o chlp. Naraz si sa zaprel a vtiahol ma dnu. Odvtedy sa vlakov ozaj bojím.“

Prekvapila ma tým. Takže som možno nebol zlý človek. Len som nezvládol životnú situáciu. Ale to má bude čakať znova!

„Uf, Ajna, vôbec sa na to nepamätám.“

„Ale urobil si pre mňa viac, ako „len“ zachránil život, tak som ti to vrátila.“

Rozprávali sme sa dlho, až do večera. Keď som sa rozhodol, že sa pokúsím prehrýzť cez život sám, ubezpečila ma, že ju môžem prísť kedykoľvek otravovať. Vyprevadil som ju až k dverám jej domu, zaželali sme si dobrú noc. A vkročil som do svojho domu. Hm, tak som tu sám. Do postele som si ľahol trochu omráčený novotami. Jedna otázka mi nedala spať: Kas esmu es, kto som? Ale i tak som nebol takmer vôbec unavený. Len tak by som na posteli zvládol stopäťdesiat klikov. A už som sa chcel pripraviť, ale potom som to nechal. Rozpamätal som sa na sladké žieňa z môjho sna. Kliky som hodil z postele, zakryl som sa a začal úpenlivo premýšľať. Bol to výplod mojej fantázie. Hoci ma to štve, akoby sa to stalo naozaj. Záhadná kráska, nesmiem sa nechať tebou opantať, nesmiem! Pamätám mám deravú, ale o rozum ma neoberieš! I keď mi neschádza z mysle jej tvár. Znamenal ten sen vôbec niečo? Alebo mi iba zahrabalo? Vyzeral dosť reálne a zároveň fantasticky. Dajme tomu voľný priebeh. Aký som mal vzťah k rodičom?

3. kapitola

Ocitol som sa v akomsi meste. Cudzom meste. Bolo pusté a čiernobiele. Nikoho som nevidel. Len prázdne výklady, staré kockové dlaždice, na viacerých miestach vyhádzané z ich miest, akoby si na nich niekto vybíjal zlosť. Kráčam po tom pustom meste, dívam sa do prázdnych výkladov. Ako tak kráčam, zrazu niekde v diaľke začujem hudbu. Elektronickú. Obzerám sa, hľadám miesto odkiaľ to hrá. Zbadám vo výklade s nahými figurínami rádio. Bolo polorozpadnuté. Hrala moja najobľúbenejšia pesnička od Otra Puse - Nakts vai rits. Chvilku som si pospevoval, keď tu znenazdajky v odraze od výkladnej skrine vidím kohosi za mnou. Otočím sa a dobre že ma netrafil šľak. Stál tam chlap, ale na hlave mal akúsi škatuľu. Preľakol som sa.

„Nemáš čisté svedomie.“ odpovedal mi mechanicky.

Niekedy si v snoch uvedomujem, že je to ozaj len sen a preto mi je i jedno, čo urobím v tom sne.

Začal som komunikáciu pohrdavo: „Odkiaľ to môže viesť človek so škatuľou na hlave?“

„Ty ozaj nevieš, prečo ju mám na hlave?“

„Prečo by ma to malo zaujímať?“

„Neodpovedaj mi na otázku otázkou.“ Jeho hlas vôbec neznel tlmene.

„Neznášam ľudí, ktorí si myslia, že sú nadradení iným.“

„Ono ja vlastne nie som človek.“ povedal a obomi rukami siahol na tú škatuľu a šľak ma išiel trafiť ešte viac. Jeho hlava horela a namiesto nosa, dokonca i úst mal dve obrie oči, ktoré v tej sekunde, keď som ich videl, podobali sa mi okám volským. Neriešil som ani to, prečo tá škatuľa z lepenky nezahorela, začal som ozlomkrky utekať. On sa rozbehol za mnou. V rýchlosti som zabočil do uličky, bežiac sa dívam vzad, či mám náskok.

Darí sa mi unikať. Ešte zo desať ráz som zabočil a keď som si myslel, že ho mám z krku, zrazu zatrasie sa zem, zatemní obloha, spustí sa búrka. Bez dažďa, bez bleskov. Len hrmelo a hrmelo. Najsilnejšie, ako mohlo. Hrom za hromom. Rachot neskutočný. Lakám sa a zakrývam si uši. Rachot je silnejší a silnejší...

Až ma striaslo. Zadychčaný som sa posadil na posteľ. Vonku bola stále tma, len svietila tá protivná pouličná lampa zvonku a bol som ako väzeň, lebo to svetlo prenikalo cez žalúzie a svietilo rovno mne do tváre. Celý spotený som sa odkryl a štýlom robota sa povyzliekal z kompletne mokrého pyžama. Vôbec som nevidel, kam kráčam, preto som si zapálil svetlo. Zamieril som ku skrini a okom Japonca sa na ňu pozrel a otvoril ju. Vzal som si biele froté pyžamo a to froté... Tá nemocnica. Pochytila ma ďalšia dávka úzkosti. Spomenul som si na všetko, čo sa mi na tej klinike stalo. No, ale si ty ale debil! Veď myslí pozitívne! I keď som sa snažil vyčariť na svojich perách úsmev, zase som skamenel. A tak som zahodil osudné pyžamo späť a vybral si zo skrine staré zelené s kocúrom Garfieldom vpredu.

Tento sen mi dal riadne zabrať. Vysmädol som. V celom dome pokoj, rušil ho len občasný praskot drevených schodov, schádzajúc dole do kuchyne. Takéto tajomné tichučko ma upokojovalo. Kiežby taký pokoj vládol i v mojom vnútri! Snívajú sa mi čudné sny, až mi to je nepríjemné. Kým sú sny, zatiaľ je to dobre, pomyslím si. Horšie to bude, keď sa začnú nebudaj plniť...

Stále spím v ponožkách. Nevieť prečo. Vždy, keď ich dávam dole, strácam pocit istoty a spí sa mi oveľa horšie. Ale spomínam to len preto, že som sa v nich vybral dole a šmýkalo sa mi jedna radosť. Dá sa cítiť oporu, keď nevieš, ktorý krok na schodoch bude tvoj posledný a potom sa budeš kotúľať po schodoch všeličím, len nie chodidlami? Asi ťažko. Už som dole, kde je kuchyňa, vpravo, či vľavo? Moje oči si začali pomaličky zvykať na chabé svetlo, prenikajúce zvonka do domu. Som v priestrannej chodbe. Vpravo obývačka, vľavo kuchyňa. Ešteže si to pamätám. Zahol som doľava, do kuchyne, pálim svetlo. Poďidem k linke vzal som hrnček, načerpil si čaj, vzal cukor a sadol som si k stolu a premýšľam. To sú kraviny, čo sa mi snívajú! Snáď je to so mnou všetko v poriadku? Poriadne som sa vydesil. Chce sa mi vôbec ešte spať? Vlastne ani nie. Bojím sa, že sa mi zase premietnu také obľudné kraviny.

„Ahoj.“ ozvalo sa odniekiaľ z chodby.

Spozornel som, ale ostal som sedieť. Šibe mi? Zrazu do kuchyne vojde Ajna. Má na sebe slamený klobúčik, zvodné tričko a ultra krátku sukienku. Takto som ju určite v živote nevidel.

„Ahoj, Ajna, čo... čo ty tu robíš? Ako to, že som nepočul kľúče?“

„Ahoj, Ron, nuž asi si bol zamyslený.“

„Preboha, nie je ti v tom zima?“

„Keď to povie chlap, divím sa. On by svoju polovičku stále tak chcel vidieť.“ povedala a položila klobúk na stôl.

Zarazil som sa. Čo to tára?

„Ronalds, čo sa deje, nemôžeš spať?“

„Snívajú sa mi voloviny. Nedá sa. A ty?“

„Nechce sa mi.“ zmyselne sa zatvárila.

„Niečo potrebuješ?“ vstal som.

Ajna sa mi pozrela priamo do očí tak ohnivo, akoby mala vo mne prebudiť spiaceho muža činu.

„Prečo sa tak dívaš?“

„Štveš ma. Rada by som sa ti oddala.“

Nevedel som, čo má za lubom.

„Počkaj, neblázni, veď máš snúbencu.“

„Noteikti, iste.“ zatvárila sa kyslo.

„To ti nevádí?“

„To by malo vadit' jemu.“ a začala sa približovať.

„Ajna, ja ťa varujem!“

„Pred čím?“

„Neprajem si to.“

Znova nahodila zmyselný pohľad: „Tri mesiace som na to čakala. Nechci mi to vziať. Priťahuješ ma ako nikdy predtým.“

„Ajna, vystríham ťa, nemám dobrú náladu.“

Ajna sa zastavila.

„Na to nebudeš potrebovať ani štipku vedomia ani svedomia. Túžim po tebe.“

Jemne a tajuplne sa usmiala, ušla mi pohľadom a dala si ruku pred ústa. Potom sa ešte raz podívala do mojej tváre, poslala mi úsmev nežný ako krehké okvetné lístky červenej ruže a potom povedala: „Naozaj si mi na to skočil?“

Odľahlo mi. „Ajna, prečo mi to robíš?“

„Neviem, asi som len výplod tvojho mozgu.“

A zrazu... Len čo som na malú sekundičku mihol očami preč a potom znova sa pokúsil získať vysvetlenie, tak zmizla! Čo sa to so mnou deje? Húľil som snáď trávu, že sa mi zjavujú také obrazy, alebo čo? Zrazu ma k stoličke priklincuje známa, silná bolesť v hlave. Ostrá a nekompromisná bolesť mi roztočila hlavu. Tá snáď raz detonuje! Predsa sa premôžem, s dobrou slovnou zásobou na citoslovcia som vstal a z lekárničky, schovanej v skrinke s liekmi, beriem môjho nového priateľa, Aspirín a buchol som ho do pripravenej šálky s čistou vodou. Začal šumieť. I v mojej šiške akosi šumí. Skôr niekto mi v nej šumí a robí neporiadok. Ako si mám toto všetko vysvetliť? Divné sny a halucinácie! Budem musieť čo možno najrýchlejšie vyhľadať toho doktora. Snáď mi to ujasní. Je to ten typ doktora, čo ti rovno povie pravdu do očí, nech by ti malo byť akokoľvek. Len aby na tú svoju prostorekosť nedoplatil, lebo zatiaľ to teda nie je celkom slastné prebúdzenie do nového sveta.

Pretriel som si oči, akoby som stále neveril, že mi zmizla a pokýval som s hlavou. Chvíľu sa mi pohľad kdesi zasekol, potom dlaňou som prerušil tento čudesný kontakt a povedal si: „Ronalds, pomaly, ale isto ti začína šibať.“ Hlava zrazu bolieť prestala a zacítil som opojný pocit odchádzajúcej bolesti. Len tak si prestane bolieť, akoby sa jej to netýkalo. „To bol povel?“ pomyslel som si. Asi som v strese. Keď ťa preberú a ty zistíš, že si spal vyše troch mesiacov, je to ubíjajúce. Horšie na tom celé je, že ťa hodia do pazúrov akoby nového života. Na tom by predsa ešte nebolo nič zlé, veď kto by dnes nebral nový začiatok, ak si uvedomí, aké chyby urobil. U mňa to neplatí. Začnú sa mi vynárať spomienky. Najskôr tie zlé. Práve takáto etapa ma teraz čaká. Spočiatku som si myslel, že to spomínanie bude síce ťažké, no slastné. Že budem šťastný z každej spomienky... Z týchto dúm ma vyrušilo nutkanie ísť na toaletu.

Ráno som vstal akoby zadkom. Na pleciach prebytočných päťdesiat kíľ, no chtiac-nechtiac, musel som vstať. Zaklopujúci protivný budík som sa predsa vyšvihol na nohy a šup do papúč. So zalepenými očami smerujem k dverám. Doplatil som ale na svoje vláčne kroky. Pri otvorení dvier som zakopol o počítačové kreslo a hlavou sa tresol o dvere. Vyletelo zo mňa pár drzých vulgarizmov v ruštine, ktoré zo zisťných dôvodov teraz nemá zmysel citovať. Sediac na studenej podlahe som si šúchal raz hlavu a raz malíček, ktorý si tej bolesti skutočne užil. „Vďaka, budúca svokra, aspoň si ma prebrala.“ poznamenal som krívajúc po schodoch do kuchyne. Zlatá Ajna mi ešte i nakúpila. Troška mi prišlo ľúto tej včerajšej noci, keď mi zarachotilo v tej kotrbe natoľko, že sa mi až predom mnou zjavila. Musím vyjsť do mesta, predsa žijem v treťom najväčšom meste Lotyšska, preboha! Ale najskôr odbavím povinnú jazdu ku klinike. Chcem ísť za tým doktorom, opýtať sa ho, čo mi to podal. Určite to boli lieky. Nechcem mať podobné halucinácie častejšie! Hoci s odstupom času sa mi vlastne tá nočná halucinácia celkom páčila, určite by som bol i tak len sklamaný. Jesť mi veľmi nechutilo, neviem ani prečo.

Raňajkoval som po americky, kukuričné lupienky s mliekom. Až keď som polovicu misky odjedol, napadlo mi, že takto som raňajkoval každé ráno. Hm, spomienky pomaly prídu. Len dúfam, že keď stretnem nejakých priateľov, nebudú mi klamať o minulosti. Že mi povedia pravdu. Čím a kým som bol? Po krátkych a dnes výnimočne nechutných raňajkách som zamieril ku klinike. Až cestou mi napadlo, že

som tie cereálie bežne jedol s vlažným mliekom, nie studeným. Klinika nebola ďaleko. Asi tri minúty cesty autobusom. Ani neviem, či mám auto alebo či viem šoférovať.

„Prosím vás, neviete náhodou, kde by som našiel doktora Igorenkovsa?“ spýtal som sa na recepcii.

„Doktor Igorenkovs má dnes voľno, ale videla som ho tu dnes. Asi je u seba.“ Ukázali mi, kde ho mám hľadať. Ešteže má voľno. Možno tak relaxuje. Dlho som nehľadal dvere do jeho pracovnej izby. Zaklopal som a čakal, kým sa niečo udeje. Sám mi prišiel otvoriť. Zase som mohol poďívať do jeho tváre. Najprv si ma premeral od hlavy až po päty a potom sa len usmial a vravel: „Zdravím, pán Kiršs, čo potrebujete?“

„Rád by som s vami prehodil zopár slov ohľadom tej amnézie.“

„Dobre, že ste prišli dnes, lebo inak by som nemal voľno.“

Bolo vidieť, že ma vída rád. Ukázal mi teda jeho, ja neviem, ordináciu? Celkom slušná, len sakramentsky biela.

„Čo si dáte?“

„Peppernājas tēja, mäťový čaj.“

Usmial sa a ukázal na vodu v kanvici. „Pred chvíľkou som si zalieval kávu, vody je ešte akurát na jednu šálku čaju. A viete čo? Úplne mi pripomínate moju dcéru Lie. Vždy tu mám pre ňu pripravený mäťový čaj.“

„Koľko má rokov?“

„Minulý víkend mala dvadsať jeden.“

„Slušné. Takže oslava?“

„Menšia. Odmala ho zbožňovala. Ten čaj.“

Sadol si na stoličku. Presne, ako keď som o sebe nevedel nič. Pravda, nemám pyžamo...

Chlipol som si z čaju a začal som: „Pán doktor, keď už teraz žijem v reále, mám podivné sny a často ma bolí hlava.“

Porozmýšľal.

„Je pravda, že mi haraší?“

Nečakal som dlho na odpoveď.

„V prvých momentoch, čo ste doma, sa môžu vyskytnúť halucinácie, spôsobené dávkami istých látok, ktoré sme vám podávali.“

„Boli silné?“

„Pozriem sa.“ povedal, a prešiel k svojej kartotéke. „Viete, dosť veľa pacientov užíva silné lieky a moja pamäť už akosi neslúži.“ Hrabal sa tam a napokon ma našiel.

„Hm, no pravdupovediac, trošku áno.“ ukázal mi výpis, kde mal „krasopisne“ napísaný názov lieku, ktorý mi nič nehovoril.

„Prečo teda?“

„Keď sme vás priviedli na kliniku, boli ste v dosť zlom stave. Určite si na to nespomínate, ale niekedy ste mali záblesky vedomia a stále ste opakovali, že vás všetko bolí.“

„Vážne?“

„Niekedy sa to stáva, ale i tak je to pomerne vzácné.“

„Takže to boli lieky proti bolesti?“

„Pôsobili priamo na vaše vedomie. Potrebovali sme vás udržať v umelom spánku, kvôli zotavovaniu. Tento liek sa ťažšie vyplavuje z tela ako iné, ale i tak predpokladám, že pozajtra ani nebudete vedieť, že sme vám niečo dali.“

„Nemá to iné vedľajšie účinky?“

„No ak si pamätám, boli uvedené halucinácie, nevoľnosti, ospalosť, migréna. Niečo ste pocítili z toho?“

„Práveže nič. Možno migrénu.“ o halucinácii som zaklamal.

„Požili ste na to niečo?“

„Šumivý aspirín.“

„To postačuje. Viete, že v Anglicku je to dokonca všeliak? Oni ho rozpúšťajú vo vode, nech sa deje s človekom čokoľvek.“

„Vážne?“

„No, pospolitý ľud Británie nie je až tak zdatný v podávaní lekárskej pomoci a už vôbec nie liečiv. Kto by to povedal?“

„Takže bude všetko v poriadku?“

„Iste. Ale ak by sa niečo zmenilo, pokojne prídte. Rád vás vídam. A nelámete si hlavu z nejakých návštevných hodín alebo podobných záležitostí. Moje dvere sú pre vás vždy otvorené.“

„Ďakujem, pán doktor. Ja vás tak isto rád vídam. Však som vás videl ako prvého!“

„Ste vážne vtipný človek, poviem vám teda!“

„Nemám dôvod vidieť svet čiernobielo.“

4. kapitola

Veľa som o všetkom premýšľal. Dosť ma to vzalo. Ďalších snov sa už popravde aj bojím. Nakoniec, veď nič neznamenali. Ani tá kráska, na ktorej tvár si už neviem spomenúť, už nado mnou nebude mať moc. To bol ten krajší prípad. To so žiadostivou Ajnou si radšej nechám pre seba. Nie kvôli nej samotnej, ale kvôli tomu, že vtedy som nespál. Hlúpe lieky. No, ale tak je potom všetko v poriadku a uľaví sa mi. Deň som strávil v meste. Bol som na naobedovať, poobzerať múzeá, bla bla bla... no tak, nalejme si čistého vína! Čo by som ja robil v múzeu? Šiel som predsa do mesta! Mesto mi vôbec nebolo povedomé, čo ma trochu desilo, že som kdesi inde a napadalo ma, že to znovu tie tabletky mi blokujú myseľ? Už ich neberiem, ale kým sa odplavia...

Na námestí bol akýsi čulý ruch. Poznáte ruch centra mesta. Ako v každom väčšom meste v centre už nikto nebýva, už tu chodia ľudia iba sať tú staromestskú atmosféru, dať si kávu, pizzu, poklebetiť. V noci je tu ľudoprázdnno. Veď centrum mesta má byť najkrajšie a najdrahšie! A nie, aby tu ktosi býval. Má to byť výkladná skriňa mesta. To platí i o Daugavpils. Chvilku som sa len tak bezcieľne prechádzal, nebolo bohvieaké počasie, tak som sa ani veľmi nezdržal. Akurát som sa zoznámil s jednou babou. Trochu som už mal vypité, tak až teraz, s odstupom času, viem, že ma nebrala vážne a pochybujem, že mi zavolá. Dal som jej číslo na mobil. Ach, ten môj život! Čo už neviem si ten život užívať? Stále nemám šajnu, čo som robil, ako som žil. Možno som nakoniec nebol vôbec ani parketový lev, ani lámač ženských srdiec, ani láskavý a inteligentný človek, ale obyčajný pijak.

Nič ma vlastne v tom meste ani nelákalo. Len pijatika. Sám som bol na akomsi filme. Každý tam mal partnerku, iba ja ako Forever Alone sa tam napchávam pukancami, padajú mi na zem a mľaskám tak, že naokolo si všetci odsadli, pokiaľ mohli. Určite cítili, ako zo mňa na sto svetelných rokov rázi pálenka. Film bol nudný, mal som pocit, že režisér sa tak nudil, že pri nude si natočil film, aby sa pri ňom unudil. Celý deň bol proste jedna veľká nuda. Snažil som sa zapadnúť, no akosi nikde som nenachádzal miesto. V Daugavpils som bol asi v piatich

pamätihodnostiach, ktorých názvy si už nepamätám. Jednak moju neinteligentnú dušu nijak neopantali a jednak mi nepripomenuli nič. V meste som bol i v divadle. Nepustili ma však tam, lebo som nemal na sebe správne oblečenie. No to určite. No jednoducho: sám som stratený, ako moje meno na Googli. Tak som sa vrátil domov a temer celý večer som len sedel na priedomí a rozmýšľal. Asi som nikomu nechýbal, nikto o mňa neprejavil záujem a nebol som nikto.

Myšlienky som mal tak čierne ako tuš a mal som pocit, že toto môže znamenať buď nový začiatok, alebo jednoducho koniec. Skoncovať s tým všetkým? Ak mi doktor vravel, že som chcel spáchať samovraždu, nebolo to práve kvôli tomuto? Nevedel som sa nájsť v živote a chcel som to ukončiť? Dávalo by to zmysel. Už som začínal rozjímať nad čo možno najlepšou možnosťou na zmárnenie. Obesiť sa? Stráviť to v mukách a čakať na smrť? Skočiť pod vlak? To nie. Po prvé, asi by som na to nemal žalúdok, po druhé, nechcem, aby ľudia kvôli mne meškali do práce a po tretie... hm... po tretie, nechcem byť Skokan roka. Paradox života: človek skočí pod vlak, lebo nenachádza východisko. Nie, aby sa ľudia pýtali, prečo mu nikto nepomohol, aby to neurobil, oni sa pýtajú, prečo akurát pod ten ich vlak. To si nemohol vybrať nočný spoj? A na toho neznámeho chudáka nadávajú, že spôsobil meškanie vlaku.

Znova skončiť z mosta? Zdá sa, že na to som sa nejako namotivoval. Teraz som sa na to necítil. Tak čo? Otráviť sa? Tiež to je bezbolestné? Asi ťažko. Zapliesť sa do spárov mafie? Hm, to by celkom šlo. Rusky predsa viem (a vtedy som si spomenul, že moja mama pochádzala z čelabinskej oblasti). Užijem si peniaze, niekto ma zastrelí a hotovo. To by sa dalo. Ale kde takého mafiána zoženiem? Viem, že sú medzi nami, nikto o nich nevie, ale sú tu. Koho kontaktovať? Alebo ako v počítačovej hre, stať sa taxikárom a oni si ma nájdu? Hm, ale ak mám ja niekoho zabiť, urobil by som to? Že nemám dôvod vidieť svet čiernobielo? Huby s octom!

Stále som bol zamyslený, keď tu zrazu sa mi niekto pozdraví: „Ahoj, Rony!“

„Dobrý deň, kto ste?“

„Veď som to ja, Gustus, tvoj príznak zo strednej!“ povedal mladík. Mal asi tiež tak ako ja, riedke blond vlasy, vysoké čelo, modré oči a uzučký nos. Postavu mal vyšportovanú, asi meter osemdesiat, vysoký urastený chlap. I hlas sa zdal mohutný, basový. Stačili tri pohľady od hlavy až po päty a mozog sa reštartoval. „Iste, že ťa poznám, kto by ťa nepoznal!“

„Cisár Augustus“ bol mojím kamarátom od strednej. Štyri roky sme stále sedeli v jednej lavici. Pamätám si ako dnes, ako sme vyrušovali. Po triede sme hádzali papieriky, robili školský rozhlas a príležitostne potkávali okoloidúcich. Gustus sa zaľúbil do jednej z dievčat, keď si v treťom ročníku sadla pred nás. Musel byť už dávno z nej pať, to bolo isté, len sa mi s tým zveril až vtedy. Pozoroval ju. Ale ona si ho nevyšimala. V poslednom ročníku jej vraj vyznal lásku, ale ona už dávno mala frajera a on o tom nevedel. Ťažko to strávil, ale prežil to, je tu, pamätám si to, a to je základ. Stále vyzeral ako vandrák, hoci sa o ňom povrávalo, že má bohatých rodičov.

Vybrali sme sa prejsť na miesta, kam sme vraj bežne chodievali. Prišli sme na ulicu 4. línijs, neďaleko od môjho domu. Gustus úplne v pohode prišiel k dverám odľahlého

domčeka a ocitol som sa v akomsi treťotriednom klube. Ktovie, či vôbec niekto o ňom chyroval.

„Tu sme chodievali? Máš v tom jasno?“

„Isteže, nepamätáš? Tu sme chodili zažiť slastný stav opilosti a chodili pozeráť na ženy.“

Bar v žalostnejšom stave som ešte nevidel. Táto kutica, prepáchte za výraz, bola tmavá zakúrená sála o veľkosti telocvične s pár pontónmi, na ktorých tancovali polonahé dievčatá. Neboli to ženy. Veď tá celkom napravo zaiste nemá ani šestnásť. Aspoň na to nevyzerá. Všetky dievčatá tancovali na hudobné podfarbenie. Boli to rytmy príšerne šialenej melódie. Ovíjali sa okolo tyčí a dráždili chlapov, bažiacich po nich a vypuľujúcich na nich oči. Občas letelo na provizórne pódium zopár bankoviek. Eurá sem, eurá tam, pekne si na tom zarobili. Chlapi sa značne bavili. Boli to siláci, niektorí mali na hlavách kovbojský klobúk a montérky. Vyzerali takto skombinovaní komicky, ale keby som sa bol zasmial, bol by to môj posledný smiech. Oproti tomu všetkému stálo zopár ošúchaných, drevených stolov, stoličky boli ešte v horšom stave a svetlo ako za dušičky. Barový pult ako za prvej svetovej a barové stoličky, len sadneš na ňu a si na zemi. Plagáty boli väčšinou strhnuté, a i tie, ktoré tam ešte viseli, boli v žalostnom stave. Proste, totálna jama, do ktorej by nezavítal ani zablúdený turista. Sadli sme si na tie barové stoličky, možno pamätajúce si i Lenina. Nemal som z toho miesta dvakrát dobrý pocit. Je vraj otvorený až do neskorého rána. To ma šokovalo najviac. To nie je bohvie čo. Žeby boli Lotyši nejakí chlipníci, že kašľú na to, že by taký bar bol otvorený len cez noc? Nevie, neviem.

Pozerali sa na mňa tak skúmavo, akoby ma videli prvý raz. Zbadal som prichádzajúceho barmana. Ak ste videli rodinu Adamsovcov z roku 1964, toho komorníka Larcha, to bol čisto ako on. Presnejší opis neexistuje. Len či to nebol on? Zase nepodarený opis.

Gustus si objednal nejaký miešaný nápoj, 100% alkohol. Tak sa volal.

„Čo si dáte?“ spýtal sa komorník, vlastne barman, sám sa spletiem, hrubým, zlovestným hlasom.

„Môže byť jedno pivo.“ nemal som z toho miesta dvakrát dobrý pocit, ale už čo, pivo na rozbeh bude fajn.

„Tak ako, stavec? Ako dlho ťa zavreli na tú kliniku?“

„Sú tomu tri mesiace.“

„Vai tu joko, žartuješ? Si zo mňa robíš vola?“

„Ale fakt.“

„Načo si im bol tak dlho?“

„Pozorovali ma, až kým som sa neprebudil.“

„Tak si to užijeme.“

Nuž a začalo sa čoro-moro. Konečne tá hanba všetkých diskdžokejov pustila niečo rezkejšie a známejšie a už to začalo. Ani sa poriadne na to nepamätám, začali sme divoko tancovať, najskôr bol parket úplne náš a potom sa k nám pridalo asi tridsať ľudí, ani neviem, odkiaľ popríchádzali. Divoko sme tancovali, bol to úplný freestyle, keby sme takto vyvádžali vonku na ulici, zavreli by nás na psychiatriu. Počul som rôzne: „Ten je ako z gumy.“ alebo „Šibe mu?“ ale mne to bolo jedno. Pridali sa ku mne i dievčatá, tak sme tancovali asi desať minút, jasne že už nie tak divoko. Potom už DJ zase hral také kraviny, že sa už ani tancovať neoplatilo.

„Čo je, nemám ti podať kyslíkovú masku?“

„Kokos, nevládzem. Ale šupa zábava.“

„Som ti vravel. To, ako ten bar vyzerá si nevyšímaj.“

Vydychoval som ale dosť ťažko... Neprehnal som to s tým pitím?

„Musím von.“

Kombinácia frekvencií šialenej hudby, miešanej so zlým osvetlením a ešte tým „diskotékovým plynom“, čo práve pustil asi najhorší DJ v dejinách, mi neurobili dobre. Predsa, musím sa šetriť. A tak to nejde. Hlava začal bolieť ako na povel. Radšej som nasmeroval svoje kroky k východu. „Hej!“ zvolal Gustus. Cez barový pult hodil barmanovi asi dvadsať eur a rozbehol sa za mnou s pohárom v ruke.

„No čo je, čo sa deje?“ dobehol ma ešte pred ošarpanými dverami.

„Dajako mi zle. Tá moja hlava ešte nie je OK.“

Pohľadom som ešte raz prešiel po tej kutici. Všimol som si jednu kučeravú slečnu, tancujúcu okolo žrdi. Mala na sebe nejaké nie práve najkrajšie šaty, dráždila nimi chlapov, ktorí na ňu čučali ako diví. Opätovala mi pohľad, usmiala sa a žmurkla. Ja som ušiel pohľadom na dvere a kľučku, stisnúc ju. Na tých dverách som si všimol otváracie hodiny: Každý deň, okrem soboty, od 22:00 do 8:00. Na mojich hodinkách bolo 23:41.

„OK, chápem. Fakt škoda, že si nezažil ešte viac ten bar. Je to fantastický bar jak šíp. Zajtra tam majú dovliecť biliardový stôl.“

„Tancovať sa dá všade. Odkiaľ ale vyhrabali takého DJ Hanba?“

„Asi zo smetiaka.“ zasmiali sme sa. „Nevyzeráš nejako zle, prečo sme odišli?“

„Neboj, pokiaľ mi pamäť siaha, alkohol mi nerobil problémy.“

Usmial sa ako chorý kôň: „Chľastali sme i hodiny. Hlavne ty. Hádzal si do seba poldecáky ako Gagarin Kinedryl.“

„Ale stále nie som fit. Mám bolesti hlavy.“

„Ako dlho to ešte bude?“

„Doktor vravel, že nie dlho už.“

„Potom sa mi ozvi, keby sa ti chcelo. Lebo tuná chodia najväčší borci z okolia. Joj, do boha, ta to silné.“ to smerovalo na ten pohár s drinkom. Zatváril sa tak, že by pri ňom i mlieko skyslo.

„Povedz mi o mne niečo viac.“

„Čo vravíš?“

„Ja sa na nič nepamätám.“

„Ron,“, odfúkol si Gustus, keď sme išli po Smiligu iela a potom už späť na ulicu 18.novembra, „my sme na školu kašľali, len ty si sa sem-tam naučil fyziku. V tom si vynikal, na ostatné predmety sme kašľali, ja hlavne, preto teraz nemám robotu a chodím sem. Sem sme chodili každý piatok, aby sme oslávili víkend. A teraz tu chodím sám. Priznám sa ti, mal som robotu. Robil som u jedného zmätka niekde na stavbe, ale raz som prišiel nacenganý ako vól a vyhodil ma, šľak aby ho trafil. A inak ako vieš, alkohol...“

„Hádam nie niečo viac...“

„Ta ty a ženy!“ zasmial sa Cisár.

„Čo som mal so ženami?“

„Práveže nič!“ ďalej sa rehlil.

„Nič?“

„No, balil si ich, to nemôžem povedať, ale ľahnúť si nechcela žiadna.“ Rehlili sme sa spolu.

„To som bol v kuse tak nacenganý?“

„Furt. A to si nevymýšľam. Počkaj, skočím kúpiť cigarety do baru tu cez ulicu. Budeme húliť jak dakedy, keď nechceš piť kvôli hlave.“

„Ako to... húliť?“

„Nevieš, čo je húliť? Fajčiť, kúriť, vypalovať pysky...“

„To mi je jasné. Ale ja som toto robil?“

„Je ti to čudné?“

„Dnes by som k tomu nepričuchol.“

„Ale trt. Raz si šľahneš do pľúc... a paráda! Neboj sa, drogy sme neskúšali, to je pre ľudí ešte pod nami.“

„Nepamätám sa na to.“

„No vidíš, raz si šlukneš Marlboriek a hneď si spomenieš, za to ti ručím. No, idem po ne, nech si dáme do nosa. Hej, ešte stále máš ten kľúčik?“

„Aký kľúčik?“

„No na krku.“

„Hej, a prečo?“

„Ja len preto, že je taký divný.“

Dopovedal a išiel tým smerom rovno cez cestu a na rohu ulice stála pumpa a pri nej ten kiosk.

„Šľak to trafi, teraz na potvoru áut, jak hoven.“ hromžil Cisár. O pol minútu tam už bol.

Sadol som si na lavičku pri železničke a rozmýšľal som, pohľadom prechádzal po okolí. Tak predsa len som bol nočný vták. Na perách sa mi hojdal zvláštny úsmev. Užíval som si život. Tak aké problémy ma môžu čakať? Som spokojný. Toto som chcel. Nájdem si robotu a piatky budeme flámovať. Super život, pomyslím si. Kašlem na tie tušové predstavy z večera! Čo najrýchlejšie na to zabudnúť! I keď teraz mi je z tých predstáv trocha smiešne.

S námahou som si dal dole retiazku s kľúčikom. Retiazka bola zlatá, tenká, ale neviem vôbec, čo majú všetci s tým kľúčikom. Obzrel som si ho a prevraciam v ruke. Nie som zlatník, to boli rodičia, ale niečo mi hovorí, že tento malinký kľúčik určite je skôr od kľučiaru, či ako sa hovorí tomu, čo robí kľúče, ako od zlatníka. Tie vruby i tá relatívna hmotnosť. Na zlatý kľúčik od zlatníka je veľmi ťažký. Možno mi ho vyrobili rodičia. Možno je to pamiatka na nich. Dali ho pozlátiť a mám ho teraz pri sebe. Ajna mi hovorila, že som ho nedal nikdy dole.

Mal som chuť ísť ešte do toho baru, lebo hlava už prestala. Cisár vyšiel pred stánku s cigaretami v ruke. Premávka sa značne upokojila, cez ulicu prechádzalo čoraz menej áut. Zrazu som začul nejaký zvuk. Dakto túruje auto, pomyslím si. A bolo to auto. Všimol som si ho, ako prichádza zľava. Obrovskou rýchlosťou sa rinulo rovno z ľavej strany dlhočiznej ulice. Kára prefrčala preč, letmo som sa za ňou obzrel, nejaký šialenec na bielom Mercedese. Uháňal preč. Pozrel som na Augusta. „Ako na potvoru Marlboriky došli,“ kričal cez ulicu. Už mal dosť vypité, trošku tackajúc sa snažil prejsť na druhú stranu. Odrazu sa k nemu blížil akýsi kamión.

„Hej, Cisár, pozor!“

„Čo je?“

„Kamión!“

Takmer ho zrazila mliekarenská cisterna. Kamión zatrúbil a natvrdo zabrzdil len tesne pred ním.

„Dávaj pozor, boha ti!“ zrúkol na neho vodič.

„Seriem na teba!“

„Ožran akýsi, ja ťa naučím chodiť cez cestu!“

Cisár len mávol rukou a nechal vodiča ešte pol minútu nadávať, kým sa nevzdialil.

„Videl si toho idiota? Takmer ma zrazil.“

„Ty si si v tam kúpil ešte dajaké poldeci, že je tak?“

„No, mali nočnú zľavu!“

„No jasné. Veď o takom čase ti takto nikto nič nepredá.“

„Poznám toho chlápka, vždy mi niečo dá. Ser na všetko. Daj si.“

Potichu sme si zapálili z Pall Mall a dosť hodnú chvíľu sme boli ticho, kým som sa nerozkašľal ako vyradená parná lokomotíva.

„Čo ti, do boha?“

„Neviem, čo mi liali do žíl, ale dajako ma poľudštili.“

„Isto ťa ládovali tabletkami. Veď čo vlastne tí doktori robia? Predpíšu ti tabletky a tie sú úplne na dva veci, lebo ťa nevyliečia. Čítal som, že doktor by ti mal najprv predpísať nejakú alternatívnu liečbu, kúpeľ, alebo dačo také, až tak tabletky. Ale furt sa to robí opačne. Až keď ťa lieky nevyliečia, tak ťa pošlú do Gauje dýchať čerstvý vzduch.“

„Čo ti poviem. Tlačia furt tie isté kaleráby do hlavy.“

Už mi začali i tie cigarety šmakovať, keď on tu zrazu: „Tu máš, na, aspoň zo šesť vezmi, ja už musím ísť.“

„Kde by si šiel? Si šiši?“

„Ja som ti vôbec nevravel, že som ženatý.“

„Veľa si vypil, blúzniš.“

„Ani trochu. Mám ženu a dve deti.“

„Čože? To si kedy stihol?“

„Bude sa srať, keď neprídem do jednej.“

„Ta potom šľahaj! Díkes za noc.“

„Čoby, veď nič nebolo. Čau, keby dačo volaj.“ povedal a podal mi lístok s načarbaným telefónnym číslom. Iste ho už mal prichystaný a čakal, kedy mi ho môže dať. Určite ho mal pripravený, keby chcel zbaliť nejakú buchtu. Čo ho je po tom, že je ženatý. Vstal a pomaly tackajúc šiel mojim smerom domov.

Chcel som ostať ešte trochu. Nebola zima, bolo pekne. Sedel som na lavičke, obkolesovala ma samota, tma a pokoj. Mám teda šťastie! Krásny život, ktorý si užívam plnými dúškami. Na to, že nie som výzorovo chlap typu Duke Nukem, som vraj balil ženy, len som sa pohrabal s tým alkoholom. Príde mi smiešne. Spomínam si ešte na ten možno nie celkom vydarený deň v meste. Tam som tiež tú babu balil, ale tiež som táral voloviny, ktoré si už poriadne nepamätám, pochybujem, že mi zavolá. Ale aspoň konečne o sebe niečo viem!

Pohľadom len tak pretínam všetko, čo vidím. Je tu naozaj... dočerta, to bolo čo? Snáď nejaká mačka? Počul som z krovu akýsi zvuk zašušťania, mihol som tam okom. Zase! Nieкто tam je! Iste nejaká túlavá mačka tam v krovínach šuchoce. Vstal som z lavičky a mierim ku krovu, nazriem len

tak letmo, pravda, vidím huby s octom, len tak zo zvedavosti. Zrazu to zašuchotalo ešte viac a zrazu sa ten ukrytý postavil. Na moment som sa mu zahľad do očí. Je to chlap s kuklou na hlave! Dal sa na únik, mne to trochu štrovalo, ale napokon som sa rozbehol za ním a hneď ma napadlo, že ma sleduje. Vošiel do mňa jed. Ani neviem, či to bola intuícia, alebo čo. Predsa to mohol byť iba nejaký bezdomovec, ktorého som možno vystrašil. Žeby mi podvedomie hovorilo, že som niečo urobil a ten niekto ma kontroluje? Existuje milión päť možností, ako si to vyložiť, a že ma napadla iba tá jedna, prikladám náhode. Preskočil som ten plot jedným skokom ako tiger a smerujem po trávniku za ním. Po ladnom skoku cez koľaje a po asi tridsiatich metrov som sa k nemu obratne prepracoval a zvalil ho na zem. Na to, koľko som toho dnes vypil, je to celkom výkon. Po krátkom boji na zemi som ho bombardoval otázkami: „Čo odo mňa chceš? Čo sledíš? Čo si zač?“ Keby sa chcel rozprávať podobrotky, nebil by sa so mnou. Kolenom som mal na jeho bruchu, tak som si ho pridržiaval, mal som ho na lopatkách. Rukou sa mi podarilo sňať mu z tváre tú kuklu. Nikdy som toho človeka nevidel. Mal okrúhlu tvar, bol neoholený a mal prenikavo zelené oči, malý nos a hrubé pery, lepší opis som už nestihol, lebo som si jeho tvár ukladal do pamäte a teda som prestal bojovať. Využil to a umiestnil mi presne do tváre super presnú a super štipľavú vzduchom chladenú ranu pästou. Odhodilo ma to a on sa trochu nešikovne postavil a ušiel.

„Ja si ťa nájdem a podrežem ťa ako ovcu!“

Toto nebola žiadna predstava. Mal som v ruke jeho kuklu.

5. kapitola

V mojom vnútri bolo ako v dopravnej špičke. Tlak stúpa, nervozita tiež. Tú hlavu asi odfláknim! Vždy keď je zle, začne ma bolieť! Už toho mám dosť. Dosť! Prestaň o tom rozmýšľať! Čo ti to pomôže? Akosi je to celé kdesi v zadnej časti tela. Kto ma sleduje a čo odo mňa chce? Už celý večer o tom premýšľam. Neviem na nič prísť. Ani Ajna mi nič nevravela. Som asi v peknej kaši! Nič si nepamätám, takže neviem, čo sa to teraz deje. Aby som pochopil minulosť, budem sa chtiac-nechtiac vrátiť do minulosti, lebo nepochopím, čo sa bude diať v budúcnosti. Ale odkiaľ získam informácie? Zatláčim nejakú na Ajnu? No tak, kto ti teraz poradí? Stále mám pred sebou tvár toho individua, vedel by som ho identifikovať. Ale určite on hrá len malú bezvýznamnú rolu. Zrejme ešte niekto nad ním stojí. Ale kto? Kto by mi vedel povedať? Snáď Cisár? Bože, rozmýšľaj, na čo máš ten mozog, na parádu? Rozmýšľaj... No, veľa toho ani o ňom neviem, takže je možné, že sme sa niekedy v minulosti pochytili, alebo som mu niečo závažné urobil... počkať, sám by to mi to mohol povedať, bol na totálku. Ajna? Hrá to dievča na dve strany? Počkaj, Ronalds, neponáhľaj sa, ty kujón! Mal by si toto celé riešiť s chladnou hlavou a neobviňovať každého naokolo! S tým ti pomôže nejaký vyšetrovateľ. Nechcem to riešiť s nejakým radovým policajtom, potreboval by som fakt dobrého vyšetrovateľa, ktorý by bol možno len zopár rokov starší odo mňa, možno toho trkvasa nejakú obľafnem.

Tak som sa vybral k jednej detektívnej spoločnosti, policajti mi prd pomôžu. Ten trkvas je určite niekde pri mne, o tom nepochybujem. Sto percent má ten čertov syn sleduje

zopár týždňov, snáď nie furt, odkedy som z nemocnice! A možno i dával na mňa pozor, kedy vyjdem z tej kliniky. Uvidíme, čo na to povie vyšetrovateľ, isto lepšia hlava ako ja. Keď som ta dorazil, prvému človeku, ktorého som stretol, som naznačil, že by som rád pomoc.

„K vašim službám, pane.“

„Dobrý deň, potreboval by som trochu delikátnu pomoc.“

„O čo ide?“

„Mám pocit, že ma ktosi sleduje.“

Zatváril sa, akoby som bol akýsi schizofrenik, ale napokon ukázal na dlhú chodbu vľavo: „Adam Liepiňš, nájdete ho na konci chodby vľavo. Ten určite bude vedieť, čo s vami.“ Poďakoval som sa a šiel som ta. Zaklopal som na dvere jeho kancelárie. Otvorili sa dvere, stál v nej vyšetrovateľ. Vyzeral, akoby ma očakával, tak prudko otvoril dvere. Okrúhla pokojná tvár, široký nos, modré oči a mladistvý vzhľad boli prednosti jeho osobnosti. Krátke čierne vlasy vyzerali ako zrkadlo.

„Labdien, dobrý deň, som správne u Adama Liepiňša?“

„Labdien, tak je, potrebujete niečo?“

„Samozrejme, niekto ma sleduje.“

Začudoval sa, ale i potešil: „Tak poďte dovnútra.“

Adamova kancelária bola naozaj skvelá. Nebola malá, ale zase ani nie taká, že by v nej mohol hrať hokej. Páčila sa mi. Moderný pracovný stolík naľavo od dverí, na ňom kopec, čoby, hory papierov a počítač. Ten nebolo, prisámbohu, z tej kopy ani len vidieť! Za stolíkom kreslo - i sám prezident by mu ho závidel. Na stene mal aj nejaké vlajočky z lodí a na príľahlej priečke visí falzifikát od Moneta. Aj keď budova nebola bohvieako vysoká, pohľad z obrovského okna stál za to.

Rukou mi ukázal, aby som sa posadil na pekné čierne kreslo. Sadol si do kresla a prihovril sa mi: „Ako sa voláte?“

„Kiršs.“

„Tak vysvetlite mi tú vašu situáciu.“

Nadýchol som sa: „Stalo sa to včera, bol som pri pumpe na ulici 18.septembra, sadol som si na lavičku oproti, tam, ako sú koľaje.“

„Aha. A čo sa teda konkrétne stalo?“

„Nuž, rozmýšľal som sediac na lavičke a tu som čosi začul niečo v kríkoch. Mačka, reku, zabľúdila a tam šuchoce. Ale zašuchotalo ešte raz. Tak som vstal, obzriem si to mača. A zrazu z tých kríkov sa postavil akýsi muž v čiernom a hneď sa rozbehol preč ku koľajam.“

„To je všetko?“

„Nie, rozbehol som sa za ním. Dobehol som ho, i sňal mu kuklu z hlavy, zvalil na trávnik a snažil sa spacificovať, bránil sa a strelil mi jednu cez hubu.“

Uškrnul sa. „Viac neviete?“

„Ustavične som sa pýtal, čo je zač, no nedozvedel som sa, schytil som jednu.“

„Áno, je to trochu vidieť. Určite šiel po vás?“

„Snáď som sa ho mal i na to opýtať?“ skúsil som to s ironickým podtónom. Vstal, podišiel k oknu a zamyslene sa knísal na päťách. Vstal som a urobil to isté. Hľadeli sme vonku ako dvaja idioti.

„Poviem vám len jedno, žil som hýrivým životom a už si presne nepamätám, čo kto proti mne má.“

Premeral si ma pozorným okom. „Nevyzeráte na to.“ a zase okom mihol vonku.

„Že nie? Takže si ma beriete?“

Premeral si ma zase. „Tykajme si, som Adam.“

„Ronalds.“

„Konečne v teréne.“

„Ako to?“

„Dlho som nič nevyšetroval, len zopár zbytočností. Pôjdem s tebou von. Keď si niečo všimnem, môžem si robiť záznamy.“

„Takže policajná ochrana?“

„Inkognito.“

„A to len tak?“

„Len tak.“

„Nič nie som dlžen?“

„To vybavíme neskôr.“

„Zaráža ma vaša otvorenosť, inak by bolo kopu formulárov a podobných...“

„Kolega, tykáme si.“

Na akého blázna som to natrafil? Usmial som sa. Nuž čo, on je autorita. Vyšli sme z budovy. Ja a šialenec v civile. Ktovie, či a kedy mal naposledy uniformu? Ešte pred východom ma upozornil: „Nie som žiaden policajt, jasné, ani reči o tom.“

„Okej, ale čo také sa ťa mám pýtať?“

„Všeličo.“

Vyšli sme von. Skôr sa obávam, že mám na krku šialenca a nie vyšetrovateľa.

„Tak, kam ideme?“

6. kapitola

Sedel som na posteli večer, svetlo zhasnuté. Pozeral som len tak do neznáma, ale pripomenul som si, ako som asi takto podobne sedel na zemi, keď ten zmätok ufrnkol. Asi mi na to prišli. Ani Adam nepomohol. Boli sme si dať pivo, flákali sme sa po meste, i rozišli a nič. Adam mi prisľúbil, že mi pozrie na moju minulosť, hádam niečo zistí. Začína ma to dosť znepokojovať. Koho by som tak zaujímal? Určite som nemal len taký jednoduchý život. Niečo som urobil. Buď som niekomu niečo dlžen, alebo som niekoho našťval, proste pre niečo ma ten chlapík musel špehovať. Možno stojí teraz pri okne a sleduje ma zase. Ani spať nedokážem, keď viem, že ma niekto špehuje. Fuj, otrasný pocit! Keby som si aspoň v hlave mohol poupratovať, stále sa mi v nej krútili dookola všetky tie myšlienky, ako prísady do polievky, takmer do prasknutia. Porazí s tým všetkým! Nadával som na seba, na toho zakukleného! Keby som nestratil tú pamäť, bolo by všetko inak. Inak. Lepšie. Hneď by som vedel, kam sa pozrieť, komu dôverovať a komu sa zveriť. Svet sa, ako tak pozerám, rozbehol i bezo mňa. A ja musím ten čas dokonale stihnúť. Ale nejde mi to... Už som nahnevaný dosť, ale chcem spať!

Ocitol som sa na piesočnatej pláži. Sadol som si. Zrakom som prebehol po kamienkoch na pláži, zohol sa po jednom z nich a hodil do vody. Urobil pár žabiek a napokon čľupol do nekonečného mora. Začalo ma to vskutku baviť. Takto som ku dnu poslal zopár jeho kamarátov a rekord v počte žabiek som načmáral do piesku. Na ňom sa majestátno

rozvaľovala číslica päť. Ale len čo som sa otočil, nájsť čosi väčšie a okrúhlejšie, upútalo moju pozornosť za mnou. Vstal som teda a otočil som sa. Stála tam presne tá neznáma z prvého sna! Vychlo mi v hrdle a začervenal sa. Chytil som stresy, že to uvidí. Jej krásna tvárička na mňa najskôr nepozerala. Nemohol som uprene hľadiť do jej očí, nemohol som ju v duchu bozkávať na krehké pery a nemohol som pohľadiť jej nežné ramená. Ale len čo ju otočil mojim smerom, zas a znova pohľadila moju dušu. A najskôr som si to nestihol bližšie všimnúť, ale teraz som si to potvrdil. Jej oči podobali sa očiam levice. Nielen ich tvarom. Cítil som z nich, že i keď je to krehké dievča, raz ma môže nemilo prekvapiť. A presne to mi nedávalo pocit istoty. Nesmieš podľahnúť, Ronalds! Nedaj sa!

Snažil som sa použiť môj Ronalds Style: „Čau, zlato.“

I cez tú teraz meravú tvár bola nádherná. Vietor sa jej pohrával s vlasmi, ktoré občas musela skrotiť. I jej mimika a gestá boli tak rozkošné a náruživé, že som mal chuť zvaliť ju na ten piesok a vášnivo bozkať. Ako môžem odolávať, keď ešte o tom hovorím? Ticho!

„Ahoj, čo tu robíš?“

„Skôr sa pýtam ja, zlato.“ vrel som a približoval sa k nej.

„Mal by si vedieť.“

Pozrel som do neba. „Neviem si spomenúť, zabudla si?“

„Tak sa snaž.“

„Pomôž mi.“

Môj hlas zaznel tak divne, tak zachrípnuto. Asi som vždy tak trochu mimo z jej nádhery. Ani Ronalds Style nepomohol. Lahko si odkašľala. Aj ten kašeľ bol tak pekný a dôstojný. Páčilo sa mi na nej všetko. Úplne všetko. Bol som unesený. Chcela niečo povedať, zrazu začala otvárať ústa, niečo mi hovorila, ale akoby medzi nás dali protihlukovú stenu.

„Počkaj, akosi nerozumiem, nepočujem ťa!“

Otočil som sa, nestojí niekto za mnou a robí mi zle? Pozriem späť. Chcem sa rozbehnúť k nej, ale nejde to, ťahá ma to kdesi dozadu a chcem i kričať, ale tiež nemôžem... Zdvihol sa vietor...

Zrazu som sa ocitol v akomsi vlaku. Díval som sa von z okna. Za oknom zúrila netradičná búrka, akoby na zem padali obrovské meteory, šľahajúce ohnivé mraky dymu všade vôkol. Ledva som sa spamätal z toho, že som chcel kričať a nešlo mi to. Teraz som vstal a dívam sa po vozni, kopec neznámych ľudí a moja kráska tam nie je. Zrazu vlak zrýchlil a búrka neutíchala. Odrazu čosi v diaľke silno vybuchlo. Pozriem z okna. Z akýchsi kopcov naľavo za začala veľkou rýchlosťou rinúť horúca láva. Vo vlaku nastal zmätok, ľudia sa snažili vyskočiť za jazdy, vlak pokračoval v ceste. Láva zahltila všetko navôkol a uzavrela celý vlak do zovretia, už som cítil, ako prenikla do vlaku, chcel som otvoriť okno a vyliezť ním, keď tu sa mi ruka šmykne a padám do lávy...

Vstal som, zase sen! Tie tabletky by som najradšej spláchol do záchoda. Už ich neužívam, ale len tak z princípu! Vraj to už nebude dlho trvať! Zrazu mi niečo prekáža na chrbte. Čo to je? Vstal som a dívam sa na to. Odkiaľ sa mi to sem dostalo? Bola to nádobka, prikrýta utierkou. Poznáte ten starý trik? Niečo niekomu uvaríte, ale ten dotýčaný príde neskôr ako plánoval, tak mu jednu porciu dáte do misky a

zahalíte utierkou. Aby pokrm ostal teplý, dáte mu ho pod vankúš. Večer ma totiž navštívila Ajna, aby mi pripravila takéto prekvapenie. Prišiel som akurát vtedy, keď bola na odchode. Istý čas mala kľúč od môjho domu. Vrátila mi ich a nezabudla ma vystríhať, že teraz som si gazdom ja sám. Nuž, čo, ale veď býva hneď vedľa.

Zaspím ešte? Hneď ako vstanem, vyberiem sa konečne na pátračku. Opýtam sa čosi ešte Ajny, pôjdem i za Cisárom, zistím o existencii ďalších priateľov, ktorí by mi vedeli pomôcť a konečne to vyriešime. Ťažko sa dá spať s tým pocitom, že stále vás niekto sleduje. Možno si v niekde v podvedomí tvorím takéto sny, vychádzajúce zo stresu, ktorý majstrovsky maskujem pred celým svetom. Priznám sa, mám obavy. Nevieam o sebe veľa a ešte mám na krku akýchsi chlapíkov, neviem, čo som im urobil. A celý svet sa tvári, že on nič, on muzikant. Tak idem na to. Zrazu ma v týchto dumách zase niečo vyrušilo. Tieň v okne. Pozrel som von a tieň sa presunul inam. Nemusel som dvakrát hádať, že to je zase nejaký z tých neznámych. Hm, vlastne ja ani neviem, či sú viacerí... Vidíte, asi naozaj chcem stáť proti celému svetu, keď si fantazírujem nepriateľov. Predsa len som ta šiel a otvoril okno. Sedel na strome. Oči mám ako jastrab. Zočil ma a hneď prchal. Ani som na neho nekričal, nič by mi nepovedal. Dobre, teraz ujde a o desať minút sa znova vráti. Určite. Je to nanič. Rozmýšľam, pohľad kdesi na hruške predo mnou.

Dobre, zapoj svoje myšlienky, Ronalds! Žil som hýrivým spôsobom života, ale podľa Cisára som nezbalil ani jednu košť. Hral som v karty? Alebo som si od niekoho požičiaval peniaze? Nie, to vylučujem, pretože to by mi ten dotýčny už šiel dávno osobne povedať, za to dám krk. Tak čo to je? Mám ja niečo, čo je pre druhého nesmierné bohatstvo? Podsunul mi niekto nejaký výkonný mikročip? Ronalds, maj rozum! Pozeraš asi veľa akčných filmov! Ale čo ak predsa? Začína ma to desiť. Ale jedna vec je na tom desivejšia: Prečo ma sledujú špehovia? Pre niekoho pracujú, a prečo ten ich boss nepríde a nevybaví si to so mnou? Uf, možno to je niečo väčšie, ako si myslím... Nuž, Ronalds, už nemôžeš otáľať. Toto neututláš pred svetom. Zožiera to len a len teba. Tak von s tým. Nemám rád veci nevyriešené.

Zrazu som začal cítiť zvláštne pichanie v oblasti brucha. Bolesti stále rástli, až som mal pocit, že už nestihnem na toaletu. Čoraz viac to bolelo. Vstal som a s ohnutým chrbtom som sa pomaly plazil dole po schodoch. V tvári som mal bolestný výraz. Sem-tam som si pomáhal citoslovcami, kým som predsa len vošiel do okrúhlej miestnosti. Takmer som tam zavýjal. Presedel som tam asi polhodinu, keď som nakoniec odtiaľ vyšiel a v kuchyni som si dal čosi pri žalúdočných problémoch. Idúc hore schodmi som si vyčítal, prečo som jedol na večeru jahodový jogurt.

Ráno som stále cítil tlmené bolesti brucha, ale pri vstávaní to zo mňa opadlo. A hneď si dohodnem schôdzku s Adamom. Potom pôjdem za Cisárom a možno stihnem večer i Ajnu. A tak som sa obliekol, zavolať Adamovi, dohodovil som mu, že už to nechcem naťahovať, čím skôr sa pohnem, tým lepšie. Napokon som sa rozhodol, že najprv navštívim Ajnu, tak vybavím Adama.

Otvoril mi jej snúbenec.

„Dobrý deň, Ronalds, si už doma?“

„Zdravíčko. No už hej. Konečne.“

„To som rád, ako sa máš?“

„No mám menšie problémy, potreboval by som hovoriť s vami.“

„Tak pod' dnu. Ospravedlňujem sa, máme tu trocha neporiadok, práve sme povstávali.“

„To nevádi, i ja nie som veľmi poriadny.“

Lauris sa usmial.

„Ahoj, Rony!“

„Pekné ráno, prajem.“

„Čo ťa k nám privádza?“

„Potreboval by som trochu poradiť.“

„Iste.“ usmiala sa Ajna a venovala Laurisovi jeden bozk.

„Usaď sa.“ ukázal mi rukou do obývačky na kreslo.

Pekná obývačka. Trochu stiesnená a i ten nábytok prežil už i lepšie časy. Nechcem povedať, že by bol rozbitý. Nový nebol, ale leskol sa tak. I tá debna na seriály bola staršieho dáta, ale upútali ma v rohu rybičky v akváriu. Čosi podobné by sa i mne hodilo. Kto by ale tie potvorky krmil? Na stolíku pri okne som si všimol ich spoločnú fotku. Sú tam krásni.

„Krásna foto.“ poznamenal som len tak, kým sa reč rozhybala.

„To bolo v Gauji. Boli sme tam na menšej turistike. Tak o čo ide?“ nadhodil Lauris.

Sadol som si: „Nemyslíte si, že som nejaký schizofrenik, nezdá sa mi to, je to reálne. Niekto ma sleduje.“

Obaja sa zháčili. „Čože?“

V tú chvíľu mi zrak padol von z okna. Desatina sekundy mi stačila, aby som v ňom zaregistroval akéhosi pajka, čo ma sledoval. Prišiel mi vhod. Snažil som sa na neho neďávať.

„Pozrite sa do okna.“

Obaja na povel sa tam zahľadeli. Všimol si ich a ušiel.

„Čo to...?“

Lauris vstal a šiel ku oknu: „Vidím ho, beží preč.“

Ajna sa ku mne nahla: „Čo od teba chce?“

„To neviem.“

Lauris sa opýtal: „Ako dlho si myslíš, že ťa má na muške?“

„Neviem. Všimol som si ho prvý raz asi predvčerom, dokonca som ho chytil, a dal zopár po hube, ale premohol ma.“

„To sa musí riešiť.“

„Riešim. Spojil som sa so súkromným očkom, ale akosi mi na prišli.“

„A čo máme riešiť? Neuraz sa, ale čo s tým máme my?“

„Lauris,“ oslovil som ho, „vieš, že som bol dlho na lôžku a nič si nepamätám. Chcel som sa len opýtať, či ste si pred tou nehodou niečo na mne náhodou nevšimli.“

Zamysleli sa.

Ajna nadhodila: „Neviem, či to pomôže, ale v tom čase som mala pocit, že sa často stretávaš s nejakým dievčaťom.“

Začínalo mi tam hore šrotovať: „Viete, ide o to, že ja som to dievča nevidel. Nepamätám si na to.“

„Žeby to dievča mi na niekoho donášalo? Okrem toho nič ste si nevšimli?“

„Ver mi, to dievča bude kľúč. Nikdy predtým sme ju nevideli, je to naozaj len možno týždeň pred tvojou nehodou, čo sme ju zahliadli pred tvojim domom a dosť dlho ste sa rozprávali.“

„Prečo by sa mi ale schovávala?“

„Aha, ona je fuč?“

„Áno.“

„Možno vie o tom, že ťa sledujú.“

„Čo keď ťa sleduje ona?“

Zmĺkli. Na chvíľu.

„Čo ja viem?“ Lauris sa tváril, akoby chcel vidieť do budúcnosti, „kto bol ten človek, ktorého si dostal?“

„Taký malý, polmakarón.“

„No s tým ti neporadíme, je mi to ľúto.“

„Dobre, že si prišiel, keby niečo bolo, určite ti dáme vedieť.“

„Bývame vedľa seba, tak sa určite poobzerám po okolí, či niekoho nenájdem.“

„Ďakujem vám, ste milí.“

Dievča? Vari tá kráska, ktorá sa mi prisnila? Tak prečo odišla? Prečo ju nevidám? Prišla za mnou niekedy za mnou do nemocnice? Alebo je to celé trochu mimo? Potvrdí mi to jedine Cisár alebo Adam.

Podakoval som sa a odišiel. Kým dôjdem na miesto určenia, zastavil som sa v trafike po jedny žuvačky. Všimol som si jedného človečika. Mal nalepené fúzy trošku nakrivo. Keď som sa na neho po krátkej pauze pozrel znova, opravoval si ich. Za toto mi zaplatíš! Nebolo pochyb, že to je nejaký z tej bandy! Ale v podstate ma to i celkom ironicky upokojilo. Asi sú to nejakí amatéri. Možno nebude potreba nejak veľa rozumovej energie týchto šašov poraziť.

K podniku Paradize som sa dostal ani nie za päť minút. Je to dvojposchodová budova, pekná, vynovená. Otvoril som masívne, presklené drevené dvere a vošiel som do príjemne osvetlenej, priestrannej miestnosti. Napočítal som asi štrnásť veľkých okrúhlych stolov z dubového dreva. Všade naokolo pobehovali čašníci, obsluhujúci hostí. Tých bolo ako maku. A jeden z nich na mňa kýva. Je to Adam.

„Vitaj, Rony!“

„Čau, Adam.“

„Kā iet, ako žiješ?“

„Snažím sa, ty?“

„Ujde to.“

„Potreba priviazať?“

„Čo?“

„No keď to ujde.“

Chvíľu sme sa bavili, kým neprišiel ten spomínaný spreď trafiky, očami sme sa našli. On rýchlo uhol pohľadom, sadol si pod palmu a rozťahol noviny. Starý trik, kamarát!

„No čo, pokročil si v mojom prípade?“ opýtal som sa ho.

Podoprel si hlavu rukou. Bol očividne hrozne unavený: „Viem o tebe strašne málo. Len to, že si bol dlho na lôžku.“

„Hej, nehoda.“

„Ale pýtal som sa toho Cisára, ako si mi vrazil.“

„A čo si zistil?“ a stále tam sedel. Asi si stále myslí, že ho nevidím.

„Vrazil mi, že si predsa nabalil nejakú ženskú. Ja som ti vrazil, že tam sa máš obracať. Niekomu sa to nepáči a ide po tebe.“

„To mi povedala i moja známa. Tak predsa.“

„O čo ide?“

„No o to neznáme dievča.“

„Čo si s ním mal, priznaj sa.“

„O to ide, že som ju ešte nestretol od tej nehody. Nebol u mňa ani žiaden boss. Dávalo by to zmysel, ale nikoho som nevidel.“

„Tas ir dīvaini, to je divné. Nejaké vysvetlenie to mať musí.“ Bavili sme sa ďalej. Keď bol čas a už asi päť minút tam sedel ten kujón, vstal som a povedal: „Podť.“

„Kam ideme?“

„Sadneme si tam.“

Chcel som konečne urobiť jeden rázny krok. Neuveríte, čo ma v tej chvíli napadlo. Namieril som si to práve k tej palme, kde sa schovával za tými novinami, mysliac si, že som tak tupý, že som ho nevidel pri tej trafike. Sadli sme si teda k nemu. Vedel, že teraz by pritiahol na seba pozornosť, keby teraz ušiel. Predstieral som veselý pozdrav, on mi ho opätovoľ mrmlaním.

„Objednaj si niečo drahé, to je jedno čo.“

Nechápavo sa na mňa pozrel, ale poslúchol a dali sme si po whisky.

Akoby na povel sme naraz odpľuli. „Ako mydlová voda.“

„Špargľová polievka je oproti tomu lahôdka.“

„Nemáš rád špargľu?“

„Neznášam, je to hnus, obracia sa mi žalúdok,“ vrazil Adam a hľadal niečo, čo by mu neutralizovalo tú príchuť alkoholu v ústach.

„Dáme ešte po jednej? Klin sa klinom vybíja.“

Špeh nás pozoroval a srdce mal v ponožke, aby sa neprezradil, sem-tam na nás pozrel, ale tváril sa, že číta. Amatér.

Keď sme mali v sebe asi piaty pohárik, začalo nám už i chutiť a i troška šibať a motať jazyk. Dávali sme si neslušné hádanky a pomaly sme prichádzali do nálady. Chlapík sa schoval do novín. Strhnem mu ich spolu s tými fúzami! Uvidíš.

„Vieš, ako sa medzi sebou bavia hluchý a idiot?“

Adam sa dobre nezadusil: „Neviem, ako?“

„Čo?“

„Aké čo?“

„Čo hovoríš?“

Adam na mňa hľadel ako Vinetou na dedinčana a potom mu došlo. Začal sa chichotať, až nás vrchný upozornil.

Pili sme potom už mlčky ďalej.

„Nepime už.“

„Ale kto to zaplatí?“

Na to som čakal.

„On to zaplatí!“ povedal som, strhol mu tie noviny a díval sa do tváre toho úžasne zamaskovaného špeha. Bol v šoku, nevládal robiť nič. Tak som sa nahol k nemu a strhol i tie fúziská.

Adam zdúpnal.

„Kto to je?“

Bol ticho.

„Od rána ma špehuje a myslí si, že ho nevidím.“

Hneď na to sme sa všetci postavili a budili sme mierny rozruch.

„Ber ho preč, ja to cvaknem. Tuto s kolegom sa vyrovnáme.“ povedal som už mierne pripitý a dýchol som na neho. Zachvátil ho určite odporný zápach z tej whisky. Zatváril sa kyslo.

„Kde ho vypočujeme?“

„Niečo si už nájdeme. Es nevaru iet šajā stāvokli uz policija, v takom stave nemôžem na políciu. Ešte by si ktovie, čo mysleli.“

Vyviedli sme ho von. Mne to rýchlo šrotovalo, kam s ním? Nevadí, pôjdeme ku mne domov.

„Kam ideme?“ opýtal sa chytený.

„To miesto už poznáš.“ precedil som cez zuby. A tu zrazu ani neviem ako a s presnosťou strelca a šikovnosťou mi do tváre šmaril pohár s nedopitou whisky. Bol to nepríjemný projektíl. Zviezol som sa na zem a Adam so mnou. Jeden on bolesti, druhý od alkoholu. Neúspech sám o sebe. Ani som ho nevidel, ako ušiel. Hoci som bol som zvyknutý na menšie množstvo krvi v alkohole, vstal som, až keď ma prebrali na dlážke, no nevládal som vstať.

7. kapitola

Nechávam si mlieť myšlienky v hlave. Ako meliem, tak meliem, stále mi z toho vychádza nejaký neurčitý polotovar. Niečo na tom bude. Tak musím hľadať informácie o tej dievčine z iných zdrojov. Ten čertov syn nám ušiel a ja sa ešte stále mocem z toho, ako mi ublížil. Moja hlava nie je v dobrej kondícii. Ešte stále. Ale u koho by som teraz našiel odpovede? Adam spomenul, že sa rozprával s Cisárom a že ten mu niečo naznačil. Nuž, ale Adam teraz spí, rozvalený a odkrytý na posteli si cmúľa palec. Ach, tohto Bangladéšana potrebujem ako ponorka stierače. Asi sa na to vykašlem a nejako mu naznačím, že ho nepotrebujem. Veď čo vlastne urobil? I toho trubiroha som temer chytil sám, on ho nespacifikoval a sa tu mi len opil. Asi to vyriešim i bez neho. Čo by som platil takého vyšetrovateľa?

Mlynček v hlave melie, melie a vychádza z neho nová predstava. Musím hneď za Augustom. Hm, ale keď si tak spomínam, jediné, čo od neho mám, je ten skrčený papierik s jeho telefónnym číslom a šesť cigariet. Zavolám mu. Už ten alkohol ani necítim. Ale tak mi smrdí z úst, že to asi nevydržím.

„Haló, pri telefóne Augustus Krauss.“

„Zdar, Cisár, potreboval by som chat, tu je Ronalds.“

„Čau, starec.“

„Hodíme reč?“

„Kedy?“

„Čo najskôr. Kde si?“

„Blízko tvojho domu.“

„Ako na zavolanie. Môžeš prísť?“

„Samo.“

Výborne, niekto, kto mi konečne pomôže. Cisár je síce v kuse nacenganý, ale určite to bol môj najbližší kamarát. Netrvalo

ani päť minút a už som ho usadil oproti Adamovi, ktorý sa konečne prebral, ale díval sa na mňa ako bezdomovec na rezeň.

„Gusto, nebudem naťahovať, povedz mi, mal som priateľku?“ Uškrnul sa.

„Veď sme všetci traja spolu nasávali!“

„Netáraj!“

„To vážne. Predstavil si mi ju asi pred... no dávno, ale len týždeň pred tou nehodou. Volala sa Ema, celkom košť.“

„A kde šla?“

„Od tej nehody som ju nevidel.“

„To tak, musela ti niečo povedať.“

Gusto sa na mňa neprítomne pozrel, potom sa ku mne nahol, akoby mi chcel niečo pošepkať: „Myslím, že zošalela.“

„Čože?“

„Asi deň pred tou nehodou mi vravela, že ju sledujú. Nechcela konkretizovať, ale...“

„To je gól! I mňa sledujú!“

Niečo zašomral, potom sa pozrel na mňa ako na daňováka: „I tebe šibe?“

„Nie, ale tuto Adam by mi mal pomôcť, ale zdá sa, že mi je nanič.“

Adam sa zrazu prebral: „Prečo?“

„Čo si zatiaľ vyriešil? Huby s octom.“

Sklopil zrak. Asi pochopil. Alebo mu iba prišlo zle.

„Mám pocit, že šla niekam na západ. Či rovno do Rigy, netuším, ale ani tú jej kamarátku som nevidel.“

„Koho zase?“

„Nespomínaš si? Tá kučeravá košť, čo vás dvoch dala dokopy. Myslím že to bola Zina.“

Postavil som sa a hlavu som mal v dlani. Na nič z toho si neviem spomenúť! Akoby mi Gusto predkladal môj život na tanieri a dáva mi i možnosti, kam mám ísť, ale ja to nevnímam, neviem si spomenúť.

„Gusto, si mi veľmi pomohol. Ale neviem si na to spomenúť.“

„Ani na ňu? To si musíš pamätať. Také dievča...“ No absolútne nič. Mne to nezapínalo.

Odrazu niekto náhlivo zabúchal na dvere. Oboch ani nehlo, predsa, pán domáci som tu ja. Tak som rozrušený podišiel k dverám, odomkol a otvoril. Neuveríte, koho som tam videl. Stál tam Lauris a pod pazuchou držal akúsi kotrbu. Čiu, ešte neviem.

„Smieme na party?“ začal veselo Lauris. Nevedel som čo s nimi, tak som ich pustil dnu. Lauris je veľký búchač, sotil tú kotrbu na gauč s takou silou, div ho neprevrhlo. „Hej, už druhý sa tu k môjmu interiéru nespráva najkrajšie.“

„Kto prvý?“

„On.“ ukázal som na Adama. Oslintal mi gauč.

„Pardon, Ron. Ale vidíš, koho ti tu nesiem?“

Teraz som ho videl. Bol to ten truľo, ktorého som videl u Laurisa a Ajny, ten, ktorého som videl na strome a i ten, ktorému som dal cez hubu. Ale nie všetkých troch, to bol jeden človek. Potľapkal som Laurisa po pleci: „Pekný úlovok.“ Guláš party, alebo chlapská jazda sa mohla začať. Ja, Lauris, Adam, Augustus a truľo.

„Nemám vás ani čím ponúknuť.“

„Našiel som ho, ako sa potuloval okolo kríkov okolo cesty.“

„Tak všetko vyklop, nech tu nie sme donekonečna.“

Truľo vedel, že nemá východiska. Štyria muži sa na neho dívali, akoby ho chceli zabiť, tak čo mal robiť?

„I tak to už boss vie, že vy viete všetko.“

„Huby s octom. Veľa o tom ešte nevieme. Od začiatku: Kto je boss?“

Dlho ticho. Adam ho chytil pod krk ako Homer Simpson svojho syna a dosť dlho ním mával ako vlajkou na prvého mája. Napokon sa všetci sa na seba nahrnuli ako vrabce, bojujúce o kúsok chleba. Zvyšní dvaja sa ich snažili oddeliť, ale nešlo im to. Ja som stál nad nimi a keď sa mi zdalo, že to prehánajú, zreval som: „Haló, tu nie ste na bojisku, tu ste u mňa doma!“

Došlo im a upokojili sa.

„Boss sa volá Kaspars Dūdeviņš.“

„Kde je?“

„V base?“

„Prečo?“

„Je to výpalník.“

„A kto je Ema?“

„Jeho priateľka.“

„Prečo ju i mňa dal sledovať?“

„Vás preto, že ste vedeli, že je výpalník a ju preto, aby mu neušla.“

„Prečo by mu mala ujstť?“

„Kvôli nej je v base. Keď by bol boss vyšiel z basy, chcel jej to vrátiť i s úrokmi.“

„Kde je teraz Ema?“

„Nie som si úplne istý, ale máme podozrenie, že odišla do hlavného mesta.“ Najväčšie mesto v Pobaltí.

„Ako to, podozrenie?“

„Však ušla. Predsa.“

„A prečo si myslíte, že práve do Rigy?“

Mlčal.

Vstal som: „Tak, vážení, nemám veľa času. Keď ju skoro nenájdem, tak tí výpalníci s týmto truľom pôjdu po mne. Kas pirmais brauc, tas pirmais maļ, kto skôr príde, ten skôr melie.“

Sotva som to dopovedal a už som otváral ústa na ďalšie otázky truľovi a tu zrazu Adama vystrelo, akoby zjedol pravítka a dívajúc von oknom zakričal: „Už sú tu!“

„Huby s octom!“

Adam vyštartoval zo zeme tak prudko, až sa pošmykol na koberci, ale udržal balans a skričal: „Ronalds, šľahaj preč!“

Ťahal ma na poschodie. Počul som, ako vybúrili dvere a pýtali sa Laurisa, kam som šiel.

„Kam teraz, Ron?“

„Tam!“

Ukázal som na jedny dvere. Boli to dvere do „pivnice na poschodí“. Viem, divné, ale čo mám robiť, keď mám tak nešťastne riešený dom? Stavali ho Rusi.

Čo najrýchlejšie sme vošli dnu a zatiaľ čo Adam zhodil jednu vysokú policu, aby zatarasil dvere, ja som medzitým otvoril tú skriňu a polovicu tých starých šiat som

povyhadzoval. Adam sa na to pozrel: „Fíha, to vyzerá ako vchod do Narnie.“

Začali búchať na dvere.

Adama až striaslo.

„Boha, takmer som si...“

„Šľahaj dnu.“

Ten vchod do Narnie nevedol do Narnie, ale do tunela. Museli sme sa spustiť do tmavej chodby rebríkom, prejsť asi dvadsať metrov a nájsť rovnaký rebrík a objavili by sme sa vo dvore akejsi spoločnosti pre kamiónovú dopravu. Otec bol blázon z toho, žeby nás Sovieti cez studenú vojnu ostreľovali, tak vymyslel takýto tunel, teraz sa to hodilo. Adam teda vošiel ako prvý a ja za ním. Zavrel som skriňu i tie dvere a už som šliapal po rebríku dole. „Nevidím ani tvoj zadok.“

„Len lez.“

Keď bol dole, nahmatal ma, aby sme sa nestratili.

„Adam, takmer si ma chytil za môjho...“

„Pardon,“ rozosmial sa.

„Nemysli si, že som...“

„Len šľahal dopredu, chytím sa ťa a choď.“

Zliezol som a chytil sa jeho trička.

Po asi minúte sme to našli. Bolo tu svetlo. Pozrel som hore. Je tam mriežkovaný poklop a za ním sloboda.

„Myslíš, že nás sledujú?“

„Radšej už choďme.“

„Ty prvý.“

Tak som liezol a hore som uvoľnil západku, aby som otvoril poklop a zmapoval situáciu. Nikde ani živej duše.

„OK, leziem za tebou.“

„Švihaj.“ Tak sme vyliezli. Museli sme ísť zohnutí, lebo možno by nás zbadal i ten majiteľ. A on je strašne prudký. Tak sme preliezli vysoký plot. Ešte som mu pomáhal, lebo sa zakvačil do pletiva. Pomaly sme sa blížili k môjmu domu, aby sme si obzreli situáciu boja. Vykukovali sme z rohu ulice.

„Späť nesmieme,“ potvrdil moje obavy Adam. Stáli tam asi traja vysokí, mocní muži v čiernom. Tí by z nás jedným prstom urobili kašu.

„Kurník šopa!“

„Čo?“

„Majú búchačky.“

„To sme kde, na Sicílii?“

„Tak čo teraz?“

„Vylákame ich preč.“

„Ako?“

Nedopovedal, ako sme sa tam krčili a dívali sa smerom k môjmu domu, Adam sa zrazu potkol na mojej nohe, neviem, prečo sa tam tak mrvil, ale odrazu už ležal na asfalte. Čo si myslíte, že nasledovalo?

„Tam sú!“

A rozbehli sa za nami.

Taký beh som už dávno neabsolvoval. Letmo som len schytil Adama za tričko, podarilo sa mi ho postaviť a už sme bežali. Vyšli sme na tú dlhokánsku ulicu 18.novembra. Bežali sme bezcieľne, cestu sme kopírovali len chvíľu, potom sme z nej zišli a vybrali sa po lúke vedľa nej, priamo popri jazeru. Otava bola vlhká a jemne bahnitá. Každým možno desiatym

krokom som pocítil, ako sa mi oťažievajú kroky. Adam bežal predou mnou, mal som pocit, že on sa od toho bahna odráza. Podíval som sa dozadu. Chlapi za mnou. Mali sme ale celkom slušný náskok. Bežali sme ďalej. Nevie, ako dlho sme bežali. Možno dve-tri minúty. Potom Adam zastavil. Prišiel som k nemu: „Čo je?“

„Les.“

„Bojíš sa?“ Pozrel som sa dozadu. Chlapi nás doháňali.

„Nemáme na výber.“ Ten les som si ani nevšimol. Lotyšsko je ploché ako telá modeliek a tak, keď ťa tam nohy neprivedú, ani nevieš, kde žiješ.

Behom sme vošli do riedkeho lesa. Len sme unikali. Nemali sme žiaden plán. Plán bol jednoduchý, dvojbodový - utiecť a schovať sa. Späť cesta neexistuje, lebo teraz sa v mojom dome budú nejakí vydr duchovia rozvaľovať na mojom gauči! Adam ma pustil dopredu, pretože tu nevedie žiadny turistický chodník, tak to tu tak vyzerá. Šliapali sme do bahna, s rukami hore ako basketbalisti sme sa snažili nedostať páľčivý bozk od žihľavy a kľučkovali sme, hľadajúc najrýchlejšiu stopu ako pretekári v rýchlych autách na pretekárskom okruhu v Biķernieki. Orientačný beh bez mapy, bez šance na víťazstvo a so smrťou v očiach.

„Kde sme?“ ukázal som mu, nech bude ticho a prikrčil som sa ku stromu.

Ticho.

Ticho.

Hádám sme sa ich striasli.

„Vidíš ich?“

Nie.

Nie.

Ale počujem.

Hovorili potichu.

Asi boli ďaleko.

„Kašleme na nich.“

„My ich nájdeme! Skôr či neskôr!“

„Oni už neprídu.“

„Načo sú ti?“

Kroky pomaly utíchali.

Adam zrazu vstal a dosť s nervami kopol do stromu, až sa zatriasol.

„Drbe ti?“

Chlapi nás začuli a rozbehli sa smerom k nám.

„Ty si vážne na hlavu!“

„Neudržal som emócie.“

„No a teraz aký máš plán? Mne sa už nechce behať!“

„Poďme trochu viac k nemocnici.“

„Prečo?“

„Mám tam auto.“

„A čo nepovieš?“

Ani nie sto metrov a už nás tam čakala asfaltka a rozutekali sme sa k nemocnici. Chlapi vzadu trochu zaostali, asi volali motorizovanej jednotke. Ale prečo? Vytušili, že chceme ísť autom?

„Hej, prečo zaostávajú?“

„Sú pomalí, ha!“

„Ktoré tvoje?“

„Tá Mazda hneď pri kraji.“

A tak sme si rýchlo sadli dovnútra, len čo Adam, neviem odkiaľ vzal kľúč. Nevzal mi môj z krku?

„A ty si ticho ako voš pod chrastou.“

„Som zabudol, že ho tu mám.“

Naštartoval a vyrazili sme.

„Kam?“

„Neviem. Späť.“

„Prečo? Čo ak vezmú auto a pôjdu za nami?“

Zasmial sa. Išli sme dodržiujúc predpisy po ulici 18.novembra a pomaly sme sa blížili k môjmu domu. Až teraz som pocítil, ako ma všetko bolí.

„Zvládli sme to!“

„No dobre, ale čo teraz?“

„Počkáme. Možno tvoj sused zavolá policajtov.“

„Však ty si policajt.“

„Robil som ho sotva rok. A nemám mobil ani vysielacčku.“

„Panebože, čo ty si za vyšetrovateľa!“

Ohrdol nos: „Ten najlepší! Ale nemusíš ma preto volať Bože.“

„Tak kam?“

„Natankovať.“

Ani nedopovedal a už zo zákruty pred mojim domom sa na našu ulicu vyrinulo čierne auto a rovno na nás!

„Adam, nemáš pocit, že je potreba rýchlo zdrhnúť?“

„Drž sa.“

A v rýchlosti stočil volantom tak ostro a zabrzdil tak prudko, že som div nenarazil do palubnej dosky auta.

„Vravel som ti, aby si sa držal.“

Adam to šinul tak rýchlo, že som si myslel, že ma každú chvíľu zradí moje telo. Okolo oblasti Stropi sme prešli tak rýchlo, ako to len šlo. Boli pomalí. Ja s malou dušičkou som sa len krčil na sedadle a čakal, kedy touto jazdou obaja zomrieme. Adam, jazyk von, sústredí sa na priam besnú jazdu.

„Teraz uvidíš trik, aký sa len tak nevidí. Už sú vzadu, už ma nevidia, super.“ rýchlo skontroloval situáciu v zrkadle.

„Ideš na letisko Lociki?“

„Šibe ti? Podívaj sa.“

A deväťdesiatstupňovú zákrutu prešiel šmykom ako v Top Gear!

„Takmer som to pustil do gati!“

„Nepoučuj ma stále, ako mám jazdiť, slečna Daisy! Snáď chceš, aby nás chytili?“

„To nie.“ Asi tri minúty sme boli obaja ticho a len sme sedeli, Adam v ruke volant a pozvoľna spomaľoval.

„Sú preč.“ poznamenal som. Srdce mi búšilo ako zvon. A zrazu len chrapľavý zvuk a...

„Prečo stojíme?“

„Som ti vravel, že by sme potrebovali natankovať.“

„Čerta.“

Obaja sme vyšli z auta. Ešte som kontroloval, či nás nevidia, alebo nenaháňajú. Adam zamkol.

„Dočerta!“

„A teraz kam?“

„Musíme napravo, tak sa dostaneme cez les do mesta.“

„Vidím, že z teba nebude turista. Opačne do mesta.“

„Adam, si si istý?“

„Sto percent.“

A vyrazili sme teda podľa Adama správnym smerom. Všade len tie hlúpe brezy a mesto nikde. Po dosť dlhom blúdení, keď som si myslel, že sme sa už určite odklonili kamsi do neznáma, začal Adam znova strácať pevnú pôdu pod nohami.

„Tak, kde je mesto?!“

„Pokož, ideme dobre.“ chlácholil som ho, hoci sám som o tom nebol presvedčený.

„Ja tu nechcem stráviť život!“

„Veď sú to len stromy...“

„Ale čo si myslíš, že tu strávime Leto s Katkou?“

„Budeme musieť ísť ďalej, niekde sa už len vynoríme. Aspoň nás už nikto nesleduje.“

„Ale to najprv musíme natočiť ďalší diel Ultimate Survival.“

Usmial som sa. To je hysterka.

„Ako to hovoríš? Ani vo filmoch tak nefilozofujú ako ty.“

Tak sme sa vybrali. Mlčky sme sa brodili húštinou ako niekde v prelese a aby som sa upokojil, začal som počítat mláky na ceste. Adam bol vzadu. Šli sme turistickým krokom. Nič mi nedávalo zmysel. Hm, teraz by ale bolo celkom dobré, aby sme sa nejako dostali do hlavného mesta. Ale ani neviem, kde to sme. Ale prvotný cieľ bol vyjsť z tohto lesa a ísť priamo na vlak do Rigy.

„Máš pri sebe nejaké peniažky?“

Adam sa začal hrabať vo vrecku. „Hm, mám peňaženku! Som si myslel, že som ju nechal u teba na stole!“

„Výborne, tak si aspoň nestratil identitu. Koľko tam toho máš?“

„Asi stovku.“

„Super, ja nemám nič.“

Zastavil som. Vyšli sme z lesa. No ale čo teraz? Sme kdesi mimo. Len plochá krajina a nič. Zelené peklo.

Zastavili sme sa.

„Adam, čo sa tak dívaš, akoby ti spadli hračky do kanálu? Snáď sa nebojíš, že sme sa stratili?“ Adam len zašomral: „Ideme už hodnú chvíľu a ja som nič nepil.“

„No hurá, lebo ani ja nič nemám. Musíme sa niekam dostať.“

„Vidíš tamtú vychodenú cestičku? Musí kamsi viesť.“ Lenže nevedla. Len sme stále šli a šli. Hodnú chvíľu. Počuli sme vlastné kroky a vlastný dych. Kráčame a kráčame. Nevediac kam. Po hodine takéhoto chodenia prišla kríza.

„Sme kdesi Pánbožkovi v zadku!“ zakričal Adam na lesy. Bolo mi jasné, že sme asi vyšli inam, ako sme chceli.

„Sklapni, Adam!“

„Čo sa toľko čertíš?“

Stratil som nervy: „Že prečo sa toľko čertíš? Vidím, že som si vybral asi toho najnemožnejšieho vyšetrovateľa, ktorý mi vôbec nepomáha, a on sa ešte bude pýtať? Zistil si veľké nič.“

„Tak sorry no.“

Dožral ma: „Ty povieš len sorry no? Som myslel, že ako správny vyšetrovateľ máš nejaké konexie, čo ja viem, na chlpatých, alebo na informátorov, či koho, nevyznám sa v tom.“

„Myslíš, že taký vyšetrovateľ ti dá všetko ako na tácke?“

„To som od teba nechcel. Chcel som len pomoc. Konať na vlastnú päsť nie je múdre. Preto som chcel pri sebe mať kohosi, kto sa vyzná v zákonoch a vie sa hrabať v policajnej práci. A inak, ja som ti vravel, že ideme zlým smerom. Vraciame sa.“

„Tak je mi ľúto, nevraciame.“

Zrazu som začul zvuk, ako keď niekto nabije kolt.

Adam sa zastavil.

„Prepáč...“

„Boha, Adam, šibe ti?“

V strede zelenej púšte som stál ja a zoči-voči Adam v ruke zvierajúci zbraň.

„Mal som to vedieť.“

„Teraz je neskoro.“

„Všetko bolo príliš jednoduché.“

„Ale zašlo to ďaleko.“

„Ty paskuda, dobre si to na mňa hral. A mal si ma priamo na tanieri. To ostatné bolo len číre divadlo.“

„Myslíš si, že som spal u teba na gauči? Zavolať som svojich.“

„Takže Adam Liepiņš je kde?“

„Vyšetruje prepadnutie na svoju osobu.“

„Pekný fígel, dostal si ma.“

„Dostanem ťa nadobro.“

„A prečo?“

Zadýchaný na chvíľu položil zbraň vedľa tela. Obaja sme boli spotení a ešte začalo pražiť slnko. Tušil, že ho mám na háku. Čo tam po nejakej búchačke? Navonok mi to bolo všetko jedno, ale vnútri som bol roztrasený ako osika. Ešteže ma nezradilo moje telo.

„Celá vec je úplne iná, Ron. Natárali ti kraviny.“

„Tak hovor.“

„Sadnime si.“

„V pohode.“

Cítil som sa ako v nepodarenej americkej paródii.

Boli sme v brezovom lese, na lotyšské a i moje pomery akosi prehnane hlbokom a sadli sme si pod stromy. Každý sme sa opreli o ten svoj strom a dívali sme sa zoči-voči. Mohli sme byť od seba tak na tri metre.

„V prvom rade sa volám Māris a s Kasparsom a asi ešte šiestimi kolegami máme takú partiu, poznáš to, Kaspars je líder a ostatní mu pomáhame.“

„Čo také robíte?“

„Poznáš to, keď do mesta príde nový pajko a založí si reštauráciu, alebo podobný krám. To je zlatá baňa! Vieš, nový kapitál! A kto by to nevyužil? Partia okolo Kasparsa.“

„Takže falošná SBS?“

„Kdeže! My tú SBS v pohode budeme robiť. Problém to nie je, veď v parte sú chalani, ktorí ťa premôžu mihnutím ruky. Len si nechávame zaplatiť o trošku viac.“

„Ale myslím si, že ste ešte ochranku nerobili.“

„Ale hej. Tí noví podnikavci chcú len pokoj. A dostanú ho, ak zaplatia každý mesiac aspoň dvetisíc, podľa veľkosti podniku.“

Hral som na neho, že som s ním: „Slušný peniaz!“

„Len čo ti poviem. Akosi sme očakávali, že každý to nechá plávať a bude platiť. A fungovalo to. Nepotrebovali sme ani hrubú silu. Pekne sme získavali peniažky.“

„Kedy sa to prelomilo?“

„Kaspars začal chodiť s Emou. To nám ostatným vadilo. Na začiatku sme si vraveli, že žiadne vzťahy členov neakceptujeme, lebo by nás mohli podraziť, ale čo, on je šéf.“

„Zdá sa, že ale šéf to dievča podcenil.“

„Že či! Bolo jej nejako podozrivé, že ho často vidí s nami a že bol zrazu tajnostkár. Jedného dňa si náhodne vypočula telefonát Kasparsa s nami. Vtedy sme mu hovorili, že vieš ako je ten podnik Paradíze, kde sme boli...“

Prikývol som.

„Tak tam presne sme chceli urobiť menšiu raziu, pretože nezaplátili už pekne dlho.“

„Čo urobila?“

„Vedela, že by na seba upozornila, keby zavolala políciu. Akcia sa nepodarila, pretože ona ten večer zavolala do podniku, upozornila ich na nás. Dobre sa pripravili. Chceli sme ísť, keď tam nikto nebude, ale oni vyšli zozadu.“

Začal som sa smiať.

„Ostatne, ako ste to mohli tušiť?“

„Pravda, nešli sme všetci. To by bolo podozrivé.“

„A potom?“

„Kaspars a dvaja ešte sedia v base len za napadnutie a vyhrážanie. Hoci v podniku hovorili o výpalníkoch, nikto im to nedokázal, lebo si poriadne nevedli účtovníctvo.“

„Tak vás to zachránilo.“

„Len na zlomok okamihov. Potom sa zrazu objavili akési fotografie, ako preberáme úplatky, je to asi päťdesiat fotiek, sme na nej všetci...“

Zase som sa začal smiať.

„Čo sa v kuse smeješ?“

„Že to je všetko OK, ale čo s tým mám ja?“

„Dostanem sa k tomu.“

A tak mi Māris vravel, že len čo Kasparsa zbalili, tak Eme prišlo trochu ľúto, že má tie fotky a najprv ich na políciu nechcela dať. Znamenalo by to minimálne desať rokov pre každého jedného, ak by ich chytili. Ale Kaspars si zaumienil, že tie fotky musí dostať stoj čo stoj, ale Ema nesúhlasila s tým. Chcela si ich nechať pre seba, trošku Kasparsa potrápiť a ponáňovať.

„A čo, schovala ich?“

„Raz sme ju temer dostali. Samozrejme, chceli sme jej ich zobrať, nuž ale všimla si nás a rozbehla sa preč. Naháňali sme ju asi desať minút, kým sa nám nevyšmykla. Nuž ale, keď sme ju naháňali, bežali sme okolo takých chlapíkov, čo niečo pálili, asi suchú trávu, alebo čo. Tam sme stratili stopu a keď sme sa ich opýtali, či tu nevideli bežať jedno dievča, tak vraveli, že áno. A že im čosi hodila do ohňa. Keď sme oheň zahasili, boli to tie fotky, už boli nerozoznateľné.“

„A čo s tým mám ja?“ moja tvár už vyzerala ako jedna z tých, ktorú je vidieť v meme komiksoch.

„TY SI ROBIL TIE FOTKY!“

Vypleštil som oči na neho ako na cudzinca: „Tiešām, vážne?“

„Es zvēru, prisahám!“

„A vieš ty čo?“

„No?“

„Na nič z toho si nepamätám.“

„Čo myslíš, že ti naletím na tú rozprávku?“

„Adam, či kto si, neviem kto z vašej partie mi to urobil, ale som bol tri mesiace mimo. Som rád, že žijem.“

Obaja sme sa postavili a Adam zase na mňa vytasil tú pištoľ.

„Dlho to nebude.“

„Prečo? Čo tým získaš? Fotky sú zničené, tak chceš zničiť i fotografa?“

„Už si nás i tak všetkých videl. A inak, fotky nie sú zničené.“

„Veď zhoreli...“

„Ale nie negatív.“

Zamyslel som sa. Negatív? No počkať, takže to nebol len tak hocaký fotoaparát! Musel byť buď starý, ale nejaký profesionálny. Niektorí fotografi hovoria, že niet nad klasiku. Ale čo ja som nejaký fotograf? Aha, asi vlastne áno...

„Takže mi povieš, kde sú tie negatívy?“

„Nevravel som ti, že som stratil pamäť?“

Podíval sa nedôverčivo na mňa. Ak by sa dalo pohľadom zabíjať, mal by som v hlave diery ako po extra silnom laseri.

„Takže mi to nepovieš?“

„Či ma zastrelíš, či nie, i tak sa to nedozvieš.“

„Nerob si zo mňa dobrý deň, tak som sa chystal na to, že ťa už dostanem.“

Pokrčil som plecami. Snažil som sa ho mať v paži.

„Nehráš to na mňa?“

„Ty si o tom nevedel?“

„Nič.“

„To tam máš informátorov! Keby ti nos z tváre ukradli, huby s octom by si vedel!“ zarehotal som sa.

Zamračil sa. Nie nadtľho.

„Alebo vieš čo?“ zrazu vravel radostnejším tónom, založil pištoľ späť, „zideš sa mi živý. Pôjdeme do Rigy a nájdeme Emu. Ona bude možno tiež vedieť a tebe sa vyjasní pamäť.“

No to si myslíš!

„Jednu vec si nemal: Ukázať mi tú pištoľ. Teraz ti neverím.“

„A čo ako? Nevedel som, že si tak v tej nemocnici vydul! A čo mňa potom, že som ti ukázal zbraň?“

Vystrel som sa a zatváril sa ako Steven Seagal, keď mu ide o život. Teda nijako.

„Bojíš sa v lese?“

A šuch ho preč!

A strela.

A netrafil.

Rozutekal som sa smerom ešte hlbšie do lesa. Schovať sa i tak nebolo kde, lebo všade iba stromy, jedine upaľovať, čo to dá. Musím ho striasť! Zaznelo ešte zopár výstrelov. Dočerta! Ešte v živote po mne nikto nestrielal! Ale ako som videl jeho kondičku a porovnám s mojou, nedalo mi veľa práce a bez nejakej epickej naháňačky krížom cez les som sa ho zbavil. Ja len bežím a bežím. Forrest Gump na zápase. Kľučkujem pomedzi stromy, vyhýbam sa žihľave obratne, akoby som bol z gummy. Hm, tri mesiace som ležal na lôžku a ešte takú kondičku mám? Nebol som náhodou nejaký športovec? Možno som dvíhal činky v posilňovni. Pekný

pocit. Stále som sa ho nez bavil, šuchoce tam vzadu a šuchoce. Kam sa schovám? Troška sa motkám po lese a v diaľke vidím náznaky nejakej lúky. Otvorené priestranstvo? Terč ako vyšitý. To nie. Vyliezť na strom? To by som musel byť brutálne dobre zamaskovaný a byť úplne ticho. Schovať sa? Nie. Otočím sa kdesi iným smerom, možno na sever, juh by som potreboval, juh! Ale teraz preč. Preč! Bežím zase. Vtáky si čvirikajú, netušia, aká dráma sa pod nimi odohráva. A ja len bežím ani neviem kam, ale hádam nebudem blúdiť do kruhu a tento les musí mať niekde kraj. Čo ale ten kraj je už kdesi v Litve? Rozmýšľaj, Ronalds, ak ideš na sever, tak to si v kaši, lebo tam nič nie je a Litva je na juhu! Veľmi rýchla myseľ mi môže pomôcť teraz, ale som úplne vygumovaný, na žiaden plán neviem prísť. Stoj!

Počuješ ho?

Ideš ako tank, striasol si sa ho, či nie?

Čvirik, čvirik.

Počujem svoj vlastný dych, kvapky potu, tečúce mi po tričku až do zadku, a ešte tie protivné cvrčky. Ani výstrel, ani kroky, ani nič podozrivé. Tak fajn! Ale čo teraz? Som kdesi v prírode. Turistiku neznášam! Nič nevymení lepší pocit teraz ako teplá posteľ. No a hlavne, keď sa ti doma vyvaľujú cudzinci. No, ale hádam Lauris ich odtiaľ vyhnal. A ak nie on, tak aspoň policajti. To určite, možno u mňa už nie sú, ale teraz je domov veľmi ďaleko a nemôžem sa vrátiť, lebo...

„Rony, ty sviniar!“

Bolo to v diaľke. Tak ešte pozbierať čriepky energie vo mne a poďme na ďalší orientačný beh.

8. kapitola

Idem po lese. Stále. Už vyše troch hodín blúdím po lese a lúkach a mám fatamorgány. Toho za mnou som sa striasol. Ale teraz prežívam muky. Nahlas sa rozprávam sám so sebou, hádzem spadnuté konáre do kmeňov stromov a kričím, že chcem ísť domov! Som unavený, hladný a smädný. Necítim si nohy. Cítil by som ich, keby som si ich vyzul. Ale ešte to protivné slnko začalo ešte viac pripekať. Bundu, čo som mal na sebe, som si prehodil na hlavu. A len som šiel a šiel. Idem po lúke, tušiac, že asi zomriem. Toto zelené peklo ma určite zabije. Ústa mám mierne pootvorené. Chcem si takto nasať do nich aspoň trochu vlhkosti. Špúlím ústa, aby som si vytvoril sliny a aspoň tie pil. Na hlad som prestal myslieť pred hodinou. Necítim hlad... nesmiem to teraz hovoriť, lebo ho začnem pociťovať! Zelené peklo sa nekončí. Ani neviem, kade ísť. Len rovno.

Stále rovno.

A stále nič.

Dych je už ako pokazená prevodovka na aute.

Nohy teraz nezastavím v pohybe, lebo inak zastavím a nepohnem sa už nikdy.

A teraz čo to?

Tak som predsa len zastavil.

Čo to je?

Opustená chata?

Ak je opustená, nič tam nebude.

Možno na prenocovanie?

Neblázni, pretri si oči.

Je vážne tam!

Rozbehol som sa tam.

Je to ešte ďaleko. Ale čím viac sa k nej blížim, tým sú moje predpovede o živej bytosti, v tejto už to poviem na rovinu, chajde, čoraz nižšie.

Stojím pred ňou. Tak táto chalúpka už zažila lepšie časy. Dvere rozbité akoby sekerou, okná bez skiel, strecha deravá a už pomaly sivá. Ale aspoň okolie stojí za to. Je tu taká čistinka, polkruh medzi stromami. Asi tu budem bývať, povedal som si veselo. Tak som sa rozhodol, že to tu preskúmam. Dvere zaškrípali ako v horore. Preboha. Veľa vecí tu nebolo, vyzeralo to, akoby sa ktosi veľmi rýchlo vysťahoval. Podlaha či čo to bolo, tiež drevená, no úplne mokrá, všade na nej samé vlhkomilné červíky a potvorky, jediná pohovka, možno pamätajúca Lenina, a jedny dvere do provizórnej kuchynky. Všade bolo cítiť hnusný zápach mokrého dreva. Fúj, dočerta. Pozriem na steny. Je tam na nich vidieť takú slabú sivú čiaru, tiahnucu sa po celej dĺžke steny. Akoby to bolo pod vodou. Pod nohami sa mi to drevo rozpadáva. Opatrne vojdem do miestnosti, ktorá bola kedysi kuchyňou. Nie je tu nič, len to drevo. A ďalšie pánty bez dverí ma doviedli do izby. Ten istý pohľad. Asi je pod touto chajdou nejako podozrivo vysoko podzemná voda. Viac popršalo, zdvihla sa a túto chalupu zbavila podnájomníkov. Aké smutné. Ale kde sa teraz zložím? Na tom kresle? Budú ma požierať komáre a iné vlhkomilné chrobáky? To teda nie... No počkať, vlhkomilné? Voda, voda! Tu predsa musí byť voda!

Vystrelilo ma z tej chalupy, ako keď vlak vyjde z tunela. Započúvaj sa! Ťdens, voda! Tak som sa rozbehol tým smerom, odkiaľ som počul zvuk tečúcej vody. Bolo to asi stopäťdesiat metrov za tým polkruhom lesa. Zvuk je čoraz badateľnejší. Prejdem cez kratučký les a tu, čo to je? Voda, voda! Všade voda! Malá riečka! Výborne, teraz má táto tekutina pre mňa len cenu zlata, o nič menšiu! Podišiel som k nej, kľakol si a hltavo som sa napil, ponoriac celú hlavu do nej. To je úľava! Keď som mal dosť, zakričal som na lesy: „Ďakujem!“ Vyzliekol som tričko, nechal ho ležať v tráve a začal sa umývať. Nikdy predtým som si tak necenil vodu, ako teraz!

Bol som už čistučký ako Azurit, keď tu zrazu: „Hej, čo tam robíte?!“

Ja som mu zakričal: „Civilizácia!“

Prišiel ku mne. Stál na druhej strane riečky. Bol to chlapík s ruksakom, nižšej, zavalitej postavy, akiste nejaký poľovník, alebo polesný, čo ja viem. Mať tak jeho topánky, nemusel by som tak každým krokom tak trpieť bolesťou. Mal na sebe maskáčové nohavice a krásny poľovnícky klobúk. Dal ho dole. I v tvári bol mohutný, neholil sa snáď asi mesiace, nos sa mu červenel uprostred tváre a hľadiac na mňa čiernymi očami mi hovorí: „Čo to za zmoknuté kura?!“

„Dobrý deň, dobrý človek! Neviete, ako sa rád, že vás vidím!“

„Nehovorte!“

„Stratil som sa v lese, blúdím tu...“

„Poďte za mnou.“ bez otáľania mi vrazil. Dobrý človek.

Obul som sa, rýchlo som na seba nasunul aromatické ponožky a tie tenisky, bolo mi jedno, že mám teraz vodu v topánkach a chodí sa mi nanič, štyrmi veľkými krokmi po kameňoch som bol na druhej strane a šiel som za ním. Bol mĺkvy. Iba sem-tam sa opýtal, ako to, že som sa objavil v tejto lokalite.

„Snáď som už v Litve?“

Zasmial sa.

„Nie, to nie. Odkiaľ ste došli?“

„Z Daugavpilsu.“

„Z mesta? Tak to je tu dobrých pätnásť kilometrov odtiaľ.“

„Nebláznite.“

„Možno dvanásť, najmenej však desať.“ zrazu vybral z ruksaku nejaké vrečko, ukázal mi ho, ako nejakú rybkú v igelitke a hovorí: „Dáte si špek?“

„Hoc i surový.“

Zadával som sa na ten špekáčik ako lačný Rus na vyprázaný rezeň. Chlapík mi vybral ešte chleba a navrhol, aby sme si urobili oheň. Pristal som. Jeden špekáčik som zjedol i bez chleba a potom som našiel nejakú peknú palicu na ražeň a chlapík mi vravel, že ju nepotrebujem, lebo obďaleč je ohnisko a tam vraj sú už hotové ražne. Tak sme tam šli. Nebolo to ďaleko. Mal pravdu. Bolo tam krásne ohnisko a blízko i široká a dlhá lavička so stolom pod prístreškom. A na stole asi zo desať ražní. Ale predsa som si urobil svoju. Chlapík mi požičal nožik a už sme o desať minút jedli. Chutilo. V tom ruksaku mal snáď celú kuchyňu. Tri špekáčiky s cibuľou, horčicou a dokonca kečupom a chlebom, hm, tak to bola bašta ako sa patrí.

„Takže ste sa stratili?“

„Ono je to trochu zamotanejšie, ale to by ste mi neverili.“

„No jedno vám neverím.“

„Čo?“

„Že tento výlet bol plánovaný.“ Usmial som sa. Všimol si moje tenisky, už asi nepojazdné, ohrievať sa tri metre od ohňa a ponožky som radšej vyhodil. Takú rádioaktívnu bombu radšej ani do ohňa nedávať, lebo vzbĺkne!

„To máte pravdu. Oblečený som len ako chodím doma a v teniskách chodievam von, ale nie do prírody.“

„Tak čo vás vyhnalo sem?“

„Vravím vám, že to mi neuveríte.“

Napokon ma prehovoril a vravel som mu to. Menil tváre ako ja polohy pri spánku. Raz bol zahĺbený do mojich rečí, zaujal som ho, ale keď si pomyslel, že to už asi preháňam, tak ma pozastavil: „Takže to ani nebol Adam?“

„Nie.“

„Niečo takého som čítal v novinách. Nejakého vyšetrovateľa údajne v meste napadli.“

„Hm, takže i v novinách to už bolo.“

„Myslím, že len chcel na vás pôsobiť, že to je on.“

„Mal som sa na to prísť skôr. Vôbec mi nič nebolo podozrivé.“

„Ach, viete, človek vo vašom prípade vôbec nevie, komu má veriť, komu nie.“

Asi mi to zhltol. Ale veď mu neklamem!

„Viete čo, začala sa hra, kedy už nemám šajnu, kto je proti mne a kto so mnou.“

„No ja vám môžem poradiť jediné,“ povedal, vybral zo zázračného ruksaku mobilný telefón, „zavolajte, komu chcete, len sa poponáhľajte, mám slabú batériu.“

Potešil som sa.

„Vás mi sem niekto normálne zoslať.“

Usmial sa.

„Máte pekný kľúčik.“

„Všetci mi to hovoria. A niekedy neviem prečo.“

„To preto, lebo určite nie je od zlatníka. Na to je veľký, ale zase malý na otvorenie dverí. Klame výzorom.“

„Vďaka.“

Podal mi telefón a tak som si ho vzal a vytočil Ajnu. Nikto nemá tak jednoduchú kombináciu čísel telefónu ako ona. A jedine ona a Lauris mi teraz pomôžu. Ak nehrajú proti mne tiež. Ale, však, Rony, rozmýšľaj pozitívne! Títo ľudkovia sú mojim spasením.

A tak čakám, kým sa ozve.

„Prosím?“

„Ajna? Tu je Ronalds.“

„Ronalds? Kde si?“

„To práve neviem.“

Chlapík mi to prezradil.

„Som pri rieke Līksne, tri kilometre od osady Oborūni.“

Chvíľu ticho.

„Kde, ešte raz?“

Zopakoval som to.

Chvíľu akýsi šramot a potom už: „Lauris to našiel na mape. A čo tam robíš?“

„To je nadhlo. Môžete prísť po mňa?“

Chvíľka ticha. „Ale jasne, pokojne, spoľahni sa. Len si požičiame kamarátov džíp.“

9. kapitola

Lauris šmaril telefón.

„Dočerta, zase nič.“

Ja, Lauris a Ajna sme boli na inšpekciu u mne doma. Všetko som tu mal rozhádzané, akoby mi tu vybuchla atómová bomba. Veci zo skriň ležali porozhadzované na zemi, všetky veci z šatníka tiež a v kuchyni porozbierané taniere a jeden šuplík nebol na mieste.

„Čosi hľadali,“ nadhodila Ajna. Vedeli sme to všetci, tak len smutne skonštatovala jasnú vec. Aby reč nestála.

„Čo myslíš, že hľadali?“ spýtal sa Lauris.

Očami som pretínal všetky veci na zemi v kuchyni.

„Moji zlatí, teraz mám taký problém, že akosi je každý proti mne. Dúfam, že vy ste so mnou.“

Obaja zhodne prikývli ako mačky, keď im ukazujú Whiskas.

„Vám môžem veriť. Ešteže tak. Ten Adam bol falošný.“

„Nehovor!“

„Tak je.“

Presunuli sme sa do obývačky a vysvetlil som im danú situáciu. Hľadali fotky, alebo aspoň negatívy, ktoré sme s Emou asi kamsi ukryli, respektíve možno som ich ja sám ukryl...

„Fotky?“

„Údajne som ich odfoťil pri ich nelegálnej činnosti. A teraz pôjdu po tých negatívoch, budú sa snažiť vypáčiť ich odo mňa...“

„Ale ty si to nepamätáš, kam si ich dal.“

„Ani trochu. A ako sa pozerám, možno ich nenašli ani oni.“

„Možno. Nevieš.“

Tak sme len sedeli. Lauris s telefónom v ruke sa opäť snažil dovolať Märtiņšovi do Rigy. U tohto chlapíka by som mohol aspoň prespať v Rige, kým by sa čosi uvoľnilo. Lauris zase hodil telefón sklamané a nahnevane na gauč, odkiaľ sa odrazil na zem. Zadný kryt odletel, i batéria opustila schránku mobilu a skončila na pokrovci pod pracovným stolíkom.

„Miláčik, čo robíš?!“

„Len nemám rád, keď Märtiņš drží kľúče od miešačky.“

„Ale ten telefón za to nemôže.“ povedala a zohla sa po tú baterku.

„Čo budeš teraz robiť?“

„Jediné. Pôjdem do Rigy. Chtiac-nehciac. Potrebujem zistiť, čo je vo veci.“

„Ale ako nájdeš Emu?“

„Hm, to bude tá zložitejšia fáza...“

„Chcelo by to spolupracovať s tamojšou políciou. Určite si vedú evidenciu ľudí, čo prišli do mesta.“

„Ale nevieš, či tam býva, alebo tam má rodinu, vieš.“

Zrazu sa ozvala Ajna, stále zohnutá pri tom stolíku: „Chlapi, niečo musíte vidieť.“

Lauris ju spočiatku nebral vážne: „Strašne rád sa pozerám na tvoju ričku!“

Prišli sme k nej a obaja sme sa zohli pod ten stôl. Chudák, odkedy som doma, ešte pokoj nemal. A tu zo spodnej strany stola čosi trčalo. Bolo to malé, čierne, nepravidelného tvaru.

„Čo to, dopekla, je?“

„Nevieš?“ v stiesnenom priestore som sa pozrel na Laurisa. Bolo mi jedno, či sa zľaknú, či nie, päťou som do toho udrel, až sa Lauris zľakol a buchol o dosku stola. Ajna bola, na moje prekvapenie, pokojná.

„Moja hlava!“

„Čoho sa bojíš?“

„Nečakal som, že to urobíš.“

Tá malá čierna vec po mojom pravom háku sa oddelila od stola a spadla na zem. Ajna ju zdvihla.

„Ploštica!“ zareval Lauris, akoby ho i toto prekvapilo.

Ajna nadhodila: „Myslím, že týmto sa náš rozhovor končí.“

„Tak je. Môj dom je napichnutý.“

Lauris okamžite pochopil. Z vrecka nohavíc vybral akýsi lístok. Bola tam adresa. Märtiņšova. V tichosti mi ju podal. „Je jedno, že neberie telefón. Nejaký sa dohodnete.“

„Okej, vlak do hlavného mesta ide 18:04, takže mali by sme ísť.“ Ajna sa zatvárila nepekne, Lauris to zase prepískal. On sa len zadíval na Ajnu a nahol sa nad nízky šatník, odtrhol odtiaľ jeden list z poznámkového bloku, ktorý tam ležal a podal mi ďalší papierik: „Odveziem ťa na neskorší autobus.“

Ajnina tvár sa rozjarila.

„Okej, idem na vlak v 18:04. Vezmem si nejaké peniaze a pôjdem.“

„Nejaký ti tu poupratujem.“

„Bude stačiť, keď zamkneš. A ďakujem za všetko, ste mojou spasou!“

Vyšiel som hore do svojej izby. Nikdy som si nemyslel, že to dotiahnem kdesi sem. Že vo vlastnom dome nie som vítaný. Určite nejaké mikrofóny sú i tu, tak sa zdržím

komentára a iba nahádzem nejaké veci do kufru a idem smer Riga. Samozrejme, že na ten vlak 18:04 nepôjdem. Len som ich chcel zmiať, hádam to nebol trápny pokus. Berúc veci ani nie zo skrine, ale zo zeme, je tiež divný pocit. Popravde, trochu na premohol smútok. Chcelo sa mi plakať. Bežne svoje pocity nedávam najavo. Chcem pôsobiť rozhodne a sebavedomo. A až teraz to na mňa akosi doľahlo. Ako dobre som sa držal v lese a pri konfrontácii s nepravým Adamom! A to mi išlo o život. Musel som sa za tento čin pochváliť.

Spotený, zničený a vnútorne rozhodný, neviem, čo mám robiť. Fajn, nejaký uniknem týmto amatérom a čo potom? Budem v hlavnom meste a tam ako nájdem Emu? Predsa nemôžem o nej vedieť tak málo! Cisár mi nevedel povedať jej priezvisko. Ešte spomínal nejakú Zinu. Ani o nej veľa nevedel. Tak, dočerta, kto mi pomôže? Možno ten falošný Adam. Ale kde ho hľadať. Zmenil sa na lesného mužíka? Žartujem. Potom poznám ešte doktora, ale ani ten mi veľmi nepomôže. I v telefóne som hľadal Emu. Žiadne také meno v adresári nemám. Môj telefón na paušál bol vypnutý vyše polroka. Takže som veľmi nevyhral. Nejaký ju musím nájsť! Jediné tá tajomná Ema mi vie povedať, čo sa so mnou stalo. A možno sa mi ju podarí nejaký prepašovať späť do Daugavpilsu. Je to celé akési zamotané. Hm, ale ako tak premýšľam, možno v Rige nájdem odpoveď i na tú moju „nehodu“. Či som vážne chcel spáchať samovraždu, alebo ako to naozaj bolo.

A tak som sa vychystal, dal som si sprchu a už ani nie o polhodinu ma Lauris natlačil do svojho obrovského Peugeotu 106 a vyrazili sme. Šli sme ani nie tri minúty, nemám nejaký extra ďaleko na autobusovú stanicu. Ale istota je guľomet. Vystúpili sme pred stanicou, rozlúčili sme sa, kúpil som si lístok až do hlavného mesta. Ja viem, vlak je pohodlnejší a i lacnejší, ale teraz je to vhodná alternatíva a isto lepšie ako drôtom do oka. Auto nemám. Dopadlo ako moji rodičia.

„Maj sa, Ronalds. Keby si potreboval poradiť, máš na nás číslo.“

„Iste, Ajna. Som rád, že aspoň niekto stojí pri mne. Ďakujem vám. Ani neviete, ako som rád, že mi takto pomáhate.“

Lauris ma potľapkal po ramene: „Vyrieš tie veci. Verím ti. Máš na to.“

„Vďaka, Lauris. Veľa ste pre mňa urobili. Cením si to.“

A tak som nastúpil na ten autobus a pomaly som sa vybral smer hlavné mesto.

10. kapitola

Je asi deväť hodín večer. Spal som akoby na kameňoch kdesi pri tej čajde, kde som sa stratil pri mojom neplánovanom výlete. Radšej som mohol počkať ešte deň a šiel by som vlakom. Nuž, ale zdá sa, že som sa konečne vymanil spod ich kontroly. Tuším, že tí trpáci budú i v Rige, hľadajúc Emu, ale hádam sa im vyhnem. Úpenlivo rozmýšľam. Chcem prísť na to, ako nájdem to dievča. Od tej nehody som ju nevidel a nepamätám sa na ňu. Jasne, pamätám sa nejaké divoké sny. Bolo tam nejaké dievča, to pripúšťam, ale potom som sa objavil kdesi vo vlaku a skončil som v láve. Sprosté tabletky! Alebo spomienky? Ale však v Lotyšsku nemáme sopky! Alebo keby som šiel vlakom, tak by ma chytili? Ale čo s tou mojou neznámou? Bola to Ema? Alebo mi šiblo z tých tabletiiek? Ktoho vie. Ľudí v autobuse

ako sardíniiek v konzerve, kto skôr prišiel, ten sedel, šťastie, že začínal cestu priamo v Daugavpils a tak som mohol sedieť. Premýšľal som ďalej. Kam sa podejem, ak vystúpim v Rige? Máme už len pár kilometrov do cieľa. No, ale keď si tak vezmem, veľa toho i tak neviem. Viem, len že mám najšť akúsi Emu a nejaké negatívy. Cítil som sa ako v počítačovej hre. Až na to, že to je realita. Tých amatérov som sa popravde ani nebál. Skôr sa bojím pravdy. Čo mi povie Ema...

V mojom bilancovaní ma vyrušil môj pekne zničený Samsung. Ten telefón snáď prežije i mňa. Asi pred rokom kdesi spadol. Nevidím na obrazovku, len keď pritlačím prst na obrazovku, tak sa trochu opraví obraz, ale potom nefunguje horný riadok klávesnice. Zadný kryt, schovávajúci baterku bol už mierne prasknutý. Ale ešte stále funguje! Už si musím kúpiť nový.

„Áno?“

„Labdien, dobrý deň, pán Kiršs.“

„Labdien, s tým hovorím?“

„Tu je ministerstvo vnútra Lotyšskej republiky, pri telefóne hovorkyňa ministra.“

„Čo si želáte?“

A vtom sa tá hovorkyňa ministra začala strašne smiať. Ja som, samozrejme, nepochopil. Žeby si zo mňa robili figle ešte i na ministerstve?

„Ty lama, to som ja, Ema. Daj si konečne to CLIP-ko.“

„Ema?!“ zvýšil som hlas a s telefónom v ruke ma vystrelilo so sedadla. A pocítil som šialenú bolesť hlavy, lebo som sa buchol hore o ten batožinový priestor, či čo to je. Takmer celý autobus na mňa pozrel ako na narušiteľa. Pravda, len tí, čo boli ešte hore, lebo viacerí spali.

„No a? Chcela som sa ti dovolať asi stokrát.“

„No... a... ja... i... idem...“

„Čo sa deje?“

„Ja... som v autobuse... a idem do Rigy...“

„Čože, si tu?“

„Smerujem tam. Ja... ja som chcel... ísť za tebou...“

„To si milý.“

„A kde vlastne si?“

„Ja? No predsa v Sarkandaugave, mám tu podnájom, nepamätáš?“

„To je nadhlo, Ema.“

„V poriadku.“

„Rigu nepoznám. Ja... som tu prišiel trochu sa porozprávať o tých fotkách.“

Bola chvíľu ticho.

„Hm, ja som na to už i zabudla.“

„Ako to myslíš? Nič z toho nebude?“

„Popravde, by bolo dobré, keby sme túto vec nejakou obratne uzavreli. Ne mana cūka, ne mana druva, to už nie je moja starosť.“

„Práveže sa to teba dosť týka. Stretnime sa a podebatujeme o tom.“

„Dobre.“

„Kde ťa uvidím?“

Rozmýšľala: „Budem ťa čakať na autobusovej stanici. Ešte máš ďaleko?“

„Posledná tabuľa ukazovala 5 km.“

„Tak to tam budeš skôr.“

„Počkám ťa. A čo to CLIP-ko?“

„Dám si ho, najprv ale nový mobil.“

„Ale, čože, tak si sa preľakol, že si ho hodil o stenu?“

„Neblázni.“

„Som tak trochu blázon, vieš predsa.“

„Ono ti je to trochu viac, čo ti chcem povedať.“

„V poriadku, keď vystúpiš z autobusu, len choď pekne do budovy stanice, počkaj tak 10 minút, ja som čo nevidieť tam.“

A zložila...

Ema, Emuška, myslel som si, že teba v polmiliónej Rige nenájdem a ona mi sama príde priamo predo mňa v deň, keď dorazím do hlavného mesta. Tak to je šťastie ako hrom! Kto toto očakával? Ja teda určite nie. Už som mal pocit, že v poslednom čase som sa stal smoliarom. Ale teraz vystúpim z autobusu, tak idem priamo do tajov tých fotiek a Emy. Konečne vypátram tie fotky a neviem, zbavím sa ich, alebo čo s nimi? Ema mi asi povie, čo s nimi zamýšľa. Ale ako vravela, už na to zabudla a nie je to jej vec. Hm, takže asi ich policajtom nedala. Ako hovoril Adam, že ich spálila? No nejaký figel' v tom musí byť. Či sa Ema spoliehala na to, že sa to premlčí? Alebo netuší, že mám ešte negatívy? Alebo sa ich jednoducho vzdala, aby mala pokoj? Hej, pokoj, kamarát, neklad' si také otázky, teraz tu bude Ema. Ona určite bude poznať odpovede.

Konečne Riga. Mesto, kde to žije. Mesto, ktoré dalo tvár Pobaltiu. Mesto, o ktoré boli v minulosti tuhé boje kvôli prístavu. Dnes sa snáď vyľudňuje viac ako zvyšok našej krajiny. Veľa ľudí migruje preč, úmrtnosť u nás je síce nízka, ale plodnosť ešte menšia... Bojím sa, že za pár liet tu nebude mať kto bývať... Vystúpil som do svetlami osvietenej Rižskej autobusovej stanice. V túto neskorú nočnú hodinu už na stanici nebolo asi toľko ľudí, koľko bežne, ale mne sa zdalo, že je tu plno. Málo cestujem, to preto. Nemám predstavu o tom, koľko ľudí môže autobusmi cestovať kade-tade. Na elektronickej nástenke boli informácie o odchodoch autobusov, ale väčšina vypísaných spojov premáva až od štvrtej hodiny ďalšieho dňa. O šiestej do Daugavpilsu? Nuž uvidíme, čo nám prezradí naša slečna. Našiel som najbližšie miesta na sedenie, položil kufor vedľa a hodil sa tam. Pane Jane, tri hodiny v autobuse nie je med lízať. Človek je tak zmordovaný ako po zápase s Ernestsom Gulbisom. A tak som si ťažko odľúkol a mlčky čakal na Emu. Po desiatich minútach sa mi už oči zatvárali ako tá mäsožravá kvetina, keď chytá muchy, keď tu zrazu sa mi ktosi pozdraví.

„Ema?“

„Čau, Ronalds.“ veselo sa mi pozdravila.

Ech, tie lotyšské devy! Ronalds, daj pozor, aby nezistila pohľadom na tvoje nohavice, že sa ti páci! Bola to krásna, vzrastom nižšia blondína s temer až bielymi, po pás dlhými, jemne vlnitými vlasmi, špica postavou, zmyslenou tvárou s gaštanovými očami. Na ušiach sa jej hompáľali dnes moderné náušnice, dlhé modré pierka, vera, odľúkla si ma ako to pierko! Narýchlo poobliekaná, možno ani nenamaľovaná. Nevadí, vyzerá úžasne!

„Čo sa na mňa tak pozeráš? Akoby si ma prvý raz videl.“

„To... je prvý raz...“

„Neblázní, pod', pôjdeme.“ a vzala ma za ruku, ťahajúc k východu do stanice.

„Počkaj, ehm... kufor.“

„Ber a ideme.“

A vyrazili sme. Bola už pekná zima. Trošku sme si švihli, lebo Ema má odchody električiek v hlave ako počítač, takže sme ju nezmeškali, nastúpili do prvej, ktorá prišla a šla ani neviem kam. Bola prázdna.

„Tu máš.“ povedala a dala mi do ruky lístok. Označil som si ho a už sme vyrazili.

„Tak vitaj v Rige, Ronalds!“ veselo mi povedala a zmyselne sa usmiala.

„Vďaka.“

„Takže potrebujeme hodiť reč o tých fotkách. No počuj, ale ja som ich spálila.“

„Veď ja viem. Ale doma v Daugavpilsē ma prenasledovali.“

„Aj teba?“

„No, presne.“

„Ešte stále nosíš ten kľúčik?“

„Hej, stále.“

„Na čo ho máš?“

„Na odomknutie tvojho srdca.“

Usmiala sa: „Tak mi povedz, čo sa ti stalo.“

Vypovedal som jej všetko, čo potrebovala vedieť. Od toho, ako som sa zobudil, nič si nepamätajúc, až po okamih, kedy ma zradil človečik, ktorého som volal Adam. Akurát sme vystúpili, keď som jej dohodovoril všetko, čo som jej povedať chcel. Počúvala ma. Neskákala mi do reči. Len sa na mňa uprene dívala a čas od času prikývla. Nehovoril som jej asi nič nové. Sto percent si ona určite „užila“, keď i ju prenasledovali.

„Ešte musíme prejsť pár blokov do Sarkandaugavy. Či ty máš kam ísť?“

„Ja mám číslo na jedného známeho mojej kamarátky v Daugavpilsē.“

„Nevadí. Možno za ním skočíš zajtra. Teraz ťa chcem pri sebe. Nevadí ti to?“

„Nie.“ Je trošku pojašená, to priznám. Taká temperamentná cholerička. Možno odvážim sa povedať s chlapčenskými génmi: „Pivo?“ ponúkla mi, keď som si sadal u nej na gauč.

Býva sama v jednom maličkom jednoizbovom byte na prízemí. Veru, ani poriadkumilovná nebola. Pripadalo mi to ako u mňa doma.

„To si nevšímaj. Mám tu slušný neporiadok. Nie som ako tie ženy z filmov.“

„To nevadí. Nemohla si vedieť, že ti príde návšteva.“

„A ešte taká vzácna.“ sladko sa usmiala. Potom sa schuti rozosmiala, „Však návšteva ako návšteva, starý známy Ronalds.“

Trúbka.

„Musíš si pamätať na pojašenú Emu. Však pojašenejšieho človeka u tomto meste nenájdeš.“ tárala. Ale ani krajšieho...

„Ako to, že bývaš sama?“

„Nikto ma nechce, hryziem, haha, nie, len... len tu bývam kvôli škole. Chodím na Stradin. V Daugavpilsē i tak nemám rodinu. Tu hej, ale bývajú ešte v menšom ako ja.“

„Hm, to je dobrá škola.“

„No... hej... no dobre, prikročme k páľčivej téme.“

„Dobre.“

„Tvoju verziu už mám v hlave. Teraz počúvaj ty moju: Kasparsa som spoznala, čo ja viem, pred rokom? Rokom a pol? Tak nejako. Spočiatku bol super, pozorný a milý. Mala som ho rada. Ale potom sa akosi zmenil. Nechodil na stretávky, bol čoraz častejšie preč, kamsi telefonoval a stretával sa s divnými ľuďmi, vykravatkovaní boli a všetci kufríky. Vieš a vidíš, že som aká som, nič nenechám ležať ladom,“ prerušila rýchly tok slov a obzrela sa vôkol seba, „teda okrem môjho neporiadku...“

„Môžem prerušiť?“

„No?“

„Trošku pomalšie hovor, ledva ťa rozumiem.“

Zasmiali sme sa.

„Hej, tak to mne šibe už, vieš, hehe, to mám v krvi, alebo čo, alebo som sa v mladosti udrela o hlavu.“

Mňa z nej asi... !

„Máme čas, pokoj, dýchaj...“ podpichoval som ju.

„Dobre,“ usmiala sa, „tak sa pokúsím no: Proste akosi sa zmenil.“

„Dobre, a čo si urobila?“

„Jeden večer som ho chcela prevkapiť. Bývali sme vtedy spolu v Daugavpilsē. Chcela som ho trocha pozlostiť, aby sa uvoľnil, ale potom som začula jeho telefonát. A tak som len bola ticho a počúvala:

-Jasne, kamoš. Zober i búchačky, ale tie asi i tak nepoužijeme... Nie, na to sa vykašli... Bude to v pohode, uvidíš... A čo myslíš, že si to necháme len tak? Dĺžia nám kopu prachov, tak čo?!... Dobre, dnes pred záverečnou pred Paradiže... Nezabudni, pripomeň aj ostatným, že ideme na akciu -“, zahrála to tak komicky so zmeneným hlasom, že som sa temer zadusil tým pivom.

„Takže si ich informovala.“

„Áno, ako hovoríš... Odkiaľ to vieš?“

„Predsa od falošného Adama.“

„On ti to vycengal?“

„Myslel si, že budem jeho zajatec, ale nerátal s tým, že mám amnéziu. Myslel si, že viem, kde sú negatívy.“

Zrazu spozornela a temer ju vystrelo.

„Negatívy? Ty máš ešte negatívy?“

„Teda asi hej.“

Myslel som si, že je všetko v poriadku. Ema sa poteší, že sú negatívy a pôjdeme do toho spolu. Nás predsa nič nezlomí!

„Nezničíme ich?“

„Prečo?“

Ema zväznela: „Keď som hádzala tie fotky do ohňa, myslela som si, že je to preč. Na všetko sa zabudne a bude pokoj.“

„Fajn, ako teraz mám ich zničiť?“

„To bude najlepšie. Najlepšie nechať to tak. Kaspars nás nechá na pokoji.“

„Veď je v base.“

„Ja viem. Ale keď pred jeho chlapmi zničíme tie negatívy, tak budú spokojní my i oni.“

Vie, čo rozpráva?

Chytil som ju za ruku: „Ale veď dobre, ale ty ho necháš pokračovať v tom, čo robí? Že vydieľa ľudí?“

Chvíľu mi pozerala do očí, ale potom odvrátila pohľad. Premýšľala a potom nadhodila: „Ale to nebude ľahké, odovzdať to polícii.“

„A kedy to bolo ľahké? Bolo by to ľahšie, keby sme ich spálili? A on potom pokojne okradne ďalších ľudí?“

„A ako čo?“

„A chceš zaspávať s tým pocitom, že si pomohla sebe a uškodila potenciálnym obetiam? Ja teda nie.“

Ema nebola nadšená. Určite by chcela najradšej vycúvať. Kto vie, ako na ňu poľovali, keď mala fotky. Asi to nezvládla a zničila ich, aby mala pokoj. A teraz čo ako? Zamyslel som sa. Pôvodne som to nechcel vôbec vysloviť, ale videl som, ako som jej zničil náladu, tak som sa opýtal: „Teba do toho zahaňovať nebudem. Len by som chcel o sebe vedieť viac. Aby som sa trošku lepšie orientoval v sebe. Možno i našiel tie negatívy. Ty pri tom ani nemusíš byť. Hľadám iba odpovede na otázky, netýkajúce sa ani tak tých fotiek, ale vecí o mne samotnom. Ležal som na lôžku tri mesiace a neviem o sebe takmer nič. A ani o tebe, Ema.“

Usmiala sa a veľmi rýchlo zabudla na zlú náladu. Menila sa každou sekundou, preboha, to je chaos, vôbec sa v nej nevyznám!

„Vieš, ako niekoho udržať v napätí?“

„Ako?“

„Poviem ti to zajtra.“

Čudo jedno.

„Ale vážne, musíš byť veľmi unavený, radšej si ľahni. Pokojne využi i sprchu. Máš nejaké veci na seba?“

„V kufri.“

„Paráda. Nechám ti dvadsať minút.“

„Nepovieš mi nič?“

„Načneme.“

A tak mi hovorila o tom, ako sa Zina, jej priateľka, snažila zlepšiť jej náladu po tom, ako sa jej Kaspars vyhrážal, po tej nevydarenej akcii v podniku Paradíze. Ema totiž bola pri tom, ako Kasparsa zatýkala polícia. Stála pred podnikom. A tak jej Zina dohodila mňa: statného chlapa, ktorý by ju vedel ochrániť pred Kasparsom.

11. kapitola

Nedokázal som spať. Prevracal som na posteli ako grilované kura a nevedel si nájsť správnu polohu na spánok. Raz mi vadila ruka, raz noha. Potom som sa ocitol v takej polohe, že ma bolel chrbát. Ema ma upozornila, že ten gauč je už starý a vyležaný. Ale napokon sa mi podarilo po dlhej, mučivej chvíli, zaspáť. Nie som zvyknutý len tak spať u cudzej ženy. To znelo trošku dvojzmyselne. Ale i tak som bol dosť z autobusu unavený natoľko, že som v pohode zaspal. Hoci v polohe na bruchu, inokedy zaspávam na pravom boku. Ale pri tej polohe som nevedel, čo s rukami.

Ráno som sa zobudil podozrivo skoro a konečne bez nočnej mory. Snívala sa mi nejaká kravina, že som lyžoval kdesi v Alpách a potom opíjal s ruskými turistami. Vstal som, div sa mi chrbát nerozломil vo dvoje. Ale napokon som v poriadku vstal, pozerám na mobil: 6:41. Aj tak už nezaspím. Viem to. Je to v mojom podvedomí. Vraj som takto vstával do

roboty. Venoval som mobilu ešte jeden pohľad. A práve vtedy zapípal a ukázal prázdnu batériu. „Tak, čo, kamarát, ty si tiež vybitý ako ja?“ opýtal som sa ho v duchu a vybral som sa po nabíjačku. A v duchu uvažujem, tak fajn, Ronalds, dnes je na pláne vyspovedať Emu a pekne sa od nej všetko dozvedieť. Ide mi o to, že dávalo by zmysel, že ma Ema požiadala o zhotovenie tých fotiek. A čo tá Zina? Známa? Neznáma? Vykašli sa na to Ron, Ema nám to hádam povie. Ostatne, Ema do toho nemusí vôbec zasiahnuť. Hádam sa mi podarilo vymaniť spod kontroly tých Kasparsových týpkov. Zatiaľ som nevidel ani jedného...

Ledva som to dopovedal a zrazu sa čosi pohlo na maličkom balkóne. Nešťastne riešené balkóny, šikovní chlapík ani nemusí od zeme veľmi vyskočiť, trochu lezenia a už je na balkóne. Schoval som sa tak, aby ma nevidel. Ale mal som ho priamo pred sebou. Bol to nízky chlapík v koženej bunde a čiapke, natiahnutej takmer až na oči. Veľmi dlho sa snažil odomknúť balkónové dvere. Šramotil a šramotil. Vždy, keď zašramotil trochu hlasnejšie, tak prestal a čakal asi pol minúty a znova šramotil. Nešika.

Tak ho nastrašíme. Tamto mám topánky, zídu sa mi, hoci som len v nočnej košeli, ale topánky sa mi zídu, keby mi chcel ujsť, tak preskočím zábradlie a idem za ním. Smerom ako pokazený syr, ešte tu v byte je ráno strašný, vydýchaný vzduch, ale predsa som ich obul, priblížil k dverám, pričom som si dával pozor, aby som sa neprezradil. Už som bol úplne pri nich, keď tu zrazu povolila západka na tiež šikovne riešených dverách a otvorili sa. A tak som sa na neho, doteraz prikrčený pri radiátore, vyrútil. Hrdlo sa mu zúžilo. Zachrčal a rukami sa snažil vyslobodiť, metal so sebou, chcel sa dať na únik. Len som ho držal oboma rukami za krk a už-už som ho chcel vtiahnuť dnu a možno mu jednu uštedriť vzduchom chladenú, keď chlapík vytiahol nôž a nepekne ma porezal. Zjojkol som dosť strašidelne, len tri sekundy potom vstala Ema z postele a pribehla k nám. Zdravou rukou som ho ešte bleskurýchle chytil, lebo chlapík už pomaly skákal z balkónu. Balkón bol vysoko od zeme asi na dva metre, viac nie. Chmatol som ho zdravou rukou a potom sa do hry dostala Ema. Neviem odkiaľ sa jej v ruke objavila akási veľká baterka, akú používajú turisti, ktorí často chodia do jaskýň, druhou rukou si ho hravo otočila smerom k sebe a tou baterkou ho ovalila tak silno, že spadol na kachličky balkónu, napodiv však nestratil vedomie, mne ešte jednu nasypal, a Emu tiež zranil nožom, trochu ľahšie ako mňa. Ema však zjajkla a chlapík sa nám vymkol a o sekundu už zoskakoval z balkónu, mierne sa tackajúc bežal preč. Svet sa mu po tom buchnáte baterkou ešte nerozsvietil naplno.

Ema hnusne zahrešila. Nečakal som, že v slovníku takejto dievčiny sú takéto slová, ale stále ma presviedčala, že ona určite nie je z tých krehkých, sladkých dievčat, hoci vyzerá ako najkrehkejšie a najnežnejšie stvorenie v tomto meste. Podíval som sa na ňu, či to hnusné slovo myslela vážne. Usmiala sa na sekundu, potom už znova zmenila tvár na nazlostenu a potom o pár sekúnd na ustarostenú. Je premenlivá ako počasie. Ale vidieť, že silu má.

„Neverím, že tento chlapík tu chcel peniaze.“

„Videla som toho šarlatána už. To on ma naháňal s kolegami, vtedy, kedy som hodila tie fotky do ohňa. Videl totiž, ako si ich v škole pozerám. Rozmýšľala som, či ich dám polícii, alebo nie. Uvideli ma a rozbehli sa ku mne. Nechcela som sa

im dať za lacno. A tak som začala bežať i ja. Potom mi došlo, že to asi nemá cenu a vidiac ten oheň, hodila som to tam.“

„A tak nás našli.“

„To mi ťa bol čert dlžen.“

„Vďaka.“ sarkasticky som poznamenal.

„Nemáš za čo,“ tiež s dávkou sarkazmu dodala a odfúkla si ofinu spreď oka. „Ukáž mi tú ranu.“

Ranu som mal krížom cez dlaň na pravej ruke. Ema inkasovala len menšiu ranu, ale na ruke sú všetky nebezpečné. A tak sme zavreli balkónové dvere. Neodhodlal som sa na únik. Topánky mi boli na dve veci. Zdravou rukou som otvoril balkónové okno v obývačke, nech sa tu vyvetrá dusný vzduch a potom sme sa navzájom ošetrovali. Ema mi obviazala ruku, bolelo to ako sviňa a Eme som tiež ošetril ranu na ľavom predlaktí. Ale obviazal som ju trochu nešikovne. Ešte si to napravila a začala nahlas uvažovať: „Nemyslím, si, že nás čakajú pekné chvíle teraz. Je toho ešte veľa čo ti povedať a hádam poviem niečo, čo ti osvieži pamäť a možno nájdeš odpovede na otázky, po ktoré si prišiel.“

Ema sa ani nehnevala, že som ju vystavil nebezpečenstvu. A pristala i na to, že mi rozpovie, čo o mne vie. Začala pekne od začiatku svoju verziu: „Som Ema, obyčajné dievča, ktoré spravilo tú chybu, že sa zaľúbilo do toho Kasparsa. Ale keď on bol spočiatku fajn chlapík, ale potom sa stalo, čo som ti hovorila a ja som to nemohla nechať tak. Pri zadržiavaní som bola tam. Bola som rada, že budem mať od neho pokoj. Predsa tí všetci sú ťulpasovia, vyzerajú na obrov a bitkárov, vo fyzickom kontakte veľa šancí nemám, zmlátili by ma skrz-naskrz, ale niektorí ledva do päť vedia narátať. Takže sa ich vôbec nebojím. Ani ty sa ich neboj. Raz som ho bola v base navštíviť. Odvtedy som tam nebola. Narozprával mi kraviny, vyhráždal sa mi, že za to zaplatím. Ale vtedy som bola ešte naivka a brala som si to príliš vážne. Týždeň som sa cítila pod psa a kamarátka sa na mňa nemohla viacej dívať, tak ma pozvala do podniku, volal sa Paradize, alebo tak nejako...“

„Ten je predsa v Daugavpils.“

„Fakt?“ zamyslela sa, prekrútila s očami a pokračovala: „Tak potom som ti klamala včera. Nemám tu nikoho. Som tiež z Daugavpilsu a tu som len na tri týždne na praxi. Hádam ti to nevádi, že som luhárka.“

Držte ma, prosím... !

„A rodina? Mám len otca. Ale prepadol alkoholu, potom, čo mi zomrela mama. Odvtedy som ho nevidela. Je po ňom vyhlásené pátranie už vyše roka. Minulé leto som nebola na brigáde, otočila som celú krajinu hore nohami a jednoducho sa vyparil, čo ja viem.“

„Nejako ťa to netrápi.“

„Naučila som sa vzdorovať takýmto situáciám. Kedysi mi z toho pekne šibalo. Dnes síce tiež, ale to je už len zlomok.“

Odfúkol som si.

„Ja viem, i dnes som niekedy neznesiteľná. A klamárka.“

„Na tom na však nič nezmení. Až taká veľká lož to nebola.“

„Chcela som machrovať.“

To je trotlica.

„No a pokračujem: Tam si bol, zhodou okolností i ty...“

„Žiadna zhoda okolností, viem, že som to tam často obracal.“

„Zina si všimla na tebe hlavne toto,“ povedala a končekmi prstov mi siahla na bicepsy a začudovane odvetila: „ale mal si ich tvrdšie!“

„Bol som dlho v nemocnici a odvtedy som necvičil.“

„Aj tak to máš super vytvarované.“

„Prečo toľko odbočuješ?“

„Pane, prepáčte!“

Irónia z nej buble ako láva zo sopky.

„A tak si povedala, že ma dá dokopy s prvým chlapom, ktorého uvidí a o ktorom si myslí, že by sa hodil ku mne. Popravde, najskôr som nebola jej výberom nadšená, ale po prvom stretnutí si ma presvedčil o opaku.“

„Zaujímavé, kamarát mi hovoril, že som nevedel baliť ženy.“

„To bolo najkrajšie na tebe. Hovorila som v hádankách na to, že ma treba ochrániť a ty si si vymýšľať zmyselné hlúposti, potil si sa, ako si sa snažil. Ale bol si fajn. A odvtedy si ma pozýval nielen do Paradize, ale i do iných podnikov, bláznili sa v parku, boli v cirkuse, kúpali sme sa v Daugave, čo by sa nemalo, ale mali sme to na háku. Potom to zistili Kasparsovi mechanici a hneď mu dali avízo. A tak si ťa vystihli a hodili z mosta do Daugavy. Nevieš, čo som prežívala, keď som sa to dozvedela. Ale dostala som avízo, že budeš v poriadku. A teraz si tu!“ Kľúčové svedectvo! Toto bola pravá príčina mojej amnézy.

„Opili ťa, čo bolo extra ťažké, lebo si im vzdoroval ako Nemec na Oktoberfeste, ale podarilo sa im to.“

„Ale prečo?“

„Zverila som sa ti, že sa mi ten môj bývalý akosi nepozdáva, len čo si mi ukázal svoju peknú zbierku fotoaparátov.“

„Fíha.“ čo iné som mohol povedať? Mrazilo ma, lebo som vôbec nič z toho netušil a proste jedno dievča, na ktoré si tiež nepamätám, mi to tu vykladá teraz, akoby nič.

„Doplo?“

„Nie, pokračuj.“

Usmiala sa. Ako krásne sa vie usmiať! Víchrice krásna...

„A vravel si mi, že by si bol schopný urobiť zopár fotiek, tak, aby to nikto nevidel. Smiali sme sa, lebo som si myslela, že si tajný agent.“

Usmiali sme sa.

„Nežartuj, vieš, že teraz musím brať do úvahy, všetko, čo povieš. Môže to byť pravda.“

„Ale môžeš si myslieť, že ťa zavádzam, že mi zase prehodilo káble v mozgu.“ šibalsky na mňa pozrela a načiahla sa na stolík po náušnice s pierkami.

„A kde mám ja tú moju zbierku?“

Zahľadela sa ešte prekvapenejšie: „Si ju nevidel, odkedy si sa vrátil z nemocnice?“

„Nie, nevidel.“

Zamyslela sa a sklopila oči. Radšej som sa tváril, že ju nevidím, lebo sa mi zdala až príliš krásna. Vstal som a pokúšal sa to nejako uhrať: „Asi pôjdem späť do Daugavpilsu. Nie je pravdepodobné, žeby som tú zbierku mal tu v Rige.“

„Snáď ma tu nenecháš?“

„Predsa si tu na praxi.“

„To áno, ale ešte som nič nevybavila. A nič sa nestane, keď ja na prax i vykašlem. Vonku je teplo a ja by som tu trčala iba tak a škola až o dva mesiace či koľko. Tak čo, berieš ma?“

„A čo skúšky?“

„O mesiac. A i tak musím preč, lebo ma asi porazí z tohto podnájmu.“

12. kapitola

Viezli sme sa v Eminom staručkom Mercedese, ktorý vraj vyhral jej otec kedysi, podľa jej slov, v dobe triasu. Ema nevydržala dlho šoférovať, po hodine bola ustatá a tak sme sa zastavili v Aizkraukle natankovať a doplniť tiež há dve ó v našich telách. Šli sme po starej ceste A6, lebo ostatné cesty sú dosť poničené a plné. A6 renovovali len nedávno, a nerobili to tým spôsobom, ktorý kedysi koloval po internete. Proste len udupali suchý asfalt na diery a bolo. Vraj sa dlho neohriali na svojom fleku cestárov a okamžite ich primátor vyhodil. Ale to som zabočil príliš ďaleko od témy. Ema spí na sedadle spolujazdca, napravo stále len a len Daugava a lesy, žiadne kopce neľadajte. Keď sme vyšli z Krustpils novadu a videl som odbočku na Jaunisilavas, bolo mi jasné, že sme už blízko obce Līvani a že sa blížime do cieľa. Verne s nami prúdila voda v Daugave a šli sme priamo do Daugavpilsu. Hodil som spokojne okom na spiacu Emu. Jej to sluší, nech robí čokoľvek. Ale uvedomil som si pritom jednu vec: Síce ju veľmi nepoznám a neviem presne, čoho je schopná, ale viem, že teraz, keď som jej znova pripomenul tie nešťastné negatívy, tak som ju vystavil nebezpečenstvu. A teraz závisí i odo mňa. Musím si to priznať, ale teraz ju mám na starosti. Hm, ale i tak lepšie, ako by som mal dávať pozor na toho, čo sa vídaval za Adama. Ten mi veľmi nepomohol, skôr som mu pomáhal ja sám. Desilo ma to, čo ma ešte čaká, ale bol som celkom spokojný, že to tak pekne dopadlo. Ema sa ani nehnevá, že som ju vystavil tomuto nebezpečenstvu. Zatiaľ je voľná, kým si nevybaví nejakú brigádu, alebo čo plánuje. Škola jej začne asi až v septembri, čo je ešte pekne ďaleko.

Nuž, ale čo budem robiť ja? Vrátim sa späť do môjho domu po tom všetkom? Keď sa to skončí, akým smerom sa pohne môj nový život? Niečo sa mi vybavuje, ale stále som tupý ako ceruzka. Ema mi niečo naznačila a celkom to dáva rozum, pasuje to všetko do seba. Keď Ema zalarmovala pracovníkov v Paradíze a videla zatýkanie Kasparsa, asi jej ten ktovieako vynadal, aj za ním bola vo väzení, tiež sa Kaspars musel čertiť a Emina kamarátka Zina si povedala, že Ema teraz potrebuje nejakú oporu, tak vybrala mňa a keď som sa Eme priznal, že zbieram fotoaparáty a možno že som nenápadný, keď kohosi fotím, tak mi navrhla, či by som jej neurobil láskavosť. Pofotil som, čo sa dalo, dal jej vyvolané fotky, film pekne ukryl a len čakal, čo sa udeje. Ema bola asi na vážkach, možno naozaj si ešte nebola istá, či prezradí i tých, čo ušli zatknutiu. A napokon sa toho zbavila a myslela si, že máme pokoj. Oni sa asi ešte neviem ako dozvedeli, že mám negatívy a možno si ich chceli odo mňa vypáčiť. Hm, ale prečo by ma potom hodili do Daugavy? Toto mi ešte ušlo a musím sa k tomu dostať. Ale keď ma ďalej sledovali a otravovali i keď som sa zobudil, tak potom ich asi nemajú. A chcú ich zničiť. Takže niečo mi stále ešte uniká, ale už je temer celé puzzle hotové. Návšteva mojej zbierky by mi mala osviežiť pamäť. Hádám to bude Ema vedieť, kde to mám, pretože doma o ničom takom neviem... teda asi neviem, ale nemám potuchy, kde v dome by som ukrýval zbierku fotoaparátov. Predsa tie nestrčím len tak do... vrečka?

A vtedy mi to došlo! Spomienky prišli hneď teraz v tejto chvíli a v lícach som očervenel od radosti a priam až besnoty, keď mi to došlo. I doktor hovoril, že možno tie spomienky prídu tak nečakane, až onemiem. Ja som síce neonemel, ale zato som zabudol brzdiť, keď som došiel do Līvani, a následok slabého, respektíve možno neexistujúceho ABS v Eminom mercedese, bol dlhokánsky šmyk a temer som nezaletel s ním do krásneho dreveného dvojpodlažného domčeka s číslom 296. Na to, že môžem urobiť peknú škodu som prišiel až tesne po šmyku. Krútil som s volantom, no ten debil sa ani nepohol. Horúčkovito som s ním hýbal a keď stále nepočúval, stlačil som brzdomý pedál a ten veľmi neochotne až po vyše tridsiatich metroch zastavil auto, už pred brzdením som mal už auto pod kontrolou a netlačil som na plyn. Ema sa zobudila a divila sa, čo to robím s tým autom.

„Kde ti dali vodičák? Mal si snáď za učiteľa Stevieho Wondera?“

Podíval som sa na ňu s neslýchanou radosťou v tvári.

Premerala si ma ospalo očami a precedila: „Už to nehúľ.“

„Nie, Ema, spomenul som si na tie foťáky!“ Ema sa najskôr zatvárala, že čo jej ruším sladké sny, riešila skôr, že sa zakvačila s dekou o nejakú smiešnu páku pri sedadle, ale potom sa jej tvár tiež rozjasnila a potom sme až do Daugavpilsu cestovali vysmiati, ako holandskí dochádzajúci ráno v autobuse.

13. kapitola

Tu to je. Zahol som do bočnej ceste v lokalite Stropi, asi 4 kilometre od Daugavpilsu a možno iba dva od môjho bydliska.

„Čo tu je?“

„Sú tu nejaké jednoduché domčeky. Keď naši rodičia ešte nezbohatli na obchodoch s drahokamami, tak bývali tu.“ ukázal som na asi najstarší dom v tejto lokalite. Bol trochu ďalej od všetkých ostatných a vyzeral, ako by tu nebýval niekto už vyše tridsať rokov. Fasáda bola úplne zničená, strecha v žalostnom stave, ale okná boli nerozbité. Tento domček stál dosť od ruky a vlastne ani neviem, ako som si mohol spomenúť na takéto miesto. Často som sem chodieval ešte so starými rodičmi, ktorí bývali tiež obďaleč. Ale ich dom už roky nestojí. Mal už narušenú statiku a dali ho zbúrať pred niekoľkými rokmi. Spomenul som si, že som na to búranie díval. Teraz mi je to ľúto.

Ema si myslela, že potrebujem trochu času a že si budem chcieť obzrieť tieto priestory, tak len mlčky stála opretá o auto. Podíval som sa na ňu. Seklo jej to ešte aj teraz. Ako filmová hviezda.

„Pod' so mnou.“

„Myslela som, že...“

„Len pod'.“

A tak sme vkročili dnu. Kto by tu zamykal? Tu bola kedysi predsieň. Pamätám si celkom presne detaily, keď som kedysi tu hrával, pretože táto predsieň bola veľmi veľká a tento dnes už čierny koberec tu bol len a len pre mňa, aby som svojimi modelmi áut nepoškodil drevenú podlahu. Viaže sa mi tu s týmto domom nespočetné množstvo spomienok. Dnes sme kráčali cez túto podlahu najoparenejšie, ako sa

dalo, lebo každým krokom nebezpečne prašala, až som mal pocit, že sa prepadneme. A teraz sme v kuchyni. Na sporáku stál hrniec. Kedysi krásny keramický hrniec s vyobrazenou mašľou. Stôl bol celkom zničený, ktovie, kto tu kedysi prebýval, pretože sa všade váľalo kopec smetia. Radšej som šiel odtiaľ preč čo najrýchlejšie. Predstava, že toto ostalo z kuchyne, kde som dostával moju obľúbenú hrachovú polievku a kde som ako malý fagan robil domáce úlohy, ma ubíjala. Ani som radšej nešiel na poschodie. Nechcem to tam vidieť, len som zabočil späť do predsieni a do druhých dverí: do obývačky. Tiež zatuchnuté a spustošené. Avšak, to, čo ma zaujalo, tam i bolo. Zdá sa, že moja zbierka tu ostala pekne zakonzervovaná. Ale ak je tá zbierka tu, tak to znamená, že som možno kdesi tu schoval tie negatívy, či nie? A bolo mi vážne tak ľahostajné, dívať sa na túto pohromu?

V rohu stála veľká almara. Nezničená, trochu zvonku zafúľaná, ale celá, takmer taká, akú si ju pamätám. Kedysi sa hovoril taký starší nemiestny vtíp, ako sa dve ženy rozprávajú o svojom intímnom živote a jedna sa pýta druhej na jej vzťah s jej mužom. Odpovie jej, že akoby na ňu spadla veľká skriňa s malým kľúčikom. Napadlo ma teda, že tu je presne odpoveď na hádanku s mojou retiazkou a kľúčikom.

„Emuška, starý otec, keď umieral, dal mi kľúč od tejto skrine. Má tento špeciálny zámok, čo i vypáčiť ide ťažko, lebo starý otec ako výborný zámočník, sám tento zámok vytvoril a pýšil sa tým, že je ho šperhákom nemožné vypáčiť. A otec navrhol, aby sme vytvorili presnú zlatú kópiu toho kľúča. Vyskúšali sme to, zapasoval a dal mi ho na retiazku. Odvtedy ho nosím so sebou. Mám ho vyše dvadsať rokov. Po tej nehode som nevedel, prečo je tak dôležitý, a teraz to viem.“

Ema sa zatvárala smutne: „Takže moje srdce neodomkneš.“

„Na to jestvuje iný kľúč.“ a nesmelo som ju pobožkal na líce. Netrúfal som si zatiaľ na viac.

Očervenela.

S námahou mi pomohla dať dole retiazku a už som strčil kľúč dnu. Skriňa sa otvárala netradične: „Dvakrát doprava, zasunúť hlbšie, raz doľava, ešte hlbšie a raz doprava.“

Zvuk západky. Dívali sme sa na nádherné a neporušené poľovnícke zbrane, overaly a klobúky. Boli prekrásne, hoci ja poľovník nie som, pre starého otca mali obrovskú cenu. Za akýmsi drahým norkovým kožuchom, zrejme mojej starej mamy, bola jedna temer neviditeľná priehradka. Medzitým si nadšená Ema vzala jeden klobúk a dala si ho na hlavu. Vyzerala smiešne, lebo si vzala trochu väčší. Uvidel som to a vybral pre ňu zo zábavy nejaký krajší a menší. Tento jej sadol. Pravá poľovníčka. Tým jej lišiackym pózam nikdy neodolám. Ani v tomto klobúku. Z tej priehradky som vzal škatuľu. Otvoril som ju. Ema priam poskočila. Boli tu ešte menšie škatuľky a kožené puzdrá, temer všetky s nápisom MINOX. Vybral som jednu sivú a otvoril ju. Boli tam dve puzdrá. V jednom neoznačenom boli filmy, šnúrka na zavesenie kamery na krk a tá druhá bola tiež z tvrdého dreva s označením MINOX CLUB. Otvoril som ju. A už je tu na dennom svetle.

„Pozri.“

Ukázal som jej podlhovastú kameru v „rižskej“ modrej farbe.

„Krásny MINOX EC 8x11, vyrobený v roku 1988, toto je limitovaná edícia. Vyrobených bolo iba 111 kusov, veľmi cenný, myslím, že dnes by stál okolo 1200 eur, nepreháňam. V tejto je zase typ BL 8x11 z roku 1972, neveríš, ale tento typ

mal i nabíjateľnú baterku, len neviem, či je pôvodná, či nebola náhodou prerábaná. Tieto dve sú zase novšie EC z roku 1995, najmenšie modely. Ale tento je miláčik. Minox OEM Classic Collection Leica F. Vyzerá ako obyčajný fotoaparát, ale pozri, aký je maličký.“ Nastavila mi dľaň a položil som jej tento fotoaparát do nej. Na dĺžku bol presne taký, ako jej dľaň. Bola nadšená.

„Robila krásne fotografie. Preto je taká cenná. Väčšinu fotiek som robil s ňou. Škoda, že ale všetko zhorelo pri požiari nášho nového domu, kde bývam teraz. Už je to zopár rokov.“ Zosmutnela.

„Ale prvá fotka, ktorú s ňou urobím bude tvoja. Je tam čistý film.“

Šibalsky sa pozrela na mňa, potom sa s tou maličkou kamerkou začal hrať a bola unesená maličkou šošovkou vo vnútri objektívu. „Kedysi som bol mechanik a pozri sa, čo som vytvoril.“

Zjojkla.

„Tieto fotoaparáty nemali blesk?“

„Ale mali. Takýto. Len ti chcem ukázať, že raz sa mi presne takýto rozbil. Hneval som sa na seba, ale napokon, keď som sa pozrel na tie črepiny, tak som si získal nejaké ďalšie črepiny z iných fotoaparátov a s kamarátom optikom poskladali presnú funkčnú kópiu.“

Zmĺkol som a ukázal jej posledný kúsok mojej zbierky: puzdiečko o veľkosti možno decimeter. Prvý kožený čierny s akousi sponou navrchu a dve iné, podobné s guľôčkami, ktoré do seba pekne zapadnú, podobné vídať na starších puzdrách na okuliare, a ešte jeden krásny čierny so zipsom a ozdobnými guľôčkami na bežci: tri menšie a jedna väčšia: v tejto sa nachádza najväčší kúsok: Minox Riga. Veď na puzdre je zlatým písmom napísané VEF MINOX RIGA LATVIA.

„To znamená Valsts elektrotehniskā fabrika, Štátna elektrotechnická fabrika. Je z roku 1940. Nádherný kúsok. Mám ešte i túto smiešnu žltú škatuľku.“

Stálo na nej: 2 filmas, 100 exp. a v strednom čiernom zvislom pruhu bol emblém firmy. Do nej sa dávali dva deväťmilimetrové filmy.

„Toto ma vlastne naštartovalo, aby som začal zbierať tieto skvosty.“

Ema bola dlho ticho. Trocha jej toho všetkého bolo ľúto. Že som mal bohaté detstvo a že teraz mám... aspoň tieto veci.

„Život je taký, aký je. My sme herci a on je niekedy krutý režisér. Sama o tom niečo viem. Myslím, že si mal super detstvo. To moje až také nebolo.“

„Minulosť my už nezmeníme, hoci nás bude prenasledovať do konca života, ale povedzme si na rovinu: Nech to bolo, ako bolo, my sme tu dnes a máme možnosť niečo z minulosti predať len vymazať.“

A tú smiešnu kovovú škatuľku ešte z druhej svetovej vojny som jemne otvoril a bol tam len jediný film: s inkriminovanými negatívami!

„To si robíš...“

„Nerobím. Mám to tu. Päťdesiat kvalitných snímok tých trkvasov. V jednej tej škatuli je ešte zo päťdesiat prázdných filmov na všetky fotoaparáty, ale presne si pamätám, že som to dal sem.“

Ešte som to pohľadom proti svetlu z okna skontroloval. Je to ono.

„Mal som však ešte jeden pekný kúsok. Podobný, ako tá Leica, ale trochu väčší. S ním som robil tie fotky, ale oni mi ho asi vzali.“ Ale hneď, len čo som to dopovedal, mal som pocit, že počujem prichádzať nejaké auto. S pohľadom von oknom som zistil jednu nepeknú vec.

„Našli nás!“

Ale ako, doriti?!

Ema zbledla. Tipujem, že sa skôr bála o tú škatuľu, ako o seba. Vzal som ju a ukázal na Leicu, aby ju vzala. Ema vzala Leicu, ja film v škatuľke a ostatnú škatuľu som dal naspäť a narýchlo precízne zamkol.

„Ale kam teraz?“

Všimol som si, že vystúpili traja a jeden ostal pri aute.

Ema hneď vzala stoličku. Chytil som ju za ruku: „Blázniš?“

„Na ovalenie aspoň jedného bude stačiť.“

Rozmýšľal som len sekundu.

„Vezmi radšej toto,“ ukázal som do rohu, stála tam rovnaká stolička, avšak len s tromi nohami. Tá štvrtá vypadla. Ema teda vzala tú štvrtú nohu, ktorá ležala tesne vedľa stoličky.

„Len ho nezabi.“

Vošli dnu cez dvere. Ja som na zemi našiel akési plátno, že mu ho dáme na hlavu. Hneď vošiel jeden do dverí. Ema ho poriadne tresla, ani som mu nestihol na hlavu hodiť plátno, šmaril som ho na toho druhého. Zjačal možno na toho tretieho. Prvý už odpočíval na dlážke, zobudí sa, až keď bude po všetkom. Dostal sa z toho plátna, vyšiel na mňa s nožom. Ja neozbrojený. Rútil sa na mňa, najskôr ma minul, uhol som sa šikovne. Druhý raz sa už nemýlil a trafil ma do pleca. Podíval som sa naň.

„Za toto zaplatíš.“ Vyštartoval po mne, ja som len z celej sily dupol do podlahy tak, že sa stará, spráchnivená drevená podlaha v tomto mieste celkom roztrieštila, rýchlo som dal nohu preč a on sa zašuchotal až po pás dnu do nej. Kedysi tam bola pivnica. Pod jeho váhou sa zväčšila jama a temer do nej zhučal, držal sa podlahy, ale bol strašne nemotorný a ťažký, nevedel sa vyslobodiť a zapadol do pasce. Opatrne som opustil toto inkriminované miesto, lebo nebezpečne prašfalo a mohli sme i my zapadnúť. Ledva sme vyšli von a už sa na nás vyrútil i ten tretí s akýmsi páčidlom a mňa prekvapil veľmi silným buchnátom priamo do brucha. Vychádzali sme z dverí a očakával nás tam. Pred očami sa mi zahmlilo a padol som na zem ako podťatý. Ďalej si toho veľa nepamätám...

14. kapitola

Prebral som sa na moje veľké prekvapenie doma. Keď som vstal, všetko ma začalo bolieť ako po bitke s vlkom. S bolesťou som vstával, a keby som mal napísať všetky citoslovcia, ktoré som použil, z tohto príbehu by ste nemali nič. Nahmatal som si plece. Bolo oblepené. Čo to, dopekla? Snáď sa to dobre skončilo. Vstal som z pohovky, skôr by som mohol povedať, že ma z nej vystrelo.

„Ema? Ema, si tu?“

„Jasné,“ ozývala sa z kuchyne. Dobehol som tam. Skľúčene sedela pri stole pri čaji.

„Ty... ty si...“

„V hlave sa mi zapol záchranársky mód.“

Tomu neverím! Snáď sa nám podarilo zachrániť i ten film! Áno, je tu! Otvorená čierno-žltá kovová škatuľka s filmom. Asi si ich prezerala.

„To sa ti ako podarilo?“

„Ten chutný malý foťák má tvoj blesk. Keď ten idiot chcel ísť po mne, tak som naprázdno zacvakla s bleskom rovno jemu pred oči.“

Zasmial som sa.

„Snáď neoslepol.“

„Len som ho omráčila a dala som mu ranu tým páčidlom. Možno tam ešte leží doteraz.“

„Aby som sa ťa začal báť, ty bitkárka!“

„Priznám sa, že mám kurz sebaobrany.“

„No neprišiel by som na to. Fakt si Zina myslela, že ma potrebuješ?“

Zasmiala sa.

Precitol som: „Si pokladík.“

Vstala a podišla ku mne. Tak blízko pri sebe sme zatiaľ počas nášho spoločného dobrodružstva ešte neboli. Prvý raz som pociťoval akúsi silu, ktorá ma k nej neustále ťahala. Akoby sme nadväzovali akýsi mimotelový kontakt. Niečo, čo sa nepovie slovami, čo sa nimi ani neopíše. Už sme obaja mysleli na to isté, stále sa približovali a nechali unášať vášňou, keď tu nás vyrušil môj Samsung. Podskočil som, akoby som uvidel príšeru a zodvihol ho. Ema posmutnela.

„Prosím?“

„Tu Cisár.“

„Zdar, čo je kamarát?“

„Mám problém. Chytil som jedného z tých chlapíkov, čo ťa prenasledujú.“

„Si dobrý.“

„Vravel som ti to. Ale kámo, on ti je nejaký vyšinutý. Mám pocit, že sa zbláznil. Vieš čo, bol by som rád, keby si tu bol, lebo je čoraz nepokojnejší, a ak neprestane hysterčiť, prisámvačku do neho strelím jednu uspávačku na medveďa!“

„A máš takú?“

„Zoženiem.“

„Dobre, kde si?“

„No kde asi? Tam, kde sa koná všetko podstatné.“

Samozrejme, že ide o Paradíze.

„Jasne. A švihni si. Nemám na to celý deň.“

Skončil hovor.

„O čo ide?“

„Cisár chytil ďalšieho blázna, čo ma sledoval. Je v Paradíze. Možno bude mať asi i niečo o tvojom bývalom. A potom zjďeme k policajtom. Dáme im to a bude pokoj.“

„Ale neviem, či by to bolo najsprávnejšie. Myslíš, že o čo som sa pokúšala, keď som ťa zo Stropi viezla v aute? Len som prešla okolo policajtov a spoznala som dvoch chlapíkov od Kasparsa.“

„Ako je to možné? Tí sú snáď všade.“

„Bojím sa, že je v tom predsa len niečo viac.“

„A čo také?“

„Že sa spolčil s mafiou.“

To ani s kúskom humoru by som nepovedal.

„Nežartuj, moja.“

„To nežartujem. Teraz nie. Kto sa zapletie do mafie, vieš, čo ho čaká. Skôr, či neskôr.“

„Preboha, nie sme na Sicílii.“

„Bude to ešte horšie.“

„A čo si myslíš?“

„Teraz by to chcelo oboznámiť políciu, ale mimo mesta. Kde ich nepoznajú.“

„Musíme predsa do Paradíze.“

„Tak im zavolaj.“

Stál som tri sekundy ako socha.

„Ty si hlava,“ a uštedril som jej ďalší vrúcny bozk. Ema už nemohla skrývať rumenec.

Hneď som vzal telefón a zavolať rovno na policajnú stanicu. Eme som vravel: „Keď nemôže ísť Mohamed k hore, pôjde hora za Mohamedom.“

A netrvalo dlho a už sa mi ohlásili.

„Haló, tu je Ronalds Kiršs, Klusā iela 8, Daugavpils. Potrebujem menšiu pomoc.“

„O čo ide, prosím?“

„Mám isté fotografie, ktoré by vám boli veľmi prospešné. Ide o negatívy ľudí z organizácie istého Kasparsa Dūdeviņša.“

„Známa firma. Môžete sa zastaviť na akejkoľvek policajnej stanici v meste.“

„Práve o to ide. Z obavy o vlastnú bezpečnosť by som nerád riskoval ísť na políciu. Mohli by ste na mnou udanú adresu poslať príslušníkov policajného zboru, aby si tieto fotografie vyzdvihli.“

„Nemáme s tým problém. Len ako si overíme, že sa nejedná o planý poplach? Viete, že vám v takomto prípade hrozí i pobyt za mrežami.“

„Viem, o čom hovorím, sám som tieto fotky robil a sú predmetom záujmu tejto organizácie.“

„Potrebujete policajnú ochranu?“

„To nie. Len by som sa rád ubezpečil, že tento prípad dostane povolaná osoba a nie falošný vyšetrovateľ...“

Mne až teraz trklo, že môj dom bol napichnutý... Všetko, čo hovorím, už asi títo chlapi vedia. Oblial ma studený pot a začali sa mi triasť ruky. Zmĺkol som a chcel som skončiť hovor...

„Pán Kiršs, ste ešte tam?“

„S... som. Ja... som teraz zistil, že... že mi odpočúvali dom...“

„Nemajte obavu. Práve som dostal som spis, ktorý sa vzťahuje na vašu adresu. Čítam tu, že policajti vyčistili dom od všetkých mikrofónov z iniciatívy vašich susedov.“

„Vážne?“

„Je to tak. Takže vás už nikto neodpočúva. Riešime to ako prečin voči neznámemu páchatelovi.“

„Dobre, vďaka. Neviete, ako sa mi uľavilo.“ Bolo mi horúco, bol som ako v tlakovom hrnci.

„Pošleme vám dvoch príslušníkov zboru, ktorí sa vám budú legitimovať.“

Poďakoval som sa a skončil rozhovor. Ale musel som si hneď sadnúť do kresla. Bolo mi tak horúco, že som mal pocit, že sa mi z hlavy vyparí mozog. Nenapadlo ťa to, ty idiot, idiot, idiot! Len šťastie som teraz mal. Keby tu tie mikrofóny ostali, bol by som nahraný ako kvalitné CD so

šlágrami Dainisa Porgantsa. Ema to spozorovala. I jej odľahlo. Ja som v tom momente neprišiel na nič lepšie, ako si sypať popol na hlavu a spustil som monológ, ktorý šiel zo mňa ako cestoviny z strojčeka: „Ema, povedz mi, čo sa to so mnou deje? Zabúdam na triviálne veci, keď sme boli spolu v ohrození, tak to si bola skôr ty, čo to všetko vyriešila, a ešte si ma za nohu ťahala do auta, len aby sme odtiaľ zmizli. A vraj ja mám chrániť teba. Čo som za chlapa?“

Ema sa uškrnula. Vedela síce, že čosi na tom pravdy je, ale plne ma chápala: „Ronalds, ber sa s rezervou. Dlhú si bol na lôžku, nie si celkom pri sile a i hlava potrebuje čas, aby si odpočinula. Buď v pohode. Usmej sa. Možno príde okamih, kedy bude potreba zachrániť i mňa.“ žmurkla.

Ani nevedela v ten okamih, akú pravdu má. Cítil som sa dosť zle. Všetko síce vypálilo v pohode, ale cítil som, že som to dal s odretými ušami. Bez Emy by som to určite nedokázal. Vlastne, Ema to dala celkom sama. Priznám to, pohorel som ako chlap. A to ma štvalo.

Netrvalo dlho a ktosi zazvonil pri dverách. Šiel som ta. Cez priezor som zbadal policajtov, tak som im otvoril.

„Ronalds Kiršs?“

„Tak je. Poďte dnu prosím.“

Nechcel som ich zdržiavať. Len som im chcel dať ten film. Určite majú čosi na práci. „Sme od polície. Som Adam Raskins a toto je kolega Rudolfs Lāčavnieks.“

„Výborne.“ Ukázali mi preukazy.

„Vy určite máte ešte možnosť, ako vyvolať staré filmy, že je tak?“

„Iste. Všetko je zariadené. Koľko je to snímok?“

„Je to päťdesiat snímok, môžete si ich prezrieť aspoň cez svetlo.“

Podal som im tie snímky. Policajt Raskins si ich premeriaval cez okná v predsieni.

„Myslím, že toto naozaj zavarí týmto chlapíkom.“

„Veď vám vravím.“

„Ale pochopte, toto sa neututlá. Ak máte ich, ako sa povie „na krku“, tak sme vám k dispozícii, pán Kiršs.“

„Je to absolútne v poriadku. Myslím, že vám to nebude robiť problém vyhlásiť po nich pátranie. Pokiaľ viem, tak viacerí z nich mesto zatiaľ neopustili. Videl som potulovať sa v okolí.“

„Tým lepšie. Ďakujeme.“

Dal film kolegovi a už o necelú minútu ufujazdili na aute.

„A máme pokoj.“ zahlásila Ema.

Zase mi zazvonil telefón. Bol to Gusto.

„Tak kde si?“

„Už ako by som tam bol.“

„Idem s tebou,“ povedala Ema odniekiaľ z kúpeľne. Asi sa dávala dokopy po tej akcii. Má tam otvorený kufor s jej vecami, čo zamýšľa?

„Čo ti kvapká na karbid?“

„A čo by som tu robila? Predsa chcem vedieť, čo sa bude teraz diať.“

„To hej, ale čo ak by...“

„Čo?“

Nechcel som jej to povedať. Cítil by som sa úplne mizerne. Teraz viem, že som to mal povedať.

„Tak poď.“

Mal som však stále veľmi nepekný pocit, že sa niečo chystá. Že sa zmráka. Ale Eme som nič nevravel. Až teraz viem, že som ju do toho nemal ťahať. Vlastne, ona ma mala iba nasmerovať a ďalej to už nemala riešiť. Ale vlastne, už len to, že som k nej ten večer prišiel, som ju do toho zaplietol. Ale verím jej. Hoci mám zlý pocit, že mi klame, že mi klame Gusto, že mi klamú policajti... Počúvaš sa, ty vôbec? Áno, vravel som, že neviem, kto je so mnou a kto proti tebe, ale zase nerob si zbytočne nepriateľov zo všetkých! Hádám nie si v tom sám!

Otočil som sa a Ema práve vychádzala z kúpeľne. Takmer mi padla sánka. Na sebe má tmavomodré džínsy, tenké biele tričko v takmer neviditeľnej zelenej s pekným háčkoványm výstrihom v kosoštvorcovom štýle. Vlasý mala štýlové. Len na koncoch mierne kučeravé. A jej tvár stále ako obrázok. Ani by v podstate ten make-up nepotrebovala. Ale keď som sa lepšie zahľad, tak ho ani veľa nepoužila. V tej zelenej je úžasne šarmantná. (Zase slabý opis... ach...)

„Po... povieš... povieš mi, čo kuješ?“

„Páčim sa ti?“

Ježkove oči a ako! Pierko moje krásne!

„Si slnko môjho života.“

„Nepreháňaj!“

„Poďme, Pierko.“

„Prečo Pierko?“

K podniku Paradize sme sa dostali ani nie za päť minút. Otvoril som drevené dvere a vošli sme do príjemne osvetlenej, priestrannej miestnosti. Napočítal som asi štrnásť veľkých okrúhlych stolov z dubového dreva. Všade naokolo pobehovali čašníci, obsluhujúci hostí. Tých bolo ako maku. Ešteže sa v reštaurácii nemohlo fajčiť. Všade je kopec ľudí. Panovala tu výborná atmosféra, do nej hrala barová hudba a ľudia sa ticho rozprávali. Snáď tu nie je nejaká svadba?! Ale videl som, že niečo tu musí byť, možno nejaká oslava. Kdesi blízko mali stôl a na ňom bola torta. Možno narodeniny? Nie, potom by sme tu nemohli vstúpiť. Skôr podnikový slávnostný obed. Znie to zvláštne, ale po mojom dôkladnom pozorovaní som zistil, že to je pracovné stretnutie. Boli tam akísi Japonci a hovorilo sa tam anglicky a stále si podávali akési spisy a vo veľkom rokovali, kým im neprinesli obed. Netušili, že sa stanú svedkami najmasovejšej a najdivokejšej, najkrvavejšej bitky v dejinách... preháňam. Tak to začalo, ale priebeh bol viac než komický.

Zrazu strelba.

Všetci na zemi.

„Kiršs!!!“

To kto?

Ema bola vystrašená. Priplazil som sa k nej a spolu sme sa preplazili k stolu. Zbúral som ho a položil tak, aby sme mali krytie. Panebože, čo sa tu deje? Všetci prilepení na podlahe a je počuť kvílenie ľudí.

„Kiršs, vyjdi von, ty smrad!“

Ema sa pozrela na mňa vydesená snáď ešte viac.

Podnik už vyzeral akoby po ňom prešiel obrnený transportér. Stále pálili.

„Falošný Adam, čo chceš?!“ zakričal som na neho, akoby ma cez ten rachot malo byť počuť. Stále som nemal prehľad, odkiaľ strieľajú, pretože projektily sa odrážali z každej strany, mal som taký pocit.

Prestali. Zdá sa, že nikoho netrafili. Hovorím – amatéri!

Držal som Emu ako kliešť, lebo sa mi mykala a nechcel som, aby ju trafili.

„Tvoj krk!“

„Ale prečo tu a teraz? Je tu plno nevinných ľudí.“

Chvíľu váhal a potom nepripravený vyštekol: „Keď len dnes mi došli búchačky.“

Idiot vystavil kopu ľudí nebezpečenstvu. Letmo, kým nestrieľali, som si obzrel situáciu. Našťastie, nikto nebol ranený. Všetci ticho ležali bruchom dole a čakali vystresovaní, čo sa udeje.

„Sa počúvaš?“

„Došli mi dnes búchačky. Čo ako? Chcem ťa proste odbaviť.“ hlas mi znel akoby nebol pri zmysloch.

„A čo Gusto?“

„Prinútili sme ho, aby ti povedal tie kraviny do telefónu a tesne potom, čo ti zavola druhý raz, prišli hentí šikmookí.“

Len tak z toho nevyjdeme. Sú traja. Adam a ešte dvaja, obaja aspoň 300 kíľ, výraz majstrov sveta. Ale jedno poviem, že až toľko zbraní nemajú. Stáli dnu. Jeden pri dverách, druhý trochu bokom a Adam ani nie desať metrov odo mňa.

„Ak narátam do desať, tak vylezieš a pôjdeš s nami.“

Ema pomaly chytala záchvat. Vedel, som čo urobiť. Už mi toľko ráz šlo o krk, že už som nemal srdce v krku ako kedysi. Naraz som vstal, ako by ma vystrelilo. Ema ma dobre nezložila na zem, ako sa obľapala mojej ľavej nohy. Tí dvaja už-už chceli strieľať, ale Adam im dal pokyn, aby tak nerobili.

„Tak poď!“ dráždil som kobru bosou nohou.

Eme som naznačil pokrútením nohy a šeptom, aby ma vyzula. Diví sa.

„Tak a pokojne odtiaľ vylez a poď s nami.“

Ľavou rukou, ktorú spoza stola nevidel, som jej ukázal, aby mi dala tú botasku. Podala mi ju. A ja sa v tom momente zohol v chrbtici dozadu, čo pochopili, že niečo kujem, vo vzduchu som si prehodil botasku do pravej a hodil som ju priamo do Adama. No to by ste neverili! Rýchlo som sa schoval pod stôl. Strelci vôbec nereagovali. Na takú vzdialenosť by ma proste odbachli, o tom nieto pochýb. A začul som policajné sirény.

Oko mi padlo na akéhosi čašníka na zemi. Pošepkal mi: „Bežte vzad!“ Kryl som Emu a vyšli sme zadným vchodom. Adam ležal na dlážke. V ksichte mal vygravírovaný odtlačok mojej topánky. Tí dvaja sa napodiv, nerozbehli ku mne, ale k nemu.

„Šéfe, ste v poriadku?“ povedal jeden s výrazne ruským prízvukom. Druhý z nich sa ho pokúšal postaviť, ale Adam neudržal balans a preklopil sa priamo na toho ozrutného Rusa. Odvrkol mu, aby sa o neho nestaral a rozbehol sa za nami. Vo dverách núdzového východu sa zháčil a ešte raz pozrel do miestnosti. S karhavým pohľadom pozrel na tých dvoch: „Vy debili, hneď za mnou!“ V podniku bol už pokoj.

„Budem mať krásnu špinavú ponožku.“ zahlásil som, keď sme unikali, akoby na tom teraz fakt záležalo. Ema ani nemukla. Bola šokovaná a bežala tak rýchlo, že by jej v rýchlosti nestačil ani vystrelený šašo z kanónu v manéži. Bežali sme celkom iným smerom, ako je môj dom, ešte si ho zase ohrozím! Behom sme zahli na Valkas iela a keď sme

zistili, že už idú za nami, Ema zahla na Bauskas iela do prvého činžiaku. Ale nepodarilo sa jej otvoriť dvere. Tlačila do nich, čo to dalo, ale dvere nepovolili.

„Máme problém, Houston!“

„Čo teraz, Pierko?“ ironicky som poznamenal.

„Už sú nám za výfukom!“ Zahrešila. „No, čo budeš teraz robiť, há!“

„Pokoj, Pierko.“

A vytasil som šperhák.

„Zamestnaný som bol ako zámočník a tak trochu viem, ako fungujú zámky.“

„Veď ty si celkom ako nejaký zlodej. Potajme fotíš ľudí, po vreckách nosíš šperháky a botasku hodíš jednému do tváre a možno si mal pri tom zatvorené oči! A ešte po nás strieľali!“

„Ja som vážne zámočník,“ pozrel som na ňu ako pes, žiadajúci svojho pána o vychádzku. Za desať sekúnd som to mal. Nie tak rýchlo, aby si nás nevšimli. „To si vybrala dobrú budovu, aby som ešte šliapal po schodoch!“

Išla rýchlejšie, lebo bola obutá, ja som bežal, čo to dalo, ale mal som problémy udržať balans. A tak, ak by tento príbeh bol sfilmovaný a hral by ma výborný herec, tak by ste videli, ako som šiel. Ako idiot na klzisku bez jednej korčule. Pomaly nás dobiehali. Už sme boli na najvyššom poschodí. Ema zastavila. Hore na strechu viedol rebrík a tam zamknuté padajúce dvere staré ako republika so starými, hrdzavými zámkami.

„Nestihneš už ich vyšperhávať.“

Ja som medzitým na niektorých zvedavcov, ktorí vyšli z vchodu, aby sa poďívali, čo za kovbojka sa to deje v ich paneláku, ukazoval, aby zatvorili dvere za sebou.

„Čo teraz?“ Ema bola nabrúsená a vyšla na rebrík a silno búšila do dverí plecom a jasne, že jej nešli.

„Zlez.“

Ema sa dívala za seba. Už len jedno poschodie a sú rovno pri nás!

„Švihaj. Davai.“

Bolo to jednoduché. Chabý zámok. Vyšli sme von a presne pred nimi sme ich zabuchli. Fú, nateraz sme im ušli. Hádám im tie dvere nepôjdu otvoriť. Myslel som zle. Zámok bol ozaj chabý a oni ho tiež otvorili.

Konfrontácia.

„Aha, Ema!“

Ema lapala komplexy a hneď sa schovala za mňa.

„Kiršs, vieš, že toto nemuselo dopadnúť takto. Tuto Surco ti napraví účes. A Eme tiež.“

Ema sa doslova triasla. Moja, neboj sa! Čo to do nej vošlo? Doteraz bola úplne statočná, ale teraz by najradšej zaliezla kamsi, lenže kde na streche? Tak za mňa. Východisko nebolo kam.

„Bodaj by ti deti do desať počítať nevedeli!“

„Ou, niekto sa tu hnevá.“

„Ema, pokoj,“ chlácholil som ju.

„Daj tie filmy.“

Robil som blba: „Aké?“

„Nerob zo mňa idiota. Bavili sme sa o tom vtedy, keď si ma nechal v tom lese.“

„Kto tam chcel nechať koho?“

„Vtedy si bol šikovný a ušiel si. Teraz neujdeš. Povieš nám, kde máš tie filmy a potom ťa odstránime a Emu tiež.“

„Bodaj by ťa chromé lienky dokopali!!“

Ema ďalej perlila. Skrčená za mnou mi znova chytila teraz pre zmeu pravačku a dobre, že mi ešte ňou prúdila krv, tak mi ju stlačila. Už sme stáli temer na kraji, ako sa oni približovali. Potom sa stalo, čo nečakal nikto. Ema ma pustila, zrazu prudko vstala, všetkých nás to prekvapilo, Surco až pustil pištoľ na zem a bol zmätený, nevedel, či ju má zdvihnúť. Ema sa len na sekundu poďívala na všetkých a potom pohľad nasmerovala kamsi do diaľky. Nevedel som, čo zamýšľa, no stačil jeden krok dopredu a tušil som to. Zrazu sa rozbehla zoči-voči prázdnemu priestoru pod nami. Jednoducho to buď chcela skončiť alebo chcela proste ujsť. Ale kam? Sme na streche, možno dvadsať metrov nad zemou. Šibe jej? Oblial ma pot, len čo som to videl. Chlapi ostali prekvapení, stáli, akoby im prihorela omáčka na špagety a len sa dívali, ako ja so smrťou v očiach som skočil po Eme. Rozbehol som sa za ňou, našťastie som bol rýchlejší a trochu surovo som ju odhodil smerom späť, ale vedel som, že toto nemusí dopadnúť dobre. Na bosej nohe mi šmyklo a temer som pustil do nohavíc, keď som na zlomok sekundy mal jednu nohu už mimo strechy. Boli sme už na kraji. Ona sa postavila a znovu chcela prelomiť moju bariéru, ale už som ju držal.

„Tak kde je film? Skončme túto šou, i tak sa nezachránite. Nevie, čo tu nacvičujete.“ Už som bol dosť vystrašený. Najmä z Emy. Niečo mi tajila doteraz. Snažila sa mi vymaniť z môjho zovretia, ale jej sila akosi nestačila teraz. Minule hentých sama dala, inak by mi už určite vylepila, teraz sa však motala ako ryba na suchu.

Surco nadhodil: „Azda tie filmy máš ty, Popoluška, nedoniesol ti princ črievičku?“

Rozrehotali sa. Mamľasi. Nemám botasku no.

Nedbali na Emu.

„Tak bude to, ty nagélovaný pajác?“

„Pajác možno som, ale moje vlasy gél ešte nevideli.“ snažil som sa uvoľniť. Ema trochu povolila.

„Kde sú filmy?!“

„Na bezpečnom mieste, kde ich nedostanete.“

„A píš si, že ich dostaneme.“

„No len, poď, zastrel ma Adam, v lese ti to nevyšlo, tak teraz máš šancu.“

„Vieš, že mi musíš najprv povedať, kde sú.“

Dlhá chvíľa napätia. Možno sme tam stáli niečo vyše minúty, ale moje podvedomie mi hovorilo, že sme tam ešte dlhšie. Kto z koho. Surco nevydržal a vyštartoval po mne, keď tu Ema zase zaperlila: „Bodaj by ťa gumená Anča podviedla!!!“

To sme teraz vybuchli všetci, ktorí rozumeli, pravda, okrem toho Rusa. Asi nepochopil. Ema mala asi nejakú zvláštnu a veľmi nebezpečnú reakciu na prílišný stres. Ďalšia situácia, volajúca po tom, aby nás všetkých zavreli do blázinca. V zlomku sekundy som si zase predstavil, že som nejakej nepodarenej paródii.

Adam sa tiež smial, ale potom hneď stuhol a vrazil: „Tak kde máš tie filmy?“ a odistil poistku na zbrani. Na rozdiel do

Surca svoju pištoľ držal pevne v ruke. Blížili sa k nám. No čo som mal robiť? Tí traja sa blížili.

„Bodaj by ti vták ku zadku prirástol!!!!“

To sme už nevydržali sa rehotali sme sa všetci. Adam a ten druhý šli do kolien, ja som sa uškŕňal ako opitý mesiac na hnoji. Surco stál ako skala a díval sa na nás, či nám všetkým pekne nehrabe. Ema len stála, triasla sa, bola mimo. Pre istotu som ju znova chytil.

Zrazu začujem zahvízdanie. „Moment,“ prerušil som prúd smiechu hentých a letmo som sa pozrel dole, stále som Emu nepúšťal. Toto je už fakt na hlavu. Keby toto niekto sfilmoval, pomyslel by si, čo za idiotskú situáciu ten režisér vymyslel. Temer som spadol z kolien. Priamo pod nami stál nákladiak a bol plný akýchsi, ja neviem, perín, alebo plachiet, alebo čo to bolo, bola toho plná korba. Náhoda? Desiatka ľudí to celé zhrozená sledovala a akýsi postarší chlapík na nás hvízda a ukazuje, aby sme skočili. Šialenec. Trdlo. Zo šiesteho poschodia na pomerne malú plochu nákladiaku. To som ešte mal všetkých piatich pokope. Ale kto by snáď mal v tejto situácii? Mieria na vás traja rehotajúci sa zúrivci, cítite, že život vedľa stojacej dievčiny stojí na vlásku a ktosi vám dole dáva možnosť, ako skončiť život inak ako hore na streche v konfrontácii so strelnými zbraňami. Možno skončíme rozpláštení na asfaltke a budú nás odtiaľ zoškrabávať, ale hodilo sa mi to a čím viac som sa tam pozeral, tým som mal viac odvahy. To „čím viac“ som myslel tri sekundové pohľady s prerušením. Ešte som si stihol všimnúť, že Adam na mňa pozrel ako nahnevaný Schumacher po nehode s Coulthardom v Spa v deväťdesiatom ôsmom. Pri ďalšom pohľade dole som videl, že teraz nastala tá šanca, pretože chlapík nastupoval do nákladiaku. Zrejme nechcel dať možnosť tým trom. Ale čo bolo ešte lepšie, už dole stáli ľudia, držiaci plachty na stlmenie nášho pádu. Jeden nám ukázal ešte pohybom, že pod plachtou je ešte niečo mäkké, asi si uvedomili, že na nákladiak neskočíme, tak to roztiahli von a náramne nám zväčšili pristávaciu plochu.

Pozrel som na Adama jasnozrivým okom: „Adam, ideš si so mnou vybaviť náhrobný kameň?“ ironicky som poznamenal na neho, bolo mi jedno, že sa tam nevolá. Prestali sa rehotať. Ema bola v agónii, nevnímala. Vzal som ju na ruky. Chudina, i taký neprítomný pohľad mala v očiach. A teraz naozaj, bez váhania...

Skočil som zo strechy, pričom som nepúšťal Emu z náručia a ešte mi i tak vyšlo, že padla na mňa. Padli sme na mäkké. Všetko sadlo do seba ako zadok na nočník. Ľudia nám pomohli z plachiet a vyzerali napätí ako struny, ale zároveň boli dojatí. V rýchlosti som im poďakoval za záchranu života, jeden postarší, no celkom svieži pán ma chlapácky pobúchal po ramene so slovami, že on by neskočil, ani keby čo bolo. Vodič na nás mávol a ukázal, aby sme vyšli na korbu. Ja som vyšiel prvý, som predsa nejaký chlap a Emu som vytiahol zo síl, ktoré som vzal ani neviem odkiaľ, lebo o sekundu, len čo som sa uistil, že je Ema nalodená, som sa zvalil na mäkké podušky v korbe a cítil som, ako sa mi adrenalín odplavuje z tela.

Ledva sme ležali zo päť sekúnd, už neznámy v nákladiaku vyštartoval. Nechali sme tých troch amatérov nadávať na streche. Chvíľu sme ležali na záchrannej plachte, všetok adrenalín spláchol skok. Až neskôr, už v pohybe, som vlastne prišiel na to, že to bola dosť divoká vec, čo sme urobili. Kedy a kde by ma napadla podobná vec? A inak, kto

je ten agent záchranca? Najprv treba akosi prebudiť Emu. Bola akoby v inom svete. Prihovárал som sa jej. Stále sa pozerala inam, bola vážne ako bábika, myslím teraz na to, že oči jej smerovali dopredu a nepohybovali sa. Zamával som jej pred očami rukou. Žmurkla. Ách, je fajn. Už som sa chcel oddialiť, keď zrazu: prásk!

„Au, Ema, čo robíš?“

„Sa pýtam ja. Čo si chcel urobiť?“

Divil som sa ako vidiečan v meste.

„Však nič.“

„Nechutný si, vieš o tom?“

„Pierko, ty si nič nepamätáš?“

„A čo ako?“

„Ako nás prepadli v bare a potom ako sme unikali tým trom?“

Uvažovala.

„Nie. A čo tu potom robíme na nejakých plachtách a my... my niekam ideme?“ nevyzeralo to, ako by si zo mňa strieľala.

„Nejako si sa zasekla, nevnímala si nič. Zoskočili sme dole z toho domu do mäkkého a potom som ťa nalodil do tohto nákladiaku.“

Skamenela.

Potom mi vylepila znovu.

„Nevymýšľaj si!“

S Emou teda asi niečo nie je v poriadku. Žeby sa v strese dokázala doslova vypnúť a naozaj nevnímať celkom nič?

„Áu, Ema, čo si jak...?“

„Ty si vymýšľaš. A kam vlastne ideme? A s kým?“

„Neviem.“

„Ešte k tomu ani nevieš s kým ideme?“

„Neviem, stáli sme hen na streche a šofér toho nákladiaku mával rukami, žeby sme skočili dole. Odnekaľ dal dokopy ľudí, ktorý nám držali plachtu ako hasiči a proste sme skočili.“

Už mi chcela vylepiť znovu, ale teraz som jej ruku zachytil, už som to očakával.

Vylepila mi ľavou rukou.

„Ty si ma takto vystavil nebezpečenstvu? Bez opýtania si ma vzal a len tak si skočil dole do cudzieho nákladiaku.“

„Však si sama chcela skočiť.“

„Hej, a to ti má kto uveriť?“

„Fajn, máš pravdu, už sa s tebou nebudem baviť, ty ma len biješ.“

„Pardon.“ chutne sa usmiala. „Ale i tak neverím, že si skočil i so mnou tu dole.“

„Však to nebude nič tak hrozné, chlapík vystúpi z auta, predstaví sa a poďakujeme sa mu za záchranu.“

Šli sme ďalej.

Nedalo mi.

„Ty si vážne nič nepamätáš?“

„Počkaj, spomenula som si, ako sme bežali a mne nešli otvoriť dvere, bežali sme i v tom paneláku a vyšli na strechu.“

„A potom? Pamätáš si na tvoje nadávky?“

Začudovane nadvihla obočie: „Prečo?“

„Zvláštne si nadávala na tých troch. Sme sa išli popučiť od smiechu.“

Ema si veľmi hlboko vzdychla. „Dúfala som, že sa mi to už nestane.“

„Čo ako?“

„Som taká pacifistka no. Na tom výcviku sebaobrany sme preberali i obranu voči strelnými zbraňami. A raz sa stalo, že sme si raz mali vo dvojiciach precvičiť, ako útočníkovi vykpnúť zbraň z ruky. Nemala som dvojicu, tak som cvičila s vyučujúcim. On bol ale mierne zábudlivý, alebo na hlavu, ale predstav si, on ju mal nabitú a nechtiac vystrelil. Guľka ma minula o centimeter vraj iba. No bol to šok. Vyučujúci vraj potom sám odstúpil, lebo nezniesol, že si temer zastrelil žiačku. Vraj, že už vtedy som sa zo šoku zasekla a nepamätám si, ako vraj kľáčal na kolenách pri mne a horlivo sa ospravedlňoval. Neskôr som s tým bola i za cvokárom, ale myslíš, že ten niečo vyriešil? Tak odvtedy bojujem len s neletálnymi zbraňami. Ako s tou baterkou.“

Mrazilo ma.

„Musím teda na teba dávať veľký pozor.“

„To musíš. Keď je to o tých železných monštrách, čo boli vytvorené, aby ničili a zabíjali, tak to sa len zaseknem a dám ruku do ohňa, že by som neurobila nič. Celkom nič. Len by som ostala stáť...“

„To nie,“ skočil som jej do reči. „Snažíš sa ujsť.“

„Fakt?“

„Veď si sa rozbehla, ako by si chcela ujsť, ale sme stáli na streche.“

„A ty si ma zachránil?“

„To si píš. Ale ty si to nepamätáš.“, usmial som sa. „A niečo proti tomu robíš?“

„Zatiaľ nič nepomohlo. Mňa skrotíš jedine tak, že mi mieriš búchačkou na hlavu.“

„Dobré vedieť, keď ťa budem chcieť tak, ako teraz.“

Trošku sa zháčila, no odpoveď vysypala z rukáva: „Tomu ver, že všetko, čo so mnou potom urobíš, si nebudem pamätať, takže si to uži.“

„Si smiešna, Pierko. Veď vieš, že by som ani vo sne na teba nikdy nemieril zbraňou. Nekad, nikdy. Ani vtedy, keby si ma nebodaj zradila.“

To znelo ako vyznanie lásky s nádychom nebezpečna.

„Aký romantik si zrazu.“

Chlapík zastavil kdesi dosť ďaleko od mesta. Odopol som nákladnú časť, ale akosi sme boli blízko a asi sme sa posadili na tenšiu časť tej obludnej plachty a tak sme sa vykydli priamo na pieskom vysypanú cestu spolu s časťou plachty. Vyzerali sme ako kanoisti na divokej vode pri prekonávaní prekážky. Obaja sme sa vymotali z deky, mňa ešte zozadu knokautoval akýsi pružinový matrac. Eme som ešte musel pomôcť, lebo sa jej tam zamotala noha. Po troche „tancovania“ ma Ema zase prekvapila ďalším zauchom. Už som bol ale nazlostený, šúchal som si líce a opýtal sa Emy: „To... toto bolo zase za čo?“

A Ema poznamenala len tak od pol pleca: „To, že sa ponáhľáš s odopínaním nákladného priestoru ťa neospravedlňuje robiť hlúposti.“

„Akú hlúposť som urobil?“

„No trikrát hádaj.“

„No čo?“

„Tvoja ruka.“

Pozrel som si na ruku. Istil som Emu, aby nespádla, keď sa snažila vyslobodiť z tej plachty. No a ruka pristála na jej poprsí.

„Hups, prepáč.“ dal som si ju vedľa tela.

A konečne sme mohli spoznať chlapíka, čo nás zachránil: Či mi veríte, či nie, stál predou mnou Maiolds Zibers! Presne tak, ten známy spevák! Za tie roky sa príliš nezmenil. Má stále takisto žiariacu oválnu opálenú tvár, na nej mu svietia zelené oči, husté čierne obočie a udržiavané fúzy. A že ani za tie roky ani nenabral šediny. Ho, hó, on a šediny? Kdeže! Stále má upravené husté vlasy, ako predtým, ani si ich neskrátil, stále sú dlhé, no nepadajú mu až na plecia. Tento človek sa stále dôkladne staral o svoj zovňajšok, vlasy nevynímajúc. I tie frizúry, čo vystriedal! Dnes staval na čierny chodník a ostatok si zafarbil na blond. Prsto extravagantná osôbka, stále svojim zovňajškom žiariaca. A je vskutku zaujímavé, že takú istú košeľu mal i na koncerte v Liepāji pred asi zhruba pätnástimi rokmi. Možno nová, ale je to tá istá biela košeľa s červenými pásikmi, najviac sýtymi pri golieri, ten je rozopnutý. To je jeho.

„Majster Zibers?!“

„Aký že majster? Pre vás som len Majo.“ Potriasol sme si ruky ako starí priatelia. Ako gavalier a večný playboy pobozkal Eme ruku a predstavil sa. „Je mi cťou poznať vás oboch.“

„To skôr nám je cťou vás čo i len vidieť.“

„Nepreháňajte, prosím vás, pripadám si až veľmi dôležito.“

„Tak, ako že ste nás zachránili?“

„Môžete tušiť, že mal som s nimi tiež problémy. Vydierali ma. Ale tá záchrana bola trošku náhoda. Poďte, pohovárime sa na mojej chate. Pozývam vás. A prosím, tykajte mi. Dodáva mi to pocit, že som mladší.“

A vážne, boli sme pomerne ďaleko od mesta. Vyzeralo to skôr ako nejaké menšie hospodárstvo. Pred nami bola jednoduchá chata, ale trošku odrážajúca vyšší životný štandard bývajúceho. Vpredu mal oku lahodiacu záhradu s tulipánmi a záhonmi kvetov, vpravo pestoval na menšom poličku obilie. Vzadu bolo vidieť maštal' s kravami, kozami a tiež i celkom slušný výbeh pre kone.

„Slušné auto.“

„Vytiahne 150. Prevodovka chrapčí, rádio nefunguje, a keď chcem naštartovať, musím do tej kraksne zozadu z celej sily kopnúť,“ vždy bol takto otvorený ako vidiecky buran. No so spôsobmi. Dnes určite obchodník.

„Ja, že niekto do vás búral.“

„To hovorí veľa ľudí. Poťahy sú zničené a ako prevodovú páku mám palicu z vysávača. Ale mám to auto rád. Dostal sa s ním až do Las Vegas.“

„Bolí ste vo Vegas?“

„Len jeden deň. Potom ma kvôli tomu autu vyhodili z herne. A že či je to auto slušné.“

„Čo robíte v Daugavpils?“

„Oddychujem.“

„Ste tu sám?“

„Iste a najmä inkognito.“

„Prečo?“

„Oddych je čosi, čo sa nedá nahradiť. Oddych od rodiny, od roboty a podniku. Ale čo to táram, máme manželskú krízu. V

poslednom čase sme na seba mali príšerne málo času a to sa nepekne odrazilo na rodine: zabúdam na narodeniny mojich detí, na výročie sobáša a tiež sa nevenujem žene. Proste maličkosti, ktoré dotvárajú celok.“

„A riešite to takto?“

„Tykáme si, slečna Ema.“

„Pardon,“ nežne sa usmiala.

„Ja viem, že to nie je najlepšie riešenie,“ vošli sme dnu. Drevenica bola jednoduchá. Žiadne zbytočnosti, skôr si spevák potrpel na kultúru. Mal tu krásne keramické taniere, drevené lyžice a vidiecky koberec. Na bohatého človeka až príliš jednoduchý život. Predsa, nebýval tu, iba prebýval.

„Viete, ako to chodí. Človek si prizná chybu a potrebuje čas na to, aby prehodnotil svoj život. Životné hodnoty. Viete, zasekli sme sa v rutine. Potrebujem hlavne už menej pracovať ako kedysi.“

„To zaiste. Ale ty by si už mal menej pracovať, predsa už roky nespievaš.“

„Ale som ešte producent a skladám hudbu pre moju hudobnú skupinu.“

„Aha.“

„Pamätám si na vaše koncerty. Ešte si v kontakte so Vilkalnišom?“

„Som, ale už sa vídame čoraz menej, dal sa na dostihy, blázon.“

„Mal som asi sedem a vaše hity som takmer hltal.“

„Ale za hranice sa to nepredalo.“

„To nevádi, ale určite si bol dobrý.“

„Teraz robím aj pre charitu. Tie matrace, podušky a všakovaké hračky posielam do Afriky. A mám i nejaký iný biznis, mám toho vždy na práci veľa.“

„Fíha.“

„No a idem si tak pomaly autom mestom, matrace a plachty naložené a vidím, že okolo jedného paneláku je akosi veľa ľudí a každý ukazuje prstom hore. Keď som si vás všimol, hneď som auto pristavil bližšie.“

„To nikto nevolal políciu, hasičov?“

„Čoby, veď ich bolo plné mesto. Ale kým by voľačo vymysleli, čo ja viem. Možno ešte len teraz zízajú na strechu a škrabú sa na hlavách. Tak mi napadlo, že by to predsa len bolo šialené, aby ste skočili rovno na korbu a tak som hneď zamestnal ľudí dole, nech vás zachytia. Ani neviem, čo ma to vôbec napadlo. Asi odkedy robím pre charitu, som nejako zmäkol. Alebo mi chýbalo dobrodružstvo?“

Zrazu zvonka prišiel akýsi chlapík. Mal montérky, baganče a biele tielko. Kvapkalo z neho ako v ringu a v ruke mal vedro. Typický pohľad na domáceho hospodára.

„Koho nám to červy nesú?“

„Červy?“

Majo poznamenal: „Má problémy s rečou.“

Predstavil nás mladému Zemgusovi a povedal mu aby trochu ostal. Pristal. Zemgus nám hneď začal vykladať, ako Mairoldsa prinútilo ísť sem a poveriť ho zaobstaraním hospodárstva, kým tu nebude.

„Jedného dňa som pil kravu bez kofeínu, keď, tu prišiel nejaký reaktor od novín a... a hovoril mi, že či viem, že farmu kúpil tuto Mairolds. Poslal som ho k červom, ale potom tento

kovboj fakt prišiel a hovorí, že on mi len príde pomôcť, vynoví mi to tu, ak sa stane podielový majetník. Pristal som, lebo som vedel, že je hospodárstvo už dávno vyruinované a pri vyhladkovom lete Mairoldovým vrtuľníkom, čo potom musel predať, mi ukázal, že i zväčší plochu.“

„Ja som to potreboval. Vymenili sme tu temer všetko.“

„Je tu krásne. Ako u mňa doma.“

Prišiel druhý páno. Starší možno o dvadsať rokov odo mňa. Tiež podobného výzoru ako Zemgus, ibaže tento bol čosi širší v páse. Predstavili sme sa. Volal sa Kristers a hneď sme vedeli, že spolu so Zemgusom tvoria komickú dvojicu.

„Zemgus, pamätaj si, že nikdy nehovor hop, kým sa nepozrieš, do čoho si stúpil...“

„Prečo? Som zasvinený?“

„A ako.“

„U všetkých červov.“

Kristers sa veľmi nezdržal, len sa pozdravil a šiel späť k ošípaným a zavolať si späť kolegu.

„A zahynuli myši od toho jedu, ktorý som minule kúpil?“

„Nezahynuli, ale tak fajn z toho stučneli, že sa nevmetili do diery a mačka ich požrala...“

„Fajn, o problém menej.“

Títo chlapi sú asi šibnutí!

„Kde máme to nové krmivo? Ešte nemám šrot hotový.“

„Vložil som to do svine.“

„Tak ho vyber z tej skrine.“

Zemgus vybral krmivo a šiel preč.

„Rozumejú si. Už vie, čo myslí.“

„Sú to možno nevzdelaní a jednoduchí ľudia, no veľmi priateľskí a v hospodárstve sa teda vyznajú, len čo je pravda. Podáš mi tú bundu? Je na tvojej stoličke. Už je neskoro a začína mi byť zima.“

Vôbec si som tú bundu nevšímol. Bola rozvalená na operadle stoličky, na ktorej som sedel. Jeho obľúbená bielo-čierna s nórsnym vzorom. Tak tú poznám tiež z toho koncertu. Ten chlap je trocha zvláštny!

„My sme na vojnovej nohe s Kasparom už dlho. Nás nevydieral, nemal prečo. Ale ja som urobil zopár fotiek, kde som ich nachytal pri preberaní výpalného a úplatkov.“

Majo si ťažko odľúkol.

„Z toho tie problémy.“

„Zaiste.“

„Bol som v obchode a práve som kládol do košíka, myslím mlieko pre moju mačku, keď ma obstáli a pýtali sa na moju novú pobočku hudobní v Daugavpils.“

„Aha, ostatok už viem. Ponúkali ochranu. Ako SBS.“

„Takže ďalej už viete.“

15. kapitola

Mairolds už spal. Zemgus a Kristers sa tiež kamsi vytratil. Zrejme spia tiež. My sme boli ubolení a nevládni po divokom dni, ale len sme sedeli osamote pri ohni. Opekali sme si totiž špekáčiky a hentí traja zjedli ako za deviatich. Predsa domáci si ich viac zaslúžili. Drú tu celý deň. Nie sú tu

niekde na poli, kde praží slnko, ale kde zase veľmi fúka, a takto ošľahaných vetrom tiež veľmi nemôže neustále baviť večné pendlovanie po hospodárstve niekedy v nepríjemnom vetre a daždi. Nám ostali len štyri, tak som Eme nechal tri a ja si dal len jednu. Aj tak ich nezjedla.

Bolo už neskoro. Počuli sme cvrčky. Obloha bola plná hviezd. Ale veľmi ma nelákalo praktizovať uranoskópiu s Emou. Ja som bol rád, že ju mám pri sebe. Zamyslená sa hrala s ražňom a kreslila si čosi do hlíny. Bol som hladný ako vlk a z toku jej myšlienok ju prebral zvuk môjho žalúdka.

„Veľa ti nezvýšilo.“

„Čoho?“

„Špekáčikov. Vezmi si moje.“

„Ďakujem, dám si. Zemgus mi ukazoval králiky, bolo zaujímavé sledovať, ako ich chytá.“

„Špecialisti sú tí dvaja.“

„Mne Kristers vravel - A pamätaj si, Ronalds: Dobre sa obesiť, to vylučuje možnosť zle sa oženiť... - neviem, kde na tie jeho múdrosti chodí.“

„Ktovie, čo si o nás pomyslel.“

„Prečo?“

„Či si nemyslel...“

„Neblázni.“

„Prečo?“

„Azda si myslel, že si moja...?“

„To neviem, čo si myslel.“

Bola zamyslená. A trochu smutná. Niečo ju trápilo.

„Pierko, dnes nie si vo svojej koži.“

Podívala sa na mňa s takým smutným výrazom, že som mal pocit, že sa rozplače.

„Vieš, desí ma fakt, že ten film je odovzdaný, ale čo teraz? Možno im je polícia v päťách, ale oni môžu byť v päťách nám. Práve teraz!“

„Prečo takto hovoríš? Kaspars je predsa vo väzení a jeho ľudia nám nič neurobia.“

„Nie, Ronalds, ide o to, že sme mali šťastie. Nie raz a nebolo ho málo. Možno sme si ho už všetko vyčerpali.“

„I tak by som nechcel byť v ich koži po dnešku. Ozbrojený prepád tu v Lotyšsku? Už budú na všetkých stranách denníkov. Alebo ty si myslíš, že pôjdu po nás? Len by sa prezradili. Či nás unesú, alebo ktovie, čo nám urobia, len by to im priťažilo.“

„Nepáči sa mi, ako hovoríš.“

„Musíme rátať so všetkým možným.“

„Ale nerada to počúvam.“

„Vieš, všetko sme zvládli, lebo sme spolupracovali. Keď išlo o film, išlo skôr o moju bezpečnosť a ty si to vyriešila ako bohyňa. Teraz už film nechaj filmom. Ten už len rozduchal to všetko, čo sa začalo keď si spoznala Kasparsa.“

Zháčila sa.

„Nechceš mi to teraz vyčítať, že nie?! Že som to začala ja.“

„Začal to Kaspars, to je jasné. Skôr či neskôr, dôjde na psa mráz. Predsa srdcu nevyhovieš.“

Vzdychla si. „Vlastne máš pravdu, celé som to začala ja.“

„To si nepripúšťaj. Predsa si chcela pokojný život a on sa začal divne správať, a tak si chcela vedieť prečo. Veď vo vzťahu by sme si mali byť otvorení.“ Trochu som zapáral.

Bola ticho.

Nevedel som, čo teraz.

Pritiahol som sa k nej a nasmelo ju objal.

Nebránila sa, ani mi nevylepila.

„Bude dobre, Ema. Už sa teším, kedy ťa znova uvidím takú bláznivú, ako som ťa videl v Rige.“

Ráno ma budí Ema plná energie.

„Vstávaj, Ronalds! Nechceš pomôcť chlapom s kosením?“

„Ty čudo. Nechaj ma spať predsa, neblázni!“

Ale napokon vyhrala. Rukami vošla pod paplón a začala ma štekliť po bosých nohách. Jej hebkými, ale studenými rukami.

„Vyšla si z mrazničky, Pierko?“

„Vonku fúka, akoby niekoho obesili.“

„A mám ísť kosiť? Všetko nakosené mi odfúkne.“

„Vymýšľaš.“

Napokon som predsa len vstal a nechotne som pristal i na jej ďalšiu požiadavku, aby som zašiel s ňou do najbližších potravín. Boli to maličké potraviny, samoobsluha. Bežne sem chodil i Majo a všetci vedeli o ňom. A to, že včera je naozaj včera som sa mohol presvedčiť na vlastné oči i uši. Ema bola zase bláznivá. Celú cestu čosi tárala a nechodila, ona priam skákala vedľa mňa. Zase bola neposedná a stále zapárala. Dnes som ale vstal hore zadnou časťou môjho tela, tak som jej narážky bral s nadhľadom. Vošli sme do potravín. A hneď ju tetka za pultom napomenula:

„Slečna, košík!“

„Vari hryziem?“

Vzal som teda košík ja. Pritom som tej tetke ukázal gesto, čo malo v preklade znamenať, že tej mojej spoločníčke trochu šibká a ja o tom čosi už viem. Chápavo prikývla. Ema vzala len to najnutnejšie, chlieb, maslo, vajíčka, mlieko, jačmenné krúpy a potom tam dala ešte niečo, čo som nestihol ani zaregistrovať, lebo už bola pri pokladni a čakala, kým vyložím tovar. Zaplatili sme a odišli. Celý deň bol potom celkom fajn. Strávil sme ho prevažne prácou. Neviem, čo tak Emu pochytilo hneď ráno. Ja som trochu pomohol Zemgusovi s kosbou. Mairoids a Kristers pracovali s drevom. Boli ale príliš tajnostkárski, nechceli mi nič povedať, čo to majstrujú. Kým sme pokosili, tak už bol obed. Ema ako pravá gazdinka uvarila jedlo zvané bukstiņbiezputra, jednoduché jedlo, je to zemiaková zeleninová krupicová kaša so zemiakmi a krúpami. U Mairoidsa našla slaninu a cibuľu, tak sa rozhodla, že toto jedlo sa priam pýta na tieto prísady. Z cibule a ktovie z čoho ešte urobila skvelú omáčku, len škoda, že jej nebolo viac, vážne bola super. Keď sme prišli všetci uveličení a uvideli poriadok v kuchyni, už naložené jedlo do tanierov, nechceli sme veriť, že to stihla. Je to naozaj zlatičko.

„Mairoids, jedna vec mi stále vrta v hlave. Prečo šli jeho ľudia do Paradíze? Predsa to tam každý pozná.“

„Ide asi o to, že to kúpil nový majiteľ a ten si nevedol dobre účtovníctvo. Tak to chceli využiť.“

„To mali potom neporiadok v slipoch?“ zamiešal sa do rozhovoru Zemgus.

„V čom?“

„Hm... teda v spisoch, chcem povedať.“

„Všetky finančné transakcie sa musia spísať. Je to strašne prácne a nie každému sa to chce. To je asi ten prípad.“

Hral sa so slamkou v pohári s ľadovým čajom podľa Emy. Miešal si v ňom kocky ľadu a citrónovú šťavu.

„Ale potom prečo išli na nás so zbraňami a to tam tak zničili?“

„Sú to trasorítky. Konajú strašne pudovo a nerozmysľajú. I môj podnik zničili, zapálil mi ho, svine. Lenže ja som zistil, ako im prejsť cez rozum. A nie je to nijak extra náročné.“

Eme sa rozjasnili oči. Jej nevinná anjelská tvárička rozkvitla do jemného zvodného úsmevu.

„Tak ako na nich?“ opýtala sa.

„Majú IQ šumiacej trávy. Úplne bude stačiť, ak pôjdete normálne domov a polícia sa o nich postará. Nelámte si s nimi hlavu. Stačí im len naznačiť, že po nich ide polícia a zdupkajú preč.“

„To nemôžeš myslieť vážne?!“

„Nič nebolo jednoduchšie. Mne ešte dlhujú vyše sto tisíc a vybavili sme si na súde splátkový kalendár.“

To sme nevydržali. Mysleli sme si, že sme sa dostali pod paľbu mafie, alebo organizovaného zločinu a my sme naozaj len narazili na amatérov. Takže som mal pravdu.

„Ale však tie zbrane...“

„No hlupákovi daj zbraň. Ale ak im uniknete, tak ste na tom veľmi dobre. Pokojne vás oboch môžem odviesť priamo pred policajnú stanicu. Budete mať konečne pokoj.“

Potešil som sa.

„Ešte sa rozlúčim s Beláskom.“

Eme sa zapáčil Majov kôň Belások, on je pôvodne jeho ženy, preto to meno. Mairoids má totiž svojho Diabla, o ktorom hovorí len v superlatívoch. A naozaj, je to rýchly, dravý a veľmi dobre stavaný kôň. Eme sa však páči skôr nežnejší Belások. Večer jej Majo umožnil trochu zaklusať s ním. Ja som sa díval z okna, malé červené srdiečka mi trčali z uší, keď tu ma prekvapil mudrc Kristers.

„Čo tu špehuješ?“

„A vy sa dívate? Pozrite na to.“

Ema sa ladne niesla na Beláskovi a mal som pocit, akoby sa narodila v sedle. Jej blond, až strieborné vlasy jej viali vo vetre a všade navôkol úsmevom rozosievala okolo seba anjelskú auru.

„Keď niečo hľadáš, nájdeš väčšinou zvýšené ceny. Ale ak to máš pred očami, tak ich nezatváraj.“

„Myslíte, že by som jej mal...“

„No to iste. Pozri na ňu. Je fakt krásna. Vybral si si dobre.“

„To tak pozor. Len som za ňou šiel do hlavného mesta, aby sme doriešili nejaké veci.“

„Tak choď za ňou znova. Ona to potrebuje.“

„Ste znalec.“

„Mať tak dvadsať rokov menej a je moja, to si piš, kamarát.“

„Tak zo zase nie!“

Bol som z nej vážne preč. Úplne som stratil hlavu a moje myšlienky začali blúdiť v fantastických predstavách. I teraz by som ju rád videl znova klusať na Beláskovi, keď tu sme počuli, ako prichádza nejaké auto.

„Prišla mi tráva.“ vybehol von Mairoids. Tráva? To znelo dvojzmyselne. Ale veď si tu môže vypestovať svoju vlastnú a krásnu a on si ju tu nechá voziť. To auto bola biela dodávka na boku s logom firmy. Zabrzdilo a ozval sa rachot. Čosi z nej vypadlo.

Šofér vystúpil. „Nech to porazí!“ nadával, len čo vystúpil z auta. Rolky s trávou boli dlhšie, ako jeho nákladný priestor, preto mal otvorené dvere, a tak s jedným balom trávy mu vypadla aj nejaká škatuľa pre iného zákazníka.

„Je tam kompletný set pre maliarov. Ešte dobre, že nepadla táto,“ ukázal na menšiu, „v tej sú dlaždice. Nevieam, čo by som povedal zákazníkovi, keby sa náhodou rozbili.“

Chlapík odišiel s dodávkou. Zrejme mu už padla. Bolo päť hodín večer. Znova sme opekali. Spolu s Mairoidsom sme si pri ohni zaspievali ľudovky a ako prídavok nejaké už nesmrteľné hity môjho detstva, ktoré naspieval pred toľkými rokmi.

„Takýchto dní mohlo byť viac.“ nadhodila Ema, keď sme znovu ostali sami. Chcelo sa mi spať, ale chcel som ostať hore iba kvôli Eme.

„To určite. Mairoids si tu žije veľmi dobre.“

„Mimo mesto je ten život určite krajší.“

„Čo tam po blízkosti k škole, zamestnaniu, keď tu žiješ v lone prírody a máš tu pokoj? No ty nevyzeráš zrovna nadšene, čo ti je?“

„Prírodu nemám celkom v láske po tom mojom neplánovanom výlete.“ Vysvetlil som Eme, čo sa to stalo. Pochopila.

„Ale teraz ťa predsa neposielam nikam.“

„Tak mám prírodu celkom rád.“ narážam na svoj orientačný zmysel, ktorý mi bežne nepomáha.

Chvíľu sme len sedeli pri ohni. Zase som sa na ňu díval. Praktizovala uranoskópiu. Vo vrecku som mal pierko. Ráno pri vstávaní mi vypadlo z vankúša. Bolo celkom veľké, porovnateľné s tými modrými, ktoré nosí.

„Aha, Veľký voz.“

„A vidíš tamtú hviezdu? Najvrchnejšiu, čo tvorí rúčku?“

„No, čo s ňou?“

„Pozri sa lepšie.“

Išla si oči vyočiť, no na nič neprišla. Medzitým som ju už šteklil.

„Jaj, čo robíš?“ preľakla sa.

„Len ťa šteklím.“

„Uf, ja myslela, že nejaký potkan mi tu chodí, nerob mi to.“ usmiala sa. Slabnúci oheň ožaroval jej krásnu tváričku, ktorú znovu s úsmevom obrátila k hviezdám. Vzal som pierko a jemnučko som ju znova šteklil po líci. Nenamietala.

„No čo je s tou hviezdou? Nič tam nevidím.“

„Arabi ju využívali na skúšku ostrosti zraku.“

Vyčítavo na mňa pozrela: „A to je na nej napísané, alebo čo?“

„Nie, oni sú pri sebe dva, ak si všimneš.“

Znova tam hľadela. Vôbec jej nevadilo, že som ju stále jemne šteklil.

„No, tak som potom slepá, ja to nevidím.“

„Ani ja nie.“

„Čo myslíš, ako sú od nás vzdialené hviezdy?“

„Na milióny svetelných rokov.“

„To si ani neviem predstaviť.“

„Astronomické jednotky idú len ťažko predstaviť.“ nadhodil som.

„Vedel by si tak povedať, koľko je od nás slnko vzdialené?“

„Je to 130 miliónov kilometrov, jedna astronomická jednotka. Astronóm by ti povedal, že ak by cez deň slnko naraz zhaslo, tak my by sme ho videli a cítili ešte osem minút.“

„Osem svetelných minút?“

Usmial som sa: „Presne tak.“

„Si astronóm?“

„Mám rád fyziku. Kedysi som sa ním chcel stať. Aspoň amatérskym pozorovateľom nočnej oblohy.“

Usmiala sa: „Pekná predstava. Vieš, že mnoho teliesok vo vesmíre nesie meno po takýchto pozorovateľoch?“

„Áno, to viem. Ale ak by som tam hore niečo objavil, určite by som to pomenoval po tebe.“

Zapýrila sa a pozrela mi do očí. Vedel som, že som ju trafil Amorovým šípom: „Vážne?“

„Určite. Díval by som sa tam každý večer, ktorý nebudeme spolu.“

Zasmiala sa: „Ty si tučo. Hovoríš, akoby sme spolu chodili.“

Nedbal som. Ďalej som ju hladil pierkom a po dlhšej chvíle ticha som zistil, že spí. Už som chcel to ticho prerušiť ďalšími ódami na jej osobu, i keď som mal menšiu básnickú chvíľku. Napokon som ju však len opatrne vzal na ruky a odniesol do postele. Prikryl som ju. Cez okno na ňu priamo svietil Mesiac. Moje sladké Pierko. Vyšiel som von. Spať sa mi nechcelo. Temer okamžite, čo som si zasadol na pôvodné miesto, mi prišlo akosi nevoľno. Cítil som na hrudi nejaký tlak, ako pri potápaní čoraz hlbšie a hlbšie. Akoby som mal na sebe kameň, tlačiaci na hrudnú kosť. Pozoroval som posledné iskričky dohasínajúceho ohňa. Už som ho nepotreboval. Zima nebola a Mesiac bol v splne. Bol som nútený úpenlivo premýšľať. Je toto už koniec? Pôjdeme na policajnú stanicu, zažalujeme ich, poukážeme na fotky a bude? Znie to tak lákavo a vyzerá to byť tak blízko, že tomu sám neverím. Čakám stále niečo komplikované. Akoby som tieto riadky písal mikroceruzkou s poslednou tuhou a som nútený písať kolmo. Mám zlý pocit. Ešte sa niečo zomelie. Teraz musím ochrániť Emu stoj čo stoj. Pôjde do tuhého.

Ale napokon ten pocit ustal a viac som sa tomu nevenoval. Zrazu som bol som unavený, ale celkovo spokojný. Ukázalo sa, že tí všetci mechanici okolo Kasparsa sú iba viac inteligentné opice, prekabátiť ich teda nebude problém. Ale príliš som si ten deň nad tým hlavu nelámal. Pracoval som temer celý deň a pripadalo mi to celkom prirodzené. Celkom ma to bavilo. Neriešil som žiadne každodenné maličkosti, ktoré človeku bežne skomplikujú život. Najlepšie je to neriešiť. Užil som si klusajúcu Emu, celkom som sa prichytil, ako sa neviem na nič iné sústrediť iba na to dievča, ktoré mi prehádzalo priority v živote. Čo ja viem, čo ma bude čakať nabudúce. Ale už sme veľmi blízko. Je to nádejné.

16. kapitola

Ráno sme už boli celkom čulí. Mali sme na pláne opustiť Maioldsovo hospodárstvo a vybrať sa jeho autom na

políciu a potom s pokojom Angličanov domov. To by však znamenalo, že... čerta... že stratím Emu. Zmierim sa s tým? Po tých patáliách, čo som si s ňou prežil? Budem to schopný uniešť? Avšak čo, som chlap a chlapsky sa k tomu i postavím. Je síce pravda, že ženy ako Emka nerastú na stromoch, ale veď nie je jediná, ani posledná. A ktohovie, možno ku mne vôbec nič necíti. Nech si to kladiem ako chcem, stále by som radšej bol pri jej boku.

Bola znova bláznivá. Stále žartovala a smiala sa. Už sme ale potrebovali vypadnúť. Nešlo tak celkom o to, žeby sme nejako chceli, tento vidiecky život zachutil nám obom, avšak boli sme stále v tom istom. Pravda, Maiold z povaly niečo vytiahol, ale boli skôr nejaké veci na zimu. Zišli sa hlavne pri robote vonku, pretože stále fúkalo a pocitovo bolo zima. Eme to však nevadilo. Ona si môže dať na seba obyčajné vrece, plus by si ešte zo seba minimálne desať ráz vystrelila a stále by jej to svedčalo. Mala na sebe Maioldsovu kockovanú košeľu z detstva a mňa pri pohľade na jej poprsie priam mrazilo a tak som sa tam radšej neďíval.

„Ježkove oči, Majo, to tam nemáš niečo menej vyzývavé?“

„Robíš si zo mňa koňa? Toto som nosil, keď som mal asi trinásť.“

„Ale mne je to malé a Ronalds na mňa podozrivo hľadí.“

Menil som farby ako semafor.

„Ahá.“

Všetko bolo samozrejme myslené pre odľahčenie situácie. Nakoniec jej vybral akési hnedozelené tričko.

„Lepšie Rony?“ Cítil som sa trápne. Ale ona sa iba smiala. Ako vždy. A neprestala podpichovať. Stále zapárala a tárala. Ako žena. Vyspal som sa znova zle. Jednak sa mi znova vrátil ten tlak na hrudi a jednak nie som zvyknutý spať na týchto drevených posteliach a cítim sa ako fakír. Všetko ma na tých posteliach pichá. Tak som ju znova nebral vážne. Nemám rád veci nedokončené a tá vec s Kasparsom sa musí raz a navždy uzavrieť.

„Čo sa tváriš ako puding?“

„Daj mi pokoj.“

„Snáď ti neuleteli včely?“

Už som sa začal i potiť. Akosi mi nebolo dobre. Začal som mať závrate. Ema si to všimla.

„Fíha, potíš sa ako prostitútka v kostole. Si v poriadku?“

Pozrel som na ňu krivým okom a záporne zakýval hlavou. Tie jej prirovnania!

„Nechceš vodu alebo niečo?“

„Stačil by horčič.“

„Rozpustný? Taký mám.“

Nestihol ho priniešť a zrazu v diaľke som počul akési zvuky.

„Počuli ste to?“

„Čo?“ opýtala sa Ema.

„Znelo to ako auto.“

Podívali sme sa z okna. Z tej výšky sa mi zakrútila hlava a tak som sa držal parapety.

Dve autá prišli na príjazdovú cestu a vystúpili z neho štyria chlapi. V rukách mali automatické zbrane a zdalo sa, že na čaj nejdú.

„Problém, problém!“

Rozbehol som sa za Maioldsom dole. Ema za mnou.

„Čo sa dopekla deje?“

Spustili paľbu.

Prikrčili sme sa.

„Našli ma.“

„Pekla.“

EMA sa znova zasekla.

„Hej! Tu v podlahe mám tajnú miestnosť. Poďme tu!“ kričal Mairols na nás za zvuku ohlušujúcej a neprestávajúcej paľby. A naozaj. Rýchlo odťahol koberec a našiel tam železné padajúce dvere. Tie by neprerazili.

„Bol to sklad, ale ten nevyužívam roky. Je tu iba jedlo v konzervách, telefón tu má slabý, ale dostačujúci signál a...“

„Čo si vojak?“

„Z čias, kedy som sa ich bál.“

„Teraz sa vraj nebojíš.“

„To na mňa nepálili zo samopalov!“

„Sem poď, Ema, do toho úkrytu!“ kričím na Emu.

Dívala sa na mňa znovu tým skleným pohľadom.

„Nie, Ema, prosím, nie!“

A zase! Rýchlo sa otočila a začala bežať k zadnému východu. Jeho drevenica má dvoje dverí. Ďalšie opatrenie proti Kasparsovi. Náhlivo ich otvorila a rozutekala sa smerom do lesa!

Mairols dobre že nespadol do svojho úkrytu.

„Nemôžeš ju nechať v lese. Oni ju tam nájdu!“

„Ja viem, schovaj sa len ty, dám na úkryt koberec.“

„Daj si na seba pozor!“

Poslúchol, šiel dole, zamkol sa dnu a ja som nohou narýchlo zastrčil koberec naspäť, ako bol. A ideme za Emou! No teraz zase takto reagovala! Tie zbrane ju úplne dokážu rozhodiť tak, že robí úplne naopak veci, ako jej človek povie. A tak som musel za ňou, už som nepočul žiadnu strelbu, proste som začal šprintovať za ňou, kým mi zmizne z dohľadu. Bola strašne rýchla. Musel som použiť fakt čo možno najviac síl, aby som ju dobehol. A to mi bolo ešte tak hrozne.

„Stoj, Pierko!“

Nedbala, iba bežala. Ešte sa mi zdalo, že som pomalý ako slimák a ona ide stále rýchlejšie. No nevzdával som to. Lotyšsko je ploché, ale je potrebné, aby ste si v lese dali pozor na konáre pod nohami. Obratne som ich preskakoval. Najhoršie na tom bolo, že Ema kvôli tým konárom menila smer behu a tak som sa tak zamotal, že som vôbec nemal šajnu, kde sme. Dýchal som ako kôň na dostihoch. No konečne. I Ema má svoje limity a začala kľučkovať, ale hlavne, spomaľovať. Už som ju mal na dosah.

„Stoj, moja!“

Stále bežala.

Nadýchol som sa na posledný veľký šprint a už som bol tesne za ňou, už som sa načahoval rukou na jej vejúce tričko. Sústredil som sa iba na to, že ju zachytím. Okamih... Áh! Ozvalo sa zaprašťanie a už som nosom ryl zem a nohu som mal vytknutú. Zaryčal som ako los, keď mu iný los kradne partnerku na párenie a už som sa nepostavil.

Možno silný zvuk mojich hlasoviek, možno pád, prinútil Emu zastaviť. Otočila sa. Rýchlo sa z toho spamätala

a zase hnusne zahrešila. „Nehovor mi, že som sa zase zasekla. Dýcham ako kačica s tuberkulórou.“

„No tipuj.“

A bezmocne som si sadol do trávy.

„Čo sa stalo?“

„Spadol som pri snahe ťa znovu oživiť, moja.“

„Vieš, kde sme?“

Bol som unavený, doničený, spotený a zadýchaný. A mierne nasrdený. „Neviem. Ja už neviem nič.“

„Prepáč. Zase som to pohnojila.“

„To si piš. Budeme tu žrať šišky a trávu.“ snažil som sa odľahčiť situáciu.

EMA pochopila, že za to nesie vinu ona. Nechala ma, nech sa trochu upokojím. Ja som hneď, len čo som to vyslovil, hneď pochopil, že čertiť sa teraz nemá význam. Vstal som. Ťažko sa mi chodilo, veľmi ťažko. Ledva som na tú pravačku stúpil.

„Tak nič, Ema, čo sa stalo, stalo sa. Teraz sa musíme znovu dostať z toho lesa, lebo ma z neho porazí. Neznášam les, odkedy ma naháňal v ňom ten falošný Adam.“

„Veď máš doničenú nohu.“

„To nič nie je. Pretrpím to.“

A tak sme šli. Ja vpredu a Ema za mnou. Splotený som bol ako krava a noha pri každom dotyku so zemským povrchom bolela horšie ako krava. Nedbal som ani na Emu, mala dosť nevhodnú obuv a dosť ma našťavala dnes. A ona vlastne za to ani nemôže. To tá jej zvláštna diagnóza. Vôbec som tomu nechápal. Stále sa chová podivne, keď je v blízkosti zbraň. Minule na tej streche som ju musel držať ako kliešťa a dnes si znovu zmyslela, že proste jednoducho utečie. A to ma dosť našťavalo, nechcel som ju tam nechať, no musel som ísť za ňou a ešte som sa temer dochrámal. Mairols sa dúfam schoval do svojho tajného úkrytu. Auto mu úplne rozstrieľali, ale možno by sa dalo s ním dostať do mesta. Nuž, ale teraz musíme späť. Prešli sme iba pár stovák metrov, tak hádam sa vrátíme znova späť. Ale už to začína byť vážne.

„Ronalds?“

„Áno, Pierko?“

„Môžeme zastaviť?“

„Prečo?“

Už sedela na tráve a zobúvala si topánky. Zamrazilo ma. V tom amoku, keď bežala, úplne sa zasekla a proste iba bežala, nevnímajúc, že si ničí nohy v nevhodnej obuvi. Chodidlá mala celkom červené a z početných rán krvácala. Už nevládala vôbec ísť. Biele topánky s krvavými fľakmi už obuť nemôže.

„Panebože, Ema!“

Rozplakala sa. „Pre tú svoju neschopnosť čeliť svojej fóbii sa ešte dokaličím!“

No čo mi ostalo urobiť? Dvaja dokaličení. Musel som to urobiť. Preniesť zodpovednosť za seba. I tak bolo dnes horúco, vyzliekol som si tričko, pokúšal ho roztrhať na nejaké pásy, aby som jej to aspoň ledabolo ošetril. Pravá noha ešte ako-tak vyzerala, ale prsty na ľavej si to odniesli najviac. Nemal som poruke nič. Z trička som len odtrhol menšie kúsky a pokúšal sa jej to očistiť. Až teraz to pocítila a od bolesti kričala. Na dezinfekciu som nemal nič, tak som jej to len obviazal. Tričko mi vyšlo tak akurát, ešte mi niečo zvyšilo,

dal som si to do vrecka na nohaviaciach. No bolo to dosť kruté. Ema stále plakala. Objal som ju.

„Dostaneme sa ku Majovi. Ten nám pomôže. Tam sa o teba dokonale postarám.“

Upokojila sa. Sadol som si pred ňu a povedal jej, aby sa ma chytila, že ju zoberiem na „koňa“, keď nemôže kráčať. Usmiala sa a po troške trápenia sa predsa len chytila zozadu o moje pleca a vyrazili sme.

„Nie som ťažká?“ stále sa jej triasol hlas.

„Nie.“

Ťažká nebola a nohu som trochu rozchodil, ale bolo to úplné trápenie.

Kráčal som po riedkom lese. Nie je predsa možné, aby som sa nevrátil na miesto, odkiaľ sme vyšli s Emou, keď sa vyberiem späť. Išli sme ticho. Po asi dvesto metroch som však začal zavíjať každým krokom. Ema ticho plakala. Vyrtnutý možno ten členok nebol, ale bolel neskutočne. Ema mlčala, len zriedkakedy som ju počul jemne vzdychať, nohy začali bolieť asi už výraznejšie. Moje ma vôbec nenesú, ale nejako som to tiež predýchal a prežil asi najväčšie muky v živote. Ako na krížovej ceste. Napokon som Emu doniesol až pred Mairoldsovo hospodárstvo. Teda aspoň to, čo z neho ostalo. Poničili tu veľa vecí. Auto bolo zničené, ale možno by sme naštartovali. Mairolds nás už čakal.

„Tak čo?“

„Potrebujeme rýchlo lekárničku.“

Emu som zosadil na pripravenú stoličku na priedomí a Majo sa objavil s lekárničkou. Tak som začal Emu ošetrovať. Najprv som dal dole provizórne obvazy a keď som jej to začal dezinfikovať, tak krikom by dokázala odplašiť všetky vtáky v okruhu piatich kilometrov.

„Ako to, že odišli?“

„Vy ste ušli a ja som sa schoval. Len mi tu nechali zopár pozdravov a ušli. Ale ďaleko neušli. V meste ich zhabú policajti. Videl som ich, ako ich začali prenasledovať.“

„Konečne pozitívna správa.“

„Ale ja si to vyprosím. Jeden idiot tu nechal zbraň, tipujem, že jeho odtlačkov je tam plno, tak to využijem na ďalší súd, zaplatia mi to. Aj som pofotil škody. Všetko mi zaplatia.“

„To sme ako dlho šli?“

„Dobrych dvadsať minút, možno viac.“

„Dá sa našartovať auto?“

„Dá, ale je vážne poškodené. Do mesta hádam dôjde.“

„To nevádi. Toto nebudem ani ja tolerovať. Už nikdy viac. Ideme na políciu, len čo dokončím sanitárske práce.“ usmial som sa na Emku. Už i ona sa zvládla usmiať. Niečo medzi nami preskočilo.

Netrvalo dlho a Ema bola ošetrená. Chodiť mohla iba s bolesťami. Vzal som ju na ruky a preniesol som ju do auta. Takýmto rozstrieľaným autom sme všetci traja vošli do mesta, zašli sme na políciu. Každý na mňa hľadel ako na idiota, keď som Emu niesol na rukách. Akýsi dôstojník ma, neviem odkiaľ, spoznal a hneď prikázal podriadeným, aby nás zaviedli do kancelárie šéfa, na ktorého som hneď vybafol, nech ich konečne dostanú.

„Analýzou fotiek sme zistili prítomnosť devätnástich osôb, štyroch sme mali už včera, ale len pred minútou som dostal avízo, že po útoku na vás sme konečne ostatných chytili.“

„Takže je konečne po všetkom?“

„Zdá sa, že áno. Všetci sú už v cele a zajtra ich čaká súd.“

Ema si vydýchla snáď ešte viac, ako keď som odkladal liečivá. Mairolds hneď priam do ruky natískal fotoaparát šéfovi polície.

„Toto mi urobili dnes na mojej farme.“

So záujmom si preklikával fotky v pamäti.

„Nebojte sa, všetko sa uhradí. Hádam ste poistený.“

„Samozrejme.“

Doriešili sme už len maličkosti a potom som Maja navigoval. Chcel som konečne domov.

„Dnes to bolo husté.“

„Hustejšie, než by sa dalo očakávať.“

„Ste obaja zničení, tak sa dajte dokopy, vy holúbky.“

„Vďaka Majo, za všetko, čo si pre nás urobil, sme ti zaviazaní.“

Rozlúčili sme sa a potom sme sa zvyšok dňa iba ošetrovali a oddychovali.

17. kapitola

Večer sa Ema v kuchyni pri stole hrala s tou malou kamerou, keď som ju vyrušil.

„Pierko?“

„Áno?“

„Čo máš v pláne robiť teraz?“

Umlčala sa. Zrejme tuho premýšľala. Sadol som si.

„Po tom všetkom, čo sme spolu zažili to je ťažko povedať.“

Otočil som sa ku nej. Chcel som sa teraz dívať do jej očí, ale snažil som sa, aby si nevšimla trčiace červené srdiečka z mojich uší.

„V Rige som sa bola len schovať a brigádu som si ani nehľadala. Bývala som v malom jednoizbovom byte a mala som obavy, čo sa udeje, keď sa vrátim do Daugavpilsu. Udiali sa divoké veci, mala som pocit, že to neprežijeme, ale zvládli sme to. A teraz som nejaká čudná ja. Neviem, čo teraz.“

„Ako to? Leto je stále ešte v rozpuku a do školy predsa ideš až koncom septembra. Tak čo riešiš?“

Zrejme som narazil na akúsi páľčivú tému.

„Vieš, Ronalds, akosi sme si prirástli k srdcu.“

Skontroloval som si tep.

„Ja viem. Ale neviem, čo na to povedať.“

Tváрили sme sa ako mladí na prvom rande. Hanblivo a previnilo.

„Nie, ide o iné. Ja by som chcela najst' pomoc.“

„Veď na to tu máš mňa.“

Usmiala sa.

„Myslím odbornú pomoc.“

Chápavo som prikývol.

„Táto skúsenosť mi len ukázala, ako som na tom, vieš. Možno sa už v živote so zbraňami nestretnem tak ako teraz, ale mám dojem, že sa tá fobia môže rozvinúť. Bojím sa takmer všetkého teraz. Napríklad i búrky. Keď to poriadne tresne, tak ma premkne podobný strach. A nechcem, aby to bolo vždy so mnou horšie a horšie.“

„Ja viem. Rob, čo uznáš za vhodné.“

Zrazu sa postavila a znova začala zvesela: „Viem, že ti budem neskutočne chýbať.“ a zapózovala ako modelka.

„Daj pozor, aby som ťa nezjedol.“

Nedbala.

„A čo budeš robiť ty? Znova špehovať ľudí?“

„Znova sa dám na zámočníka,“ ukázal som jej kľúčik. „isto lepšie ako drôtom do oka,“ povedal som to tak významne, ako by som jej oznámil, že som pristál na Mesiaci.

„To určite. To by som nechcela.“

„Už máš dosť tým, že chodíš ako Doktor House.“

„Je to už v poriadku. Ošetril si ma vážne profesionálne.“ Zase zapára.

„Predsa tu nechceš ostať sám medzi štyrmi stenami, rozvalený na gauči a napchávajúc sa vysokokalorickými jedlami, pozerajúc na televízor, kde nič aj tak nedávajú.“

„Ja som pri televízore vyrastal.“

„Mali by sme niekde vyraziť.“

„Obaja maródujeme. Sme radi, že po tom všetkom žijeme.“

Ema nie. Pojašená.

„Dúfam, že ma ešte odvezieš na vlakovú.“

Vstala.

Posmutnel som.

„Nehraj to na mňa!“

Neprestane.

„Ty si robíš zábavu, ale vážne mi budeš chýbať.“

Už som to nevydržal. Musel som s tým von. Zvážnela. Znova iba na chvíľku.

Nahla sa ku mne: „A to si píš, že i ty mne budeš chýbať. Ale však nejdem kamsi do neznáma.“

„Ja viem. Ale ja ťa potrebujem tu.“

Pochopila a znova to medzi nami zaihralo.

„Po tom, čo som stratil pamäť si ty to najkrajšie a najmilšie, čo mi skrížilo cestu. Niečo k tebe cítim...“

Nečakala ani minútu. Uškrnula sa. Akokoľvek za zatvári, som z nej celkom preč! Umlčala ma asi tým najprijateľnejším spôsobom, ktorý sa mi veľmi páčil a vzrušoval ma.

„Ja viem, čo.“

Jemne ma postavila. Stál som pred ňou, keď tu ma znenazdajky chytila za golier a začala ma bozkávať! Myslel som si, že si robí žarty, ale už som sa ani ja neubránil citom a boli to krásne minúty plné vášnivých bozkov a nežných dotykov. Dotýkam sa neba? Už som bol trafený Amorovým šípom. Nemal som iné východisko, iba sa odpratať na stôl a pokračovali sme vo vášni ďalej na stole! Uf! Čo ju to napadlo? Ema vôbec nie je hanblivé a sladučké dievčatko z filmov, nech vyzerá ako chce. Keď niečo cíti, niečo si myslí, nedusí to v sebe. Je priama. V každom smere. Jej snád' dvorenie veľmi nedvorí. Dnes akoby nemala čas. Vrhla sa na mňa a hneď sme splynuli v jedno telo a jednu dušu. Bozkávali sme sa vášnivo, stále viac a viac. Ema by snád' nikdy nebola skončila. Bola čoraz rozpálenejšia. Ako uhlie v peci. Ihneď mi dávala dole košeľu. Nedokážem pochopiť, odkiaľ má toľko sily. Ja som sa k rozopínaniu jej blúzky nedostal. Vypomstili sa mi tieto moje slová. Nevravím, že som si to neužíval, ale s bolestivou grimasou som vystrel ruky k jej ramenám. Ema na mňa pozrela a chutne, nevinne sa usmiala. Moja

neprirodzená poloha na stole a aj jej nezanedbateľná tiaz spôsobili, že som sa takmer ani nepohol, len skĺzol po stole dole na zem a už ani nevstal. Bolel ma tak chrbát, ako po páde z lešenia asi tak z dvoch metrov. Podala mi ruku a skúšala ma zodvihnúť, čo sa ale nepodarilo. Napokon mi aspoň prisunula stoličku, na ktorú som sa vyškriabal a držiac si chrbát, stále zasiahnutý Amorovým šípom, som na ňu pozeral. Jednou rukou som sa opieral o operadlo, druhou som si podopieral chrbát. Ema mala rozstrapatené vlasy, no i tak bola neodolateľná. Malý pramienok bielych vlasov jej stále padal do tváre.

„To bolo čo?!“

„To je čosi ako to, čo si mi chcel povedať?“

„Ema, ty si vážne šibnutá.“

„Povedz, že sa ti to nepáčilo.“

„To sa mi teda páčilo. Ale odkiaľ sa v tebe berie toľko vášne?“

„Myslíš, že pri tvojom sexepíle sa to dá vydržať?“

To si vážne robí... !

„Vidíš, keby si ma takto nedobila, mohli sme pokračovať.“

A bolo po romantike. Odkotúľali sme sa do obývačky. Ema si ma znova posadila na gauč, ale teraz ma už nijako neprekvapila ďalším útokom sprava. Usmiala sa, odhrnula si vlasy z tváre, posadila sa ku mne zozadu a začala s masážou. Lenže človek si nie je pri Eme ničím istý. Sčasti masírovala, sčasti začala škrabať, sčasti dobre, že mi až päšťou neprerazila chrbát.

„Šibe ti? Už som dostatočne rozbitý.“

„Nepamätáš? Áno, šibe mi.“

Chvíľami masírovala a znova tárala. Bolelo ma všetko. Okrem nohy teraz mi dobila chrbát a ešte chce, aby som ju odviezol na vlakovú. Po tomto? Šialená. Ja som z nej celkom pať a nevyznám sa v nej. Takúto vášnivú som ju jakživ nezažil. Bolest' chrbta mi dorážala i na mozog. Pokračovala v masáži a čosi kvákala. Smiala sa na vlastných vtipoch. Ja som sa zmohol akurát tak na jednu vetu v tej bolestivej agónii, aby vypla ventilátor a netárala do vetra. Všetko ma bolelo, ale zároveň myšlienka na toto bláznovstvo v kuchyni ma osviežovalo. Ale muselo to prísť? A teraz, keď je na odchode? Ako na ňu mám teraz zabudnúť, keď na mňa takto zaútočila?

„Ema, vieš, čo si urobila?“

„Čo také?“

„Teraz zostaneš pri mne. Ty si snád' myslíš, že po tom, čo si urobila v kuchyni ťa budem chcieť pustiť?“

Usmiala sa, ale nevidel som to. Ďalej masírovala.

„Urobí ti to i iná.“

„Blázon. Si blázon. Už ťa nepočúvam.“

Robil som sa, že si zapchávam uši.

„Vravela som, že idem na liečenie.“

„Ale zase na druhý koniec republiky.“

„Veď nejdem donekonečna, ani ďalej. Všetko si teraz žil bezo mňa.“

„A boli to najhoršie momenty života.“

„Nepreháňaj zase.“

Snažila sa to odľahčiť, ale ja som vedel, že keď Emu teraz stratím, tak čo potom? Zase ju budem hľadať? Napokon, veľmi nerád, naštartoval som jej Mercedes, ktorý mi tu plánuje nechať, lebo ona ho vraj nepotrebuje. Hovorím,

že je bláznivá. Možno si poň ešte príde. Ale ešte mi tu necháva spomienky na ňu! Či to robí schválne, alebo náhodne, to fakt neviem, ale vychádza jej to, dostať ma od úzkych. Celú cestu tárala. No vydrží to s ňou človek? Niekedy už ale lezie pekne na nervy a nevšíma si okolie, iba sa sústreďí na vlastný slovný tok. A tak celú cestu som jej odpovedal dvojslovne – Áno, Nie – a náladu som mal pod psa. Na vlakovú stanicu to nemám ďaleko, ale to by trvalo, kým by sme sa s našimi zničenými nohami tam dokotúľali. Sotva desať minút a už som ťažko vystupoval z auta. Ema je záhadná. Celý čas mala iba jeden kufor so sebou. Na ženu veľmi málo. Ešte niečo na seba zdedila i po Maioldsovi. Vošli sme dnu. Ema mala presne naštudované odchody vlakov, práve sme prišli niečo vyše päť minút pred odchodom. Odprevadil som ju na nástupište a tesne pred tým, ako nastúpila, mi hovorí:

„Ronalds, ďakujem za všetko, čo si mi dal.“

„To skôr musím poďakovať ja. Urobila si toho tak veľa.“

„Dost' tých formalít.“

Pustila kufor a znova mi dala na líce jednu tepelne navádzanú strelu z jej pier.

„Ema, ty ma neustále vedieš do pomykova, vieš o tom?“

„Snáď som ti nepoplietla hlavu.“

„Ako žena to vieš najlepšie. A v tom najlepšom odchádzaš.“

„Vrátim sa, ty môj kocúrik! Určite prídem. Alebo príď ty s tým mojím dinosaurom. Podľa toho, ako bude prebiehať moje liečenie.“

„Daj sa dokopy.“

„Dám, dám. Ahoj!“

Poslala mi vzdušný bozk.

Mal som pocit, že s ňou odišla i veľká časť mňa. Vlak sa pomaly rozbíhal. Ema mi stále kývala v okne a jej krásna tvárička sa stále vzdalaovala. Napokon, už dost' ďaleko, schovala sa do kupé.

A ja som ostal sám.

Znova.

Ako na potvoru, večer a horúco ako v pekle, ale vo mne prší. Asi som ju stratil. Po všetkých tých patáliách. Je teda koniec. So zvesenou hlavou a krivou chôdzou som sa stratil v stanici, dal si minerálku a nastúpil do Eminoho dinosaura - Mercedesa.

18. kapitola

Som sám. Už vyše týždeň. Dal som sa dokopy. Požiadal som o novú prácu zámočníka a vyzerá to celkom nádejne. Na pohovore mi vraveli, že sa celkom hodím na tú prácu. Prišla nejaká firma a zaoberá sa starožitníctvom. Ale pre istotu som si požiadal i o zamestnanie vo fabrike na automobily. No čo mám robiť? Práce dnes niet a tí, čo ju majú, sa často boja, že ju stratia. Tak to býva všade. Mne, obyčajnému človekovi, čo ostáva? Vysokej školy nemám a na prácu s vyšším zárobkom môžem zabudnúť. Tak to je. Manuálnej práce sa nebojím, iba ma škrie, že to budú dni, kedy budem produktívny až-až. Od rána do večera pri páse, na výplatnej páske sotva šesťsto eur a prídem z práce zničený ako po tripe v lese, keď ma naháňal falošný Adam. Len si na to spomeniem a už si v duchu hovorím: Ronalds, fakt sa ti celý život neustále opakuje. Z toho mainstreamu mi asi

šľahne. Proste, nedá sa len tak vystúpiť a robiť si čo chceš. Tak kto tu hovorí o slobode? No nič, nebudem zbytočne filozofovať, hoci by som sa rád rozhovoril o veciach, ktoré ma v posledných dňoch vytočili do nepríčetnosti. Kto nemá robotu ako ja a hľadá si ju, tak mu prajem veľa šťastia. Najšť si ju dnes je ťažké.

Tak som rozmýšľal, sediac pri televízore. Dávali samé somariny, mal som pocit, že čím má človek viac programov, tým viac prepína a nevie nájsť ten správny program a všade na neho útočia reklamy z každej strany. Ach, Ron, prečo si taký pesimista? Prečo ťa tento svet nebaví? Často sám sebe kladiem otázky, na ktoré je iba jediná odpoveď: EMA! To dievča, nech mi niekedy lezie na nervy svojimi rečami, ale keď ju človek trochu viac pozná a vie skrotiť aspoň na päť minút, tak vie byť nežná a cukríková. Po tom všetkom, čo sme prežili, si proste odíde. Ja som síce chlap, ale snáď som ju tu mal držať? Možno si to iba namýšľam, že medzi nami prešla iskra. Hoci s ňou vášeň tiež zatrepotala, ale ktohovie, čo to spôsobilo, že to vyústilo do tej vášne na kuchynskom stole. Mal som už i pochybnosti o jej čistote, priznám sa. Ja som sa nikdy síce tak vášnivo nebozkal s nikým, ale prišlo mi, že som totálny diletant. Jasné, chodila s Kasparsom, to viem, ale... ach, nech to bolo čokoľvek, kašľať na to! Za týždeň mi ani raz nezavolala, ja som jej volal raz a ozval sa odkazovač. Možno pri tej jej bláznivosti na mňa celkom zabudla. Je to možné. Ale kedy zabudnem ja? Mám znova skočiť z mosta? Budem mať znova také šťastie, alebo mi exploduje tá sivá vec, ktorú mám v hlave?

Zrazu niekto klope. Čerta.

Idem k dverám. Otvorím ich: „Áno?“

V tom momente zaletela jedna vzduchom chladená priamo do nosa. Kto ma tu bije? Proste vo dverách som dostal ranu. Pripadalo mi to, ako by ma trafili dvere a nie ten neznámy. Ale hneď v tom okamihu by mohli zo mňa adrenalín pokojne ťažiť extrémni športovci, mal som ho na rozdávanie. Pokúsil som sa tomu neznámemu vraziť, ale napokon to bola tak nepodarená rana, že som ho ledva pohladil. Potom mi znova jednu takú prigniavil, že som len letel vyše metra od neho a tresol hlavou o roh asi meter vysokej drevenej skrine s náradím v predsieni. Čo tu tento Bangladéšan chce? Sedel som na zemi a udivene som sledoval toho muža. Bol to vysoký, chudý, čiernovlasý kravaťák. Vlasy nezakrývali jeho vysoké čelo. Oči mal prekliato zelené, dlhý nos a malé, hrubé pery. Bol celý v obleku a na krku mu visela prekliato zelená kravata. Bangladéšan to je, ale prekliato silný. Pekne som si udrel hlavu o roh skrinky. Zakrútila sa mi hlava, ale stále som bol pri vedomí. Hlava sa potom rozbehla na okružnú jazdu po predsieni a nechcela zastaviť. Držal som si ju v dlani, ale stále sa krútila a krútila. Nevládal som sa postaviť. Zhlboka som začal dýchať, ústa otvorené, aspoň spolovice. Začalo mi byť skutočne zle.

Pribuchol dvere, podišiel ku mne, položil zbraň na stolík a kľakol si.

Tváril sa falošne prekvapene: „Celkom pekný úder, to bolelo!“ a posmešky si šúchal líce. Hneď na to sa jeho tvár zmenila.

„Ronalds, Ronalds. Nešťastný človek to je. Jeden veľmi nešťastný človek. Hneď ako sa mu šťastena obráti čelom, vzápätí si to rozmyslí, otočí sa chrbtom a ešte ho aj opl'uje!“

„Kto ste? Čo tu robíte?“

„Ty sa zmôžeš len na to?“ znela jeho odpoveď.

„Ušiel som z basy. To preto som tu.“

Je to Kaspars! Zo šoku ma začalo bolieť i brucho. Bože, ale ako!

„A čo odo mňa chceš?“

Víťazoslávne prechádzal po predsieni.

„Ja? Prišiel som si po pomstu a informácie.“

„Pomstu?“

„Tak je. Tá predsa chutí najlepšie. Nikto ti nekázal montovať sa do mojich obchodov, čo ťa bolo do toho, aké kšefty mám?“

Chcel som sa rozhovoriť, ale napokon v poslednom možnom okamihu som sklapol ústa. Neprezradím predsa, že to chcela Ema. Ešte by jej snáď ublížil! A vlastne... nevie to on už náhodou?

„Jedine, žeby si bol niekto z polície, tajnej služby, zasranej mafie?! Vyklop to.“

Začal byť nervóznym. Akoby si myslel, že ja som niekto nastrčený, aby som ho kontroloval, alebo konkuroval, alebo čo?

„Som tajný.“

Zmĺkol.

„KGB? Haritonovci, ruská mafia? Pardaugava?“

„Nepoviem.“

„Vieš, že ťa budem biť dovtedy, kým to nevyklopíš. A začnem hneď.“

Začal do mňa trieskať, mlátiť. Každá rana bola silná a presne mierená. Inkasoval som rany všade, do chrbta, do hlavy, do brucha. Vypľúval som krv každou ranou, neviem už, čo mi všetko robil, ale najhoršie boli kopance. Ohromnou silou vysávali so mňa život a prestal až vtedy, keď som v nohe pocítil slabé chrapčanie. Kosti. Asi mi nejakú zlomil.

„Dost?“

Ledva som dýchal. Toto nerozchodím. A tak som ho chcel mať z krku. Z posledných síl som sa na neho nepekne pozrel. Bol som od krvi a spakruky som si utrel krv z pier hroziac mu: „Mňa môžeš... zmárniť, urob... urob čo chceš, ale oni ťa i tak dostanú. Si pre nich nebezpečný, keď si... na slobode... vedia o tebe všetko... budeš sa musieť stále schovávať a nikde nebudeš v bezpečí... to si zapamätaj.“

Bolo super sledovať, ako sa mení v tvári, ako dostáva zabrať psychicky. Ešte raz si celou silou poslušil na mne, ako odpoveď na moje vymyslené slová.

„Malá ryba.“ schutil si uľavil a šiel preč. To sa mi pred očami zahmlilo a mal som pocit, že teraz už zamdliem a koniec. Zabuchol dvere.

Nemyslel som ani trochu na svoju záchranu. Bolo mi strašne a ledva som sa postavil. Áno, pravačku som mal znova pekne dochrámanú, zlomenú určite nie, lebo to by som neskutočne kričal od bolesti, možno iba trochu otrieštenú. Za ním ísť nemôžem, iste je už za horami, za dolami. Telefón som mal položený v obývačke na stole. Takmer štvornožky som sa k nemu priplazil a vytočil Emu.

Nebrala to. Zase. Dočerta, Ema, neblázni a zober to. Už som od nervov chcel hodiť telefón o stenu, keď sa ozvala.

„Áno?“

„Pierko?“

„Pri telefóne. Ahoj Ronalds.“

„Pierko, si vo veľkom nebezpečenstve.“

„Čo sa deje?“

„Kaspars je voľný.“

Ticho.

„Čože?“

„Ušiel z väzenia.“

Zase jej zahrešenie. „Čo ti urobil?“

„Dobil ma jak psa. Ani som sa nemohol brániť. Dám sa dokopy a ty ale musíš dačo urobiť, uteč, alebo niečo.“

„A čo ty?“

„O mňa sa neboj, on už som mnou svojím spôsobom hovoril. Nič som mu nepovedal, iba som ho naviedol na falošnú stopu.“

„Čo si mu vravel?“

„Že po ňom ide mafia.“

„Hm, ani to si nemusel, on vie, že to z mojej iniciatívy šiel sadnúť.“

„Pekla.“

„On nevie, kde teraz momentálne bývam.“

„Buď opatrná, Pierko. A maj sa na pozore.“

„Dobre. Ale ty si zavolaj si pomoc, Ronalds!“

„Iste.“

Teraz je Pierko v sakramentskom nebezpečenstve. A ja? Dobil ma ako dieťa. Ani biť sa neviem! Čo som ja za chlapa? Vstal som plný strachu a sebaľútosti. Tá sa však za minútu zmenila na neskutočnú energiu. Zrazu ma už nič nebolelo. Pomaly som hlavu otočil smerom k stolíku. Ležala tam Kasparsova zbraň. Aha! Ďalší amatér! Neopatrnosť sa neodpúšťa. Skontroloval som zásobník. Mal tam sedem nábojov. Stiahol som iba na poistku. Nedbal som na nikoho a na nič. Vložil som ju do vrecka.

Vyšiel som von. Keď si som ale všimol, že som vyšiel len v ponožkách, zdúpnel som. Na päte som sa otočil ako Michael Jackson a vošiel zase dnu. Tie ošúchané si ale dať nemôžem, vyzerajú, akoby som chodil po Sahare. Obul som sa a hor sa do dobrodružstva. Natlačil som mu kaleráby, že som tajný, tak ideme na to. A žiadne mäkké vyjadrenia! Zastavím ho sám! Posledný pohľad do bytu som venoval krvavým škvŕnám na koberci. Ešte mi vyperie koberec!

19. kapitola

Dal som sa dokopy. V nemocnici ma ošetrili, nohu mám v poriadku, hoci pri každom kroku cítim bolesť. Je zima ako v Rusku a prší. Mám na sebe dlhý kožený kabát a predstavte si, mám ešte i klobúk a rukavice. Mám i snečné okuliare, ale tie sú mi teraz nanič. Strašne som zosurovel, odkedy ma dobil ten Bangladéšan. Teraz túžim po pomste ja osobne. A vyriadiť si to s ním ručne - stručne. Biť sa predsa viem, len ma prekvapil. A tak som sa vybral do Rigy. Hádám tam budem skôr ako on. Možno už Emu našli. Nechcem si to pripustiť. To nikdy.

Zrazu mi vibruje telefón vo vrečku.

„Prosím.“

„Kaspars.“

Temer som prehltoľ jazyk. Ale znova som sa zahral na nového Ronaldsa: „Čo chceš, ty Bangladéšan?“

„Dávate si nejakú načas. Chcem celý váš gang rozprášiť.“

„O to sa neboj, sme všetci na ceste. Miesto, čas.“

„Stará priemyslová štvrť v Skujnieki v Rige.“

Hneď som to povedal šoférovi taxíka. Nechcel som ísť Emkiným mercedesom. Taxikár nadával, že mením cieľ a vravel, že určite tam neprídeme, lebo je tam rozbitá cesta, že príde iba po miesto, kde končí asfaltka. Ďalej ide lesná cesta.

„V poriadku, dobre zaplatím vám niečo viac.“

Zamrmlal v kurónskom nárečí a odviezol ma tam.

Je to stará priemyselná oblasť južne od Rigy. Zopár firiem tu ešte ostalo, ale bolo to tu strašne rozptýlené, žiaden priemyselný park, každý si kopal na svojom piesočku a pomaly o sebe možno ani nevedeli. Bolo trochu smutné sledovať opustené sklady. Ešte aj tu sa to vyľudňuje. Ach, môj ty bože, potrebovali by sme tu niečo, čo by konečne zastavilo ten odliv našincov do zahraničia. Veď tu o pár rokov nebude mať kto žiť! Len čo zastavil a povedal mi cenu, vypúli som na neho oči, akoby som prehltol preháňadlo.

„To si robíte zo mňa...?“

„Menili ste cieľ a ešte sme najazdili päť kilometrov iba sem. Tak čo sa čudujete? Vraveli ste, že mi dobre zaplatíte.“ zvyšoval hlas.

„Vy nerozumiete vtipom, tu máte.“

Dal som mu tých pätnásť eur.

„Už som sa bál, že máte niečo dočinenia s...“

„S kým, s čím?“

„No ja neviem, viete, v týchto oblastiach sa potulujú všelijakí, nechcem povedať, že vy medzi ne patríte, nepoznám vás, ale iba hovorím, že by ste si mali dať pozor.“

Trochu strácal pevnú pôdu pod nohami.

„Tak mi na rovinu povedzte: Vyzerám ako zločinec?“

„Nie, n... nie, vôbec nie.“

„Nie, ale vážne. Buďte úprimný.“

Sklesol a najskôr nechcel odpovedať a trošku som na odpoveď čakal: „Popravde áno. Takto nahodení sú väčšinou vysoko postavení ľudia, a je jedno, ako sa dostali k peniazom. A to, že ste tak dobitý...“ už to hovoril s peknou dávkou strachu.

„Cením si, že ste to povedali. Chcel som to počuť.“

Myslel si, že mu priložím zbraň k hlave. Vystúpil som a podišiel k okienku. Bol už očividne vystrašený. Ale upokojil som ho.

„Je to prestrojenie. Ako vidíte, zbili ma. Idem si to s nimi vybaviť. Bol to trochu zámer. Ale nechcel som vás vystrašiť.“

Spadol mu kameň zo srdca a vydýchol si. Podávam mu ešte päťeurovku.

„Za statočnosť.“

Nechcel. Ale dal som mu ju.

„Nie každý deň vás obdaruje chlapík, čo sa hrá na mafiu.“

„Dajte im nakladačku.“

Keď odišiel, mal som pocit, že som to možno trochu predtým prehnal s tým, že som sa vystrojil práve takto. Mal som proste neskutočné nervy a chcel som vymazať tú pre mňa potupnú chvíľu, keď som dostal, ako sa hovorí „na bendžo“. Možno sa toto nemalo stať, aby som nestratil ten zápal, s ktorým som sem šiel. Možno sa to muselo stať, aby som si pripomenul, že toto predsa nie si ty! Každopádne, teraz ideme na vec. Nájdem toho Bangladéšana a teraz on

dostane na bendžo. Svoju partiu už má v base. Dúfam, že nepríde nejaká nová. To by som nerozdýchala. Ronalds, rozmýšľaj pozitívne! Má síce silu za desiatich, ale teraz som pripravený ako nikdy. Mám i jeho zbraň. Dúfam, že k tomu nepríde, aby som ju musel použiť, ale ak sa to stane, tak excelovať veľmi nebudem. Idem smelým krokom, ale stále dávam pozor. Je tu pusto. Prší. Je počasie pod psa. Fúka. Klobúk som si pevnejšie nasadil na hlavu. Super kabát. Nie je v ňom zima a ochráni ma pred dažďom. Zbraň som mal v pravom vrecku a prst pravej ruky na spúšti, palec na poistke. Očakávať sa dalo čokoľvek. Blížil som sa cez opustený sklad. Veľmi opatrne. Ozval sa hrmot. Znelo to ako keby padla drevená doska na zem. A znelo to z vedľajšej budovy, možno dvadsať metrov odo mňa. Tak som ta šiel. Pomaly a opatrne. Nazrel som dnu. Ticho. Len niečo, čo bolo kedysi sklodom. Drevené debny a vysoké police zo železa, respektíve z jeho oxidov. Rozhádzané na zemi piliny, seno.

„Kaspars?“

„Ronalds?“

„Tak tu si. Vylez.“

„Čo ti kvapká na karbid?“

„Kaspars, azda ti došlo, že som ťa vodil za nos.“

„To robíš neustále.“

„Vďaka.“

Náš rozhovor sa ďalej niesol v znamení ironických poznámok a inotají, ktoré sa človek počas života naučí.

„Nechal si u mňa zbraň.“

„Aj tak s ňou nevieš narábať.“

„Vieš, ale ako sa hovorí: Ak máš v rukách kladivo, všetko vyzerá ako klinec.“

„To je staré. Inak to kladivo mám i ja.“

„Aha, tak pardon. Dúfam, že ťa zatlčiem do zeme a bude pokoj.“

„Niečo cítim.“

„Samochválu? Nie, zle cítiš. Je to odhodlanie.“

„Tak to v tom prípade volaj domov mame.“

„Kaspars, dajme veci na pravú mieru: Vieš, že mi o nič iné nejde, len aby si bol znova za mrežami za tvoje skutky.“

„Tebe sa kajať nebudem.“

Stále sme boli jeden na jednom konci miestnosti a druhý na tom druhom. Bola tma. Bol som schovaný, aby ma náhodou netrafil a jeho hlas tiež znel z toho istého miesta, takže zatiaľ máme čas.

„Mne sa nekajaj. Skôr Eme.“

Ticho.

„Aha, Ema! No tak o ňu tu ide? Som rád, že sa konečne dostávame ku koreňu vecí.“

Tak toto už znelo z iného stanoviska. Začalo mi búšiť srdce. V tej tme sa začína dostávať von, neviem, či na druhej strane sú tiež také dvojkrídlové dvere, ako tu, ak nie, tak to by som ho mal mať pekne na muške.

„Ona to všetko začala. Vieme to obaja. Ty si jej pomáhal. Viem to od nej. Ja ti tiež poviem jedno príslovie: Všade samá konkurencia, človek sa bojí ísť niečo potiahnuť bez toho, aby sa strachoval, že mu zatiaľ niekto nevykradol byt...“

„Teraz to nechápem.“

„Že niekto nemôže ísť na akciu bez toho, aby ho niekto pri tom sledoval, alebo prezradil.“

„Aha. Tak potom prečo si ma nedokončil u mňa doma? Nemal si na to guľu? Sám si dobre vedel, že JA som robil tie fotky. Inak visíte mi ešte jeden Minox.“

„To ten amatér Māris. Vyzval ťa na alkoholický duel, ale zatiaľ čo ty si pil tvrdé, on obvyčajnú vodu. Opil ťa, myslel si, že keď ti ukradne Minox, ktorý si mal pri sebe, že bude obsahovať i ten film. Keď ho dostal, chcel sa ťa zbaviť a hodil ťa z mosta. Mal si i tak pod čapicou.“

Teplý vzduch mi vošiel až do nosa, ako pri poriadnej opici. Tak to ten falošný Adam mi ukradol Minox a mňa hodil z mosta!

„Dobre, ale prečo si ma nedostal, keď si prišiel za mnou?“

„To je prekvapenie.“

Odzrazu sa z tej tmy, do ktorej som hovoril, ozval zvuk naštartovania auta a veľmi silný zvuk motora. Až potom zabuchnutie dvier auta. On si tam schoval snáď auto? A bojím sa ja snáď? Veď keď naštartuje auto, tak svietia jeho predné svetlá. A tu som vyšiel pred auto. Ruka vystrelila po zbrani, raz som vystrelil. Druhý raz. A tretí raz. Už bol rozbehnutý. Rýchlo som mu uhol. Zistil som, že ON má to kladivo. Automatickú zbraň, čo vystrelí dvesto nábojov za minútu. Hneď pustil prvú dávku. Čerta! Auto to bolo rýchle, akýsi modrý americký kabriolet. Kým sa na ňom otočil, stihol som vystreliť ešte raz, ale zistil som, že je to zbytočné. On sa hneď vyrútil na mňa s ďalšou dávkou. No čo? Ja s pár nábojmi, ktoré on vystrelí mihnutím oka ešte s autom? Tak som rýchlo vošiel do jeho úkrytu a schoval sa tam.

Auto zabrzdilo a vystúpil z auta. Samopal zo sebou a teraz kričí na celú tmavú halu.

„Vylez, že z teba narobím fašírku! Spôsobil si mi toľko problémov! Ty i tá Ema!“

Bol som ticho. Čo sa dá teraz očakávať? Jemne som sa posúval piadť po piadi. Zistil som, že tie veľké police nie sú celkom pri stene, že je tam ešte dosť miesta. Tak som sa tam premiestňoval, keď ma potom napadla celkom dobrá vec, len čo on znova táral čosi, ale potom povedal vetu, o ktorej si bol presvedčený, že zaberie: „Ema je tu a čaká na teba. Je niekde v tomto areáli. Čaká na smrť.“

Teraz som zahrešil ja. Dostal ju! Dočerta. Buchol som celou silou do regála predou mnou a ten po istom čase s asi päťdesiatimi škatuľami s rachotom spadol. Za striel samopalu. Teraz som ho celkom dobre dostal. Bol totiž ďaleko od východu, ja bližšie a tak ho trochu odrezal od východu, škatule zapchali temer celú šírku nie veľmi širokej haly. Ale dlho mu netrvalo, kým sa dostal odtiaľ, ani som mu nemohol vziať auto. Hneď bol za mnou. Pálil na mňa. Strácal nervy.

Bežal som, pokúšal sa nájsť úkryt. Teraz pôjdem do útoku ja. Pomedzi budovy som hľadal rýchlo cesty a keď som si všimol, že beží za mnou, tak som sa schoval za roh jednej bielej budovy. Srdce som mal až v trenírkach. Idem urobiť konečne niečo mužné. Opretý o stenu čakám, vydychujem a pripravujem svoju pravačku. Čím viac sa blížil, tým som mal viac roztrasené ruky a znižovala sa pravdepodobnosť, že ho trafím. Na sekundu som zavrel oči a skúsil si spomenúť, ako je vysoký, že by som ho mohol prekvapiť tak, ako on mňa. Už bol fakt za rohom. Risk je zisk! V rýchlosti som znovu zabočil do jeho cesty. Na milisekundu som videl prekvapený výraz v

tvári a potom už len presná pravačka, nemusela byť silná, on bol rozbehnutý. Samopal mu vypadol z rúk a on letel tiež asi meter a priamo do akéhosi prázdneho žltého barelu. Ozval sa kovový zvuk a on už sedel na zemi a kontroloval si, či mu netečie krv z nosa. Vzal som do rúk samopal. Zdal sa ťažký.

„O čo sa snažíš?“ dostal som ho tým pohybom.

Stále sedel, stál som nad ním.

„Teraz sa karta obrátila. Kde je Ema?“

„Ema? Je niekde tu.“

„Pýtam sa ešte raz: Kde je Ema?“

„Čo skúšaš? Ani len nevystrelíš. Nemáš na to.“

„Kde je Ema?!“

Vstal. On, Kaspars. V smokingu a s čiernou kravatou. Vlasy mal krátke, čierne ako uhlie a jemne sa mu vlnili. Priezračnejšie zelené oči som snáď nevidel. Možno viem, prečo Emu tak priťahoval. Určite ju vábil i nimi, no určite i postavou, možnom krásnymi vyrysovanými „tehličkami.“ Iste, pod smoking som nič nevidel, ale jeho postava bola vyšportovaná, bol síce chudší, no vyzeral chlapsky. Siahol si na kravatu a pozrel na mňa: „Azda sa nehneváš, že som si kvôli tebe vzal čiernu kravatu.“

Ani neviem, odkiaľ sa vo mne vzalo toľko irónie.

Bez štipky strachu som na neho srkol: „Hádam máš i čierne spodky.“

Bolo mu jasné, kam mierim.

„Tak poď na férovku!“

„Neštví ma, lebo prisámvačku na žuvačku, ťa tu budú zoškrabúvať z toho barelu.“

A šermoval som s tým samopalom.

„Poď, tak poď!“

A približoval sa. Teraz buď vystrelím, alebo ma dostane.

„No poď!!!“

„Kaspars!“

„Bojuj ako chlap!“

Verte, neverte, vystrelil som. Ale ozvalo sa iba cvaknutie. Zahrešil som.

„Zbraň ti je dve veci. Je prázdna.“

A zrazu jeden kop a bol som bez zbrane. Vykopol mi ju. A potom to prišlo. Ďalší kop, ale obrátil som sa. Začal sa tuhý boj. On mi pripadal ako typ, čo radšej bojuje rukami, ako zbraňou. Bol i lepší. Hoci som sa dostatočne bránil a odvracal som jeho útoky, sám som dal možno jednu dve, aj to iba presvišťali vzduchom a nič, on pomaly stupňoval a zrážal ma na kolená, padal som na zadok. Stále som sa však zdvihol. On po zbrani už nešiel. Chcel sa biť. Znova ďalšia rana mu vyšla. Sadla presne na sánku, hneď za ňou druhá a tretia a štvrtá. Potom ja, dve rany, ale hneď on na to mi pribil dve poriadne. Cítim som, že na neho nemám.

„Tak čo?“ podpichoval.

„Mohol si ma doraziť už doma. Prečo si to neurobil?“ tiekla mi krv z nosa a bol som špinavý z neustálych pádov.

„No, vymýšľal si si. Vedel som, že určite nie si v mafii. Ale napadlo ma, že by bolo celkom fajn zbaviť sa vás oboch naraz. Vieš ako... dve muchy jednou ranou.“

Ďalej sme bojovali. Stále som mal pocit, že je každou ranou silnejší. Ale i mne sa tiež podarilo ho prekabátiť

obranným úskokom a potom som ho päšťou omráčil a kopol celkom slušne ako vo wrestlingu. Spadol.

Snažil sa tváriť prekvapene: „Fíha. To už je niečo.“

Opustil som boxerský postoj a snažil sa mu prečistiť dušu.

„Kaspars, povedz mi jedno: Kedy sa stáva človek zločincom?“

Zamyslel sa sediac na zemi. Divná situácia. Často sa v riešení tejto patálie ocitám v situáciách, ktoré nemajú racionálne vysvetlenie. Že to ešte nikto nenatočil ako paródiu!

Zrazu sme sa začali baviť ako priatelia. Ako sme k tomu skĺzli, to fakt neviem.

„Človek do toho spadne, ani nevie ako. Proste má strašné nervy, keď vidí, ako sa okolo neho kradne...“

„Hmm, jasné. To snáď štvie každého.“

„A keď z toho človek nemá nič?! Načo to je potom?“

Bol som zaskočený. Čo tára?

„Podľa príslovia: Prišiel som, videl som, zaváhal som a ukradol to niekto iný, sa nikam nedostaneš. Keď sa chceš mať dobre, musíš trochu podvádzať. Nikto nie je svätec.“

„Ale mať sa dobre je široký pojem.“

„Viem.“

Vstal.

„Vieš, čo som mal, než som sa dal na cestu zločinca? Holé nič! Ledva som si mohol dovoliť nejaké také topánky, aké mám teraz.“ Krásne čierne lakované poltopánky. „Všetko ma naučila ulica.“

„Mňa teda nie. A načo sú ti vlastne peniaze? Tie si so sebou do hrobu nevezmeš.“

„Nijaká pevnosť nie je taká silná, aby ju peniaze nedobýli.“

„Chápem. Užít si a zdochnúť.“

„Nie tak celkom. Všade vidíš samé sračky. Tak kto nezatúži mať sa dobre?“

„To boli časy, keď som vyrastal ja. Ja som síce z celkom majetnej rodiny, ale nikdy som po ničom netúžil, len si uchovať status, aký mám.“

„Tak čo ty potom o tom vieš? Nikdy si nebol nútený jesť zvyšky a spať v mrazoch vonku.“

„Škoda, že si nepamätám, ako som žil do toho momentu, keď ma henten zhodil do mora.“

„Tak ja ti to poviem: Flámoval si. Temer každú noc. A to si nevyvyššľam.“

„Bol som nanič človek. Myslím, že tá strata pamäti, na ktorú som tisíckrát nadával, predsa len bola na niečo dobrá. Vyčistila mi myseľ a môžem začať odznova. Vieš, dosť ma tá skúsenosť s Emou a tebou zmenila. Nie som bez chýb, ale stále je tu priestor na to, aby som sa zlepšoval.“

„Táraniny.“

„Ja si nemyslím, že si zlý človek, Kaspars. Len chceš mať na svedomí ľudské životy? Ako sa s tým vyrovnáš?“

„Teraz už nie je cesty späť. Chceš ma predsa dostať za mreže.“

„Predsa sa môžeme dohodnúť.“

„Nie, nič od teba nechcem. Zničil si mi gang. Na tom som lipol. Je to niečo, ako by som ja tebe vzal posteľ a mal by si spať na kameňoch.“

„Rozmýšľaj.“

„Ja predsa tiež začnem odznova. Len čo vás dvoch dostanem do večných lovísk, tak si zmením identitu a budem nový

človek. A z neho sa stane bohatý a vážený človek niekde na Kajmanských ostrovoch.“

„Identitu budeš mať novú, odsťahuješ sa tisíc kilometrov odtiaľ, dajme tomu, že unikneš polícii, ale čo na to ty? Ty fakt si schopný niekomu siahnuť na život?“

„Život je pes. A my sme jeho krekry.“

A dal mi jednu chladenú, po ktorej som dostal okno. Toto bolo nefér.

20. kapitola

Zima. Hrozná zima.

„Ronalds?“

A tu zrazu sa ocitám v niekoho lone. Pomaly otváram oči.

„Ema?“

„Och, tak predsa žiješ!“

A počastovala ma bozkom na líce. Ale hrozne sa triasla. Má triašku, alebo čo sa to s ňou deje? Ale je zima! Pokúsil som sa vstať. Ema ma pustila. Akosi nerada ma púšťala. Vstal som a podíval sa okolo seba. Bol som v uzavretej miestnosti. Celá bola biela a v nej neskutočná zima. Kdesi zo stropu vanul kompresor dnu cez šachtu studený vzduch. Miestnosť bola malá. Boli tu nejaké škatule. Určite ich preskúmam. Vyzeralo to ako nejaký sklad, ktorý Kaspars narýchlo premenil na mraziarenský box. Dal som ruky pred ústa a fúkol do spojených dlaní, keď som zrazu zistil, že mi zmizli rukávy. Pozrel som sa na seba. Skríkol som ako kohút tesne pred popravou. Mám na sebe iba trenky! Som bez šiat, bez ponožiek! Podívam sa za seba na Emu. Ema tiež len v podprsienke a nohavičkách. Iba sa jej na ušiach priam vznášali jej neodmysliteľné náušnice. Dve dlhé modré pierka. A všade zima! Snažila sa aspoň troška skákať, aby si vyrobila teplo, ale mala veľkú triašku, drkotala zubami. Mne už je tiež strašná zima! Skáčem, fúkam do dlaní.

„Čo sa to dopekla deje?“

„Zavrel nás tu.“

„To si robíš...“

„Nerobím. Skončíme tu, Ronalds. Zamkol ma tu, už desať minút tu prúdi studený vzduch.“

Dívam sa na ňu.

„Čo sa tak dívaš? Ešte i teraz ťa napadajú odporné myšlienky?“

„Panebože, Ema, čo to rozprávaš?“

„Dívaš sa tak podozrivo. Hanbím sa, že ma tak vidíš.“

„Len ma napadlo, či...“

„Nie, to teda nie!“

„Ešte som nedohovoril.“

„Ja viem, ty sa chceš na mňa obaliť ako strúhanka na rezeň, že si vytvoríme teplo vlastným telom.“

„Vidíš, ty si hlava, to som síce nemyslel, ale nie zlý nápad.“

Dobrá nálada, neopúšťaj ma.

„Ale prečo?“

„Chceš tu snáď zamrznúť?“

„Predĺžime si trvanie našich životov?“

Vážne som sa na ňu pozrel, ale myslel som to trochu zo žartu:

„Závisí od toho všetko.“

Pristala. „Len nekúš.“

Aby nevravela, že som nemravný, sadla si predomňa, akoby do lona. Pritisol som si ju najtesnejšie, ako som mohol. Popravde, to by som chcel urobiť kedykoľvek a kdekoľvek, lebo jej prítomnosť je pre mňa oslobodzujúca, ale za takýchto podmienok je to extra zložité. Sadol som si na zem. Ríť ma tak bolela a teraz jej dám ešte studený zábal, nepoďakuje mi, keď z toho vyviazneme. A ona si sadla mi do lona a pritúlila sa ku mne. Tak sa mi to páčilo, ale ona rýchlo vstala, akoby ju boli vystrelili.

„Ja tu nechcem sedieť a mrznúť!“

Tak som nemohúcne vstal a mihol okom na tie škatule.

„Dávala si sa tu?“

„No pravda. Sú tam deväťvoltové baterky, nejaké handry na umývanie riadu a potom ešte...“

„Na umývanie riadu?“ zahorela vo mne iskierka nádeje.

„No drôtenky.“

Nečakal som a vrhol sa na škatule. Boli tu všakové bludy, asi poškodený tovar, bola tu zemina pre kvety, v inej zase zničené, alebo nekompletné kozmetické prípravky, proste všakový humus. Bolo tu asi desať takto nahádzaných škatúl. „Prvá – zemina, kašľať, druhá...“ každú som otvoril a prehodnotil, či sa nám zide, „tu sú nejaké poškodené hrable, motyky, hm, čo je v tretej?“

Našiel som tam tie hubky na hrnce. Sú z vláknitej ocele. Toto potrebujem. Vybral som asi desať takých a hodil ich doprostred miestnosti. Ema najprv začudovane pozrela, ale potom jej tiež čosi napadlo a trasúc sa od zimy sa začala usmievať. Zrejme sa vo mne spustil núdzový režim. Prekutral som ďalšie škatule. Našiel som vatu. Bola pri kozmetike. Hodil som značnú časť balíkov k tým hubkám. Nakoniec som našiel to najdôležitejšie: deväťvoltové batérie. Bolo tam zo desať menších škatuliek.

„Minimálne jedna musí ešte fungovať.“

Pre istotu som vzal všetky.

„Dívaj sa.“

Ema poslúchla. Vzala som tú tkaninovú oceľ, či ako sa tomu nadáva, prešiel som po ňom baterkou... nič... ďalšou... nič... ďalšou... a teraz konečne sa objavili ohnivé iskričky. Samy o sebe sú nanič, potrebujeme vatu, aby sa od nich chytila a tak by sme mali teplo. A tak som priložil do toho vatu, jemne postrčil, chytila sa, trošku s problémami, asi bola mokrá, tak pridám viac vaty. Za menej než minútu sa rozhorel oheň.

„Fíha. Ty si poklad.“

„Máme ohník.“

Ema sa teraz na mňa zahľadela ako do svojho obrazu v kúpeľni a ja som si len nad ohňom šúchal ruky a rozmýšľal, ako sa dostaneme z tejto šlamastiky.

„Ronalds?“

„Áno?“

„Vieš, že tu môžeme skončiť?“

„Viem, a čo?“

„Čo podnikneme?“

„Kde je ten fúkač zimy, Pierko?“

Ukázala na priezor vo výške možno dva metre v stene: „Je priamo za ním.“

Priezor bol veľký asi desať krát desať centimetrov a zamrežovaný. Kompresor bol za ním, nie viac ako zopár centimetrov. Postavil som sa na jednu zo škatúl, len čo som

si jednu pritiahol k sebe. Dosť som zariskoval, keď som čučal priamo dnu. Taká zima z tej veci ide!

„Zahádzeme si?“

Vzal som baterku, čo nefungovala a šmaril som do toho priezoru. Odrazila sa od mreže. A už letela ďalšia. Schovali sme sa radšej za tie škatule. Kompresor mal vrtule, tak ak zapcháme vrtuľu, tak ho snáď poškodíme a nebude fúkať studený vzduch. Takto sme bezhlavo hádzali baterky dnu a vôbec nič nevyhádzalo. Podišli sme najbližšie, ako sme mohli, hádzali do mreží baterky, našli sme pri tej zemine i nejaké väčšie kamienky, ale tie sa buď odrazili od vrtule, alebo rozdrobili.

Po asi pätnástich minútach sme už len sedeli pri ohni a Ema tak napadlo, či by sme to tu radšej nemohli zapáliť, ale to by sme museli nájsť nejaké slabé miesto v tejto miestnosti, ktorá by zhorela ako prvá a my sa mohli dostať von. Nápad to nebol zlý, ibaže sme boli v kamennej cele, tak by sa oheň šírila iba tu v miestnosti a my by sme sa zadusili.

„Pyromanka.“ usmial som sa na ňu. Ohník pomaly dohasínal. Priložil som ešte vaty a srkol trochu vody po holení, oheň sa neochotne rozhorel.

„No a čo teraz plánuješ? Si naša posledná nádej.“

Posledná nádej? Azda si nemyslí, že je koniec! To teda nie!

„Never tomu, že tu ostaneme. Musí existovať cesta von.“

Zamyslela sa. Aká je krásna i vtedy! Snažil som sa na ňu neďávať, lebo sama nemá rada, keď sa na ňu takto dívam, asi si myslí, že ju balím, alebo čo, ale teraz by to bolo nevhodné. Hoci, ak by som ju z toho dostal, tak by mi bola konečne vďačná. Tak, ako som ja jej. Pár ráz ma zachránila... veď predsa i ja ju! A nie raz! Ron! Počúvaš sa vôbec? Veď o to, kto koho koľkokrát zachránil, vôbec nejde! Teraz nám tu ide o životy a ty tu rozmýšľať, ako sa dívať na super Emينو telo, a že si ju týmto únikom z tejto šlamastiky dostaneš! Jednoducho, teraz je jej život v mojich rukách a ide len o to, aby som ju zachránil a vlastne i seba. Mám povinnosť sa odtiaľto dostať.

„Ema?“

„Áno?“

„Ako to prebiehalo?“

„Čo ako?“

„No myslím to, ako ťa sem dostal.“

Trošku som sa jej dotkol: „Prečo?“

„Lebo tak ma napadlo...“

Ledva som to dopovedal, a napadla ma ešte lepšia myšlienka ako predtým. Toto musí fungovať, ak sú moje výpočty v hlave správne. Ale, krucinál, som ja ale zlý v matematike! Rýchlo som vstal od ohňa, temer som sa vrhol na kolená pred dvere a zistil som, že medzi podlahou a dvermi je celkom slušná škára. Prsty tam síce nevopchám, ale... pozrel som sa do kľúčovej dierky. Starý, veľký zámok ako čert. Nebolo vidno na druhú stranu, takže kľúč je tam.

„Čo robíš?“ to už Ema stála direkt pri mne a skúmala, čo to robím. Znova som sa hrabal v škatuliach. Ema stála pri mne, ale keď jej bolo znovu zima, radšej podišla k ohňu. Drôty, ani nič tomu podobné, som nenašiel, len nejakú zabudnutú ceruzku jednotku, vyzerala síce použito, hrot ako kôl v plote, ale bola celkom dobre dlhá. A teraz treba nájsť niečo lepkavé a plátno som tu niekde videl... aha, tu je, vyberiem ho zo škatule. Nič lepkavé som však nenašiel. Hádam to bude stačiť

i bez toho. Plátno som vzal trošku väčšie, boli tam narezané veľké časti, tak som jedno zložil, aby bolo menšie a povedal som Eme, aby to zasunula pod dvere tak, aby väčšia časť plátna bola vonku z cely. Nedarilo sa jej to. Tak som napokon našiel jeden celkom slušný kus, ktorý nebolo potrebné ani ohýnať. Strčil som to tam.

„Nemáš žuvačku?“

„Nie.“

„Nevadí, tak mi len veľmi ver.“

Temer ozelenela.

Jemne som zasunul ceruzku do kľúčovej dierky, snažil som sa, aby som bol čo najjemnejší, aby kľúč nepadol mimo plátna. To by sme boli nahratí. Ema ma ešte pokarhala, že si mám ten mierne vyplazený jazyk, ako náznak sústredenia, odpustiť. Ja som nedbal. Jemne som ceruzkou štychal do kľúča z druhej strany a celkom sa darilo. Kľúč napokon temer bez zvuku dopadol na pripravené plátno.

„Potiahni.“

Ema vzala opatrne celtovinu spod dverí a na naše milé prekvapenie tam ležal kľúč! Ema mi zatlieskala a počastovala ma milým bozkom na líce. Už mi nebola zima.

„Odkiaľ také vieš?“ Som zámočník predsa, Pierko!

„Čítal som Troch pátračov.“

Odomkol som dvere.

Teplo nám dalo cez hubu.

„To som netušila, že to je až také teplo vonku.“

Teraz sa musíme temer nahí dostať domov. Ten fagan je už určite možno i v zahraničí, takže nám ufrnkol. Vybrali sme sa mapujúc okolo nás situáciu. Nemali sme tušenia, v ktorej časti objektu sme, tak sme šli rovno. Buď budeme musieť zohnať nejaké šaty, alebo sa proste nejako dostať do môjho domu, aby sme sa tam prezliekli. A tak som sa letmo obzrel. Nikde ani živej duše.

„Takto nemôžeme nikam.“

„Iste, ale kde teraz zoženieme veci na seba?“

Pozrela na mňa vydesene ako ja na film s titulkami.

„No čo sa tak dívaš? Myslíš, že by bol tak láskavý a nechal nám tu veci?“

„On však očakával, že my sa odtiaľ nedostaneme.“

Asi zo desať minút sme prečesávali okolie, keď sme napokon našli obďaleč založený oheň z akýchsi starých trémov. Zrejme tu skončili naše háby.

„Veď až taká zima nie je, Ema! Normálne pôjdeme na autobus a zvezieme sa domov.“

„Si pil? Takto? Ty to možno dáš, ale čo ja?“

„Hanbíš sa? Nemáš za čo.“

„Len si zo mňa nestrielať, prosím ťa! Ja na takúto nahotu nie som zvyknutá.“

Zase som si ju premeral. Robím to rád. Ju to síce hnevá, ale zvykla si už.

„Zavoláme si taxík.“

„Máš mobil?“

„Nie.“

„Budeme nahlas kričať: Taxíííík! Taxíííík! Príď nás zachrániť, ale hlavne sa nepýtaj!“

„Ema, ty si číslo.“ nedalo mi sa nahlas zasmiať a zrak mi padol na nejakú hromádku obďaleč miesta, kde sme stáli.

„Čo to je?“

„Je možné, že sme si ich nevšimli?“

Naše šaty. Boli schované vnútri akejsi dlhej a hrubej priemyselnej rúry. Špinavé, ale aspoň bola Ema spokojnejšia.

„Ešte že tak.“

Obliekli sme sa. Počkal som na ňu a keď bola hotová, v návale šťastia som ju objal. Vôbec sa mi teraz nebránila. Dovolím si povedať, že to chcela. Chvíľu sme boli v objatí, keď tu zrazu mi stuhol úsmev na tvári. Ako som otvoril oči, videl som Kasparsa so zbraňou v ruke. Možno mal v rukách dokonca tú, ktorú si zabudol u mňa. Možno ma len skúšal. Aj keď sa mi dejú tak šialené veci...

Pustil som Emu a môj výraz a lã maska Vreskot dal Eme vedieť, že zase nie je čosi v poriadku.

„Burinu nemožno vyhubiť len tak.“ povedal úplne pokojne.

„Čo tu ešte robíš, preboha?“ otočila sa Ema a už vážne tomu nechcela uveriť.

„Chcel som vás oboch dostať do úzkych sofistikovane. Ale zdá sa, že tuto Ronaldsa akosi osvietilo a ako správny chlap vyslobodiť svoje vysnívané dievča z pazúrov draka.“

„A ty máš básnickú chvíľku?“ Už som to nevydržal a približoval som sa dosť nabrúsený na to, aby som vôbec nevnímam, že má v rukách revolver.

„Stoj, lebo...“, strácal pevnú pôdu pod nohami.

Zastavil som. V tvári som bol strašne nazlostný a iste ho to vyplašilo. „...lebo ma zastrelíš? To tak poď do mňa! Zastreľ ma! Už si to chcel urobiť koľko rãz! Čo ti v tom bráni?“ Stále som dával pozor, aby bola Ema priamo za mnou, aby najprv trafil mňa. Ona, ako ju poznám, bude „spoliehať“ na svoj problém. Utečie. A viem, ako rýchlo vie utekať. Len aby sa nejako nezranila! Čo teraz? Odstaviť toho zmätka, alebo ochrániť Emu? Hodil som pohľad na ňu. Zatiaľ držala. Nehybne stála. Približoval som sa k nemu. On spätkoval.

„Haha, bojí sa ma ako pes búrky, haha! Pozri na to Ema!“ Šermoval so zbraňou a sám nevedel, čo má robiť. Zrejme by snáď asi nikdy nebol vystrelil. Hral sa na silného.

„Tak ma zastreľ!“ už som mu to prikázal. Doslova. On bol stále vyplašený ako stredoškólák, keď ho vyvolajú k tabuli. Dva rýchle kroky a bol som pri ňom. Neviem, prečo zrazu bol ako vymenený.

Ema vykrikla: „Nie!“

Zauťočil som na neho, snažil sa získať zbraň a odhodiť ju. Ňou by mi i tak neublížil, viac by ma zdemoloval päťami. Bojovali sme. Zachytil som, že sa Ema k nám blíži. Už som bol stopercentne odhodlaný odstaviť ho. Teraz naposledy. Toľko trampôt, koľko mi urobil on a jeho partia vo mne urobila Zora Pomstiteľa. Určite by som ho nezabil nijako, ani ja by som na to nemal žalúdok. Stačilo by ho zbiť a odviesť za uši na políciu. Stále zvieral zbraň v ruke dosť nebezpečne. Keď ju má odistenú a náhodou vystrelí, tak to bude problém. Pri boji mu zrazu ľavačka vystrelila a skôr by som povedal, že náhodne, pretože ju nemal v päť, mi trafil do oka. Bolesť neskutočná. Tak sa ma zbavil, padol som na zem. Myslel som si, že mi oko vypadne, taká to bola bolesť. Zahodil zbraň. Preto som si to skontroloval, ale i tak som bojoval iba jedným okom ďalej, v boji som sa ho snažil rozhýbať. Schvatil ma za golier a už temer jedna letela znova

do toho oka, keď dostal kolenom do... viete kam. Obaja sme padli. Zaujúkal.

„To bola presná, juj a ako.“ zavrčal Kaspars.

„Sorry, kamarát, nestalo sa ti nič?“

„OK, bojujeme ďalej.“

Už sme ani nevedeli, prečo a kvôli čomu, sa znova bijeme. Konečne som sa vzchopil. Bol som mu celkom vyrovnaným protivníkom. Dobré som sa kryl, ale často ma prekvapil kopačkou do stehien, tým vysokým som sa bránil veľmi dobre. Prekvapil som ho raz jedným útokom: sklonil som hlavu, nabral som mu do brucha a dal asi päť dosť silných pästí do brucha. Spadol. Začudovane sa obzrel: „Toto celkom ušlo.“

„Baraní útok.“

„Veľmi efektné. Ale medzitým si inkasoval do hlavy, nevadí?“

Až teraz som si uvedomil. Ujuj, ako som sa zatriasol.

„Koniec?“ to vyzeralo ako na akomsi tréningu karate. Vyzeral, že mi naozaj robí o mňa starosť. Samé nepochopiteľné veci. To sa deje naozaj, alebo si to iba namýšľam?

„Nie, ďalej.“

A ďalších päť minút celkom dobrej partie. Kryl som sa úplne najlepšie. Dokonca som ho temer zaskočil pri jeho kope s otočkou. Efektne som sa prikrčil a keby som bol rýchlejší, mohol som ho i podkpnúť. Keď som to chcel urobiť, tak to už bolo neskoro a priklincoval mi zvrchu a už som znova lízal zem.

„Ešte?“

„Ešte.“

Nedával som mu dýchať, moje útoky boli už čoraz presnejšie, hoci som bol už dosť zadýchaný. Stále mi nebolo jasné, prečo sme znova tu. Prečo sa znova tak taktne bijeme? Mohol ma predsa pokojne zastreliť a mal by pokoj. On nás vážne chce zabiť? A čo potom Ema? Mihol som na ňu okom. Zo svojho miesta sa ani nepohla. My v zápale boja sme boli o asi päť metrov od miesta, kde sme sa stretli. Prečo to tak robí? Je to už predsa koniec. Ak vyhrá on, ujde a zmení identitu, alebo nás predtým znova dá do nejakej pasce? Ak vyhrám ja, vezmeme ho na políciu a má po vtákoch, ako sa hovorí. Alebo je v tom ešte niečo iné? To najabsurdnejšie to však ešte neprišlo. Ďalej bojujeme. Znova ma trafil. Je to už čoraz ťažšie brániť sa mu. Vytrvalý stále nie som. Avšak stále sa chlácholím, že je to stále udržateľné, na to, že som bol tak dlho mimo. Okrem tej jednej situácie ma zatiaľ neposlal na zem, keby tu zrazu odrazil môj útok laktom a bleskovo ma trafil do brady. Znova som na zemi.

Stále ma kontroloval:

„Ešte?“

„Ešte.“

Vstal som.

Výstrel.

Čo to?

Kaspars ostal zarazený ako kôl v zemi a ja som sa obrátil s výčitkou na Emu. Predstavte si to: Ema drží v ruke zbraň, trasú sa jej ruky, zbraň, prirodzene tiež, z nej sa dymí, plače, Kaspars stojí ako socha Krista v Riu a ja padám na zem. Trafila ma do chrbta. Ale cítil som bolesť trochu nižšie: priamo na pravej polovici zadku.

Sklátil som sa na zem.

„Ty si ho trafila do riti!“

Počul som ich rozhovor. Asi podišli ku mne, lebo som ich počul zreteľnejšie. Pálilo ma tam neskutočne.

„Čo si to urobila?“

„Ja... ja...“

„Nevrav, že si ma chcela odstrániť?!“ vrčal prekvapený Kaspars.

„Á... ja... som... ja neviem...“ plakala.

Podišiel ku mne a preberal ma: „Si okej?“

Neprešlo to, zo šoku ma začalo bolieť brucho.

„Nikto by nebol, keď má dieru v zadku.“

Naverímboha sa stalo čosi nevidané: Kaspars mi sám pomohol na nohy: „Môžeš chodiť?“

Pokúsil som sa.

„Nie. Nepôjde to.“

„Dočerta.“

Tiekla mi odtiaľ krv. Videl som ju na Kasparsových rukách.

„Tak aspoň volaj pomoc, Ema, nestoj tam takto, lebo o teba opriem bicykel.“

Opieram sa o priemyselné hrubé rúry, teraz som pocítil, že je to trochu vyššie, ako som si myslel. Ema možno bojovala sama so sebou, či prekonať svoj strach a vziať zbraň do ruky, alebo to nechať na mňa. A asi keď som prehrával, tak sa pokúsila zasiahnúť do nášho súboja. Avšak, akosi sa netrafila no, respektíve, trafila rovno mňa. Ale hoci som ja možno prehral tento súboj a Ema sa netrafila, kam chcela, predsa len vyhrala sama nad sebou. Doteraz iba unikala zbraniam a teraz premočila svoj strach a napriek tomu, že to nevyšlo, nezutekala ako prv. Nechcel som ju nabádať, aby zvierala zbraň častejšie a už vôbec nie proti mne, ale aspoň sa ako-tak jej strach zmenšil. Prekvapil ma Kaspars. Už skôr sa mi videlo, že sa celkom zmieril s tým, že som mu poslal jeho skupinu do basy, veď kopy špinavostí urobili za neho. On im však dával pokyny. Teraz sa ukázal, že ani sám to možno tak ďaleko nechcel zatiahnuť. A ukázal sa ako človek.

„Čo teraz?“ povedala ticho Ema, len čo zavolala pomoc mobilom, ktorý jej dal Kaspars. Postavil sa a nechal Emu, aby ma postrážila. Zamyslený sa na nás pozrel a vstal: „Teraz už niet cesty späť. Problém je už len ten, že tu bol výstrel.“

„Ale to ja.“ povedala previnilo Ema. Vzápätí už Kaspars neudržal emócie a potom sme sa dívali na neho rozohneného ako dom v plameňoch.

Začal rozmetávať rukami a nadával: „Čo si vy myslíte, že som vážne taký ostrý a nenásytný po peniazoch, ako si myslíte? Myslíte si, že to ja som chcel byť taký? Že som bol žiarlivý na Emu a že som ja chcel peniaze?“

„Hovoril si mi to.“ s námahou som vyštekol.

„Ronalds, tebe nedošlo, že ak by som ja bol ten hlavný šéf, bol by som neľútostný a dal vás oboch hneď zastreliť?“

Pokýval som hlavou. Radšej dačo ako nič. A mal som pocit, že mi tečie riť.

„Je pravda, že som mal partiu idiotov, čo si o sebe mysleli, že sú borci. Bol som na jej čele, lebo mi boli pridelení. My sme však boli iba a jedine podskupina, ktorá mala všetko vybavovať jednému jedinému človekovi.“

Ema znova zozelenela.

Mne to bolo jasné takmer v momente. Iba jeden človek to mohol byť. Nech sa to zdalo akokoľvek nemožné, ale takto to vychádzalo. Ten človek mi osobne toho zamlčal dosť toho na to, aby som ho vylúčil z okruhu podozrivých. Ktosi, kto bol pri fingovanom telefonáte, po odchode ktorého ma nastrašil prvý raz jeden z Kasparsových chlapov. Nieкто, kto využil, že som sa vôbec nepýtal na prípad, ale na moju minulosť a to mu robilo krytie. Nieкто, kto nerád ukazuje svoju „bohatú“ stránku. Maskuje sa za biedneho pijaka. Rodinu určite nemá. Veď nemal obrúčku. Ale nič nezistíme, kým za Cisárom Augustusom nepôjdeme sami.

Gestami sme sa s Kasparsom dorozumeli, vedeli sme, že to nikto iný byť ani nemôže. Len Eme to nedošlo.

„Kto?“

„Cisár Augustus.“

Tvárila sa, že ju to prekvapilo.

„Ale čo ako ja teraz? Mám tam prísť a...“

Kaspars ma len zahriakol: „Ty tu len ostaň a vyčkaj na pomoc! My pôjdeme priamo k nemu a spacificujeme ho.“

„Len tak?“

„Myslíš, že má ochranku? Holú riť. Napochodujeme tam s políciou a bude.“

Mal som už dosť problémy rozprávať: „A to mi chceš povedať, že po tom všetkom, čo som prežil to bude tak jednoduché? Že ma podrazil niekdajší najlepší kamarát?“

Kaspars sa na mňa lútostivo pozrel: „Taký je svet. Je mi to ľúto.“

Už boli na odchode, keď som ešte za nimi zakričal: „A kto že ma to strelil? Čo mám povedať?“

Vymenili si zopár slov. Nepočul som ich, držal som si rukou vzadu chrbát a mal som pocit pri pohľade na zakrvavené rúry pocit, že všetka krv už odtiekla.

Kaspars napokon povedal: „Povedz pravdu. Povedz, že Ema konala v sebaobrane, ale netrafila.“

„A čo ty?“

Pozrel sa na mňa v otázku v očiach.

„Čo ty? Budeš sedieť?“

Neodpovedal.

So zatvorenými očami som si dával dokopy všetky udalosti. Veď tieto slová mi jasne ukázali smer, akým sa toto všetko nakoniec bude odvíjať. Musím sa mu za to poďakovať. Prišiel k sebe. Chválím ho za to. Zloduch nie je, to teda rozhodne nie. Len vykonával isté úkony, na ktoré ho Cisár nahovoril a podľahol im. Ak budem môcť svedčiť, tak určite poviem čosi v zmysle že len konal pod výrazným vplyvom Cisára. Moja výpoveď o tom, čo mi teraz povedal Kaspars,

určite pomôže. Keď zistil, že mám tuhý korienok, že sa nevzdám za žiadnu cenu a že všemožne chránim Emu, mu určite otvorilo oči. Možno bol Augustus schopný ohroziť i Emu, na čo Kaspars možno mal námietky, ktoré ale Cisár zmietol zo stola a prinútil Kasparsa správať sa takto. Alebo sa Kaspars do toho veľmi vžil. Skutočnosť, že síce po mne strieľal, ale v bitkách sa správal iba ako nejaký tréner, žiadne povýšenie, ani zbraň v ruke, podvodné ťahy, až na ten jeden. Ja som trochu podvádzal mohol a on mi to určite i koľkokrát prepáčil. Je to charakter, možno trochu nalomený, ale ak sa vymaní spod kontroly Cisára a okrem posilneného tela bude myslieť i viac hlavou, stane sa z neho dobrý človek. A Ema? Pri srdci ma hrial pocit, že som ju ochránil. A to naozaj. Konečne som si sám sebe mohol povedať: Áno, Ron, teraz si sa konečne adekvátne zavďačil za to, že ťa Ema vysúkala z niektorých problémov. Zachránil som jej život a tento pocit mi nikto nevezme. Pri tom zoskoku z paneláka som mal tie najhoršie predstavy. Nejakto som ale zasiahol, ani dnes neviem ako. Akosi to prišlo samo. Reflex. Možno niečo viac. Aj keby mi na Eme pramálo záležalo, zachrániť človeka v tejto situácii sa jednoducho musí. Myslím, že Ema dostala tú správnu lekciu, ako sa vyhnúť fóbii. Čeliť im. Neutekať pred nimi.

Nechcem si to priznať, ale záleží mi na nej akosi viac ako na sebe samom. Chceme, aby tu teraz so mnou bola! Mám ísť za ňou? Pokúsil som sa vstať. Ostrá bolesť v chrbte mi však razantne oznámila, že to bol sprostý nápad. Nevie, čím to je, ale mám čoraz väčší a väčší pocit, že všetko, čo urobím, poviem, napíšem, závisí len a len od nej. Už bez nej nevydržím ani minútu. Prirástla mi k srdcu ako šelest a neviem bez mojej medicíny dýchať. No a Cisár? Nikdy to nebol veľký mysliteľ, ani v škole sa nehrdil peniazmi. Bol to skôr držgroš. Nedbal o seba a šetril, kde sa dalo. Samozrejme, okrem pijatky a cigariet. No to ho už bolo! Ale žeby sa to v ňom takto zmenilo? Či som si vždy všimol iba túto jeho stránku? Nepotreboval som, či som nechcel vidieť jeho druhú stránku? Skôr som to nevidel. Bol som i ja človek s malým č a teraz, po toľkých mesiacoch, odkedy som mohol žiť nový život, som vďačný tomu, že ma ktosi (i toho človeka si nájdem a poďakujem mu) vytiahol z vody, že som to prežil a že ma nieкто zbavil tých starých zlých spomienok na starého Ronalda.

„Ronalds?“

Otvoril som oči. Prekvapenie sa mieša s pocitom blaženosti a silnou bolesťou v chrbte.

„Čo tu robíš, Pierko?“

Slzy sa jej kotúľali po líci: „Nechcela som ťa tu nechať samého.“